ROBERT LUDLUM

OPERAȚIUNEA OMEGA

ROBERT LUDLUM

OPERAȚIUNEA OMEGA

Traducere: VIOREL CIOCAN

EDITURA LIDER

I.S.B.N. 973-8117-00-3

THE OSTERMAN WEEKEND

Tiparul executat sub comanda nr. 175

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

PARTEA ÎNTÎI

Duminică după-amiază

1

SaddleValley e un orăşel din New Jersey.

Cel puţin asta au găsit investitorii în proprietăţi imobiliare cînd – privind semnalele de alarmă în legătură cu ruinarea păturilor superioare ale burgheziei din Manhattan – au invadat această regiune împădurită la sfîrşitul anilor treizeci.

Pe indicatorul alb, în formă de scut de pe Valley Road se poate citi:

SADDLE VALLEY
LOCALITATE ÎNTEMEIATĂ ÎN 1862
Bine aţi venit!

Urarea de bun venit e scrisă cu litere mai mici decît celelalte cuvinte, pentru că Saddle Valley nu prea se bucură de prezenţa străinilor, acei şoferi de duminică dornici să-i privească pe localnici distrîndu-se. Două maşini ale poliţiei din Saddle Valley patrulează pe străzi în după-amiezele de duminică.

S-ar mai putea observa că pe indicatorul de pe Valley Road nu e scris

SADDLE VALLEY, NEW JERSEY

nici măcar

SADDLE VALLEY, N.J.

ci doar

SADDLEY VALLEY

Localitatea nu recunoaşte vreo autoritate superioară; e propria sa stăpînă. Izolată, singură, neprofanată.

Într-o recentă duminică după-amiază de iulie, una din cele două maşini de patrulare din Saddle Valley părea să cerceteze locul extrem de minuţios. Vehiculul alb cu dungi albastre mergea de la un capăt la altul al tîrgului – cu viteza redusă în zonele rezidenţiale – prin faţa, spatele şi părţile laterale ale terenurilor întinse, bine îngrijite.

Această maşină anume din acea după-amiază de duminică fu observată de cîţiva localnici din Saddle Valley.

Aşa şi trebuia.

Făcea parte din plan.

John Tanner, într-un şort alb uzat şi cu o cămaşă veche, cu pantofi de tenis, dar fără şosete, făcea curăţenie în garajul său pentru două maşini, pe jumătate atent la sunetele ce veneau

dinspre piscină. Fiul său de doisprezece ani, Raymond, chemase nişte prieteni, iar Tanner se ducea din cînd în cînd pe alee ca să poată vedea piscina şi să verifice dacă puştii îşi vedeau de joacă. De fapt, făcea treaba asta ori de cîte ori strigătele îşi pierdeau din intensitate sau în momentele de tăcere.

Soţia lui Tanner, Alice, intra în garaj cu o regularitate iritantă, venind dinspre spălătorie, pentru a-i spune soţului ei ce trebuia să mai arunce. John detesta să se descotorosească de lucrurile uzate, în vreme ce pe soţia sa o exaspera acumularea de vechituri. De astă dată, ea arătă spre o semănătoare defectă, ce zăcea de mai multe săptămîni în fundul garajului.

John îi observă gestul.

– Aş putea s-o instalez pe un piedestal din fier forjat şi s-o vînd la Muzeul de Artă Modernă, zise el. Vestigii nepieritoare ale trecutului. Perioada pregrădinăritului.

Alice Tanner rîse. Soţul ei observă din nou, aşa cum făcea de mulţi ani, că avea un rîs plăcut.

– O s-o duc pe trotuar. Gunoierii vin luni.

Alice puse mîna pe unealta defectă.

– E în regulă. O duc eu.

– Nu cred. O să te răzgîndeşti la jumătatea drumului.

Soţul ei ridică semănătoarea peste o maşină de tuns iarba, în vreme ce Alice trecu aplecîndu-se pe lîngă micul Triumph despre care afirma cu mîndrie că reprezintă „simbolul statutului“ ei social. Cînd începu să împingă semănătoarea pe alee, roata din spate căzu. Amîndoi rîseră.

– Asta rezolvă afacerea cu muzeul. E irezistibilă.

Alice ridică privirea şi încetă să rîdă. La patruzeci de metri distanţă, în faţa casei lor de pe Orchard Drive, maşina albă a poliţiei reducea treptat viteza.

– Gestapoul îi supraveghează pe localnici în după-amiaza asta, zise ea.

– Ce?

Tanner luă roata şi-o aruncă în rezervorul semănătorii.

– Cei mai buni poliţişti din Saddle Valley sînt la lucru. E a doua sau a treia oară cînd trec pe Orchard.

Tanner aruncă o privire spre maşina ce trecea. Şoferul, poliţistul Jenkins, se uită la el. Nu-i făcu cu mîna, nici vreun semn de salut. Totuşi, erau cunoştinţe, dacă nu chiar prieteni.

– Poate că a lătrat cîinele prea mult azi-noapte.

– Doica n-a spus nimic.

– Un dolar şi jumătate pe oră înseamnă un fel de bacşiş.

– Mai bine ai duce asta jos, iubitule.

Alice îşi luă gîndul de la maşina poliţiei.

– Eu o să mă duc să văd ce fac copiii.

Tanner, trăgînd semănătoarea după el, coborî aleea spre trotuar, cu ochii îndreptaţi spre lumina ce strălucea la vreo şaizeci de metri în faţă. Orchard Drive, mergînd spre vest, o lua la stînga pe lîngă un pîlc de copaci. La cîteva zeci de metri de la mijlocul curbei stăteau cei mai apropiaţi vecini ai lui Tanner, familia Scanlan.

Lumina se datora reflectării soarelui pe maşina poliţiei. Era parcată la marginea drumului. Cei doi poliţişti se întoarseră în scaune, privind prin geamul din spate, fixîndu-l, de bună

seamă, pe el. Preț de o secundă sau două, rămase nemișcat. Apoi se îndreptă spre mașină. Cei doi polițiști se întoarseră, porniră motorul și se îndepărtară.

Tanner se uită după ei, zăpăcit, apoi reveni încet către casă.

Mașina poliției din Saddle Valley gonea spre Peachtree Lane; acolo încetini și își continuă drumul cu viteză redusă.

Richard Tremayne stătea în camera sa de zi, prevăzută cu instalație de aer condiționat, și urmărea meciul cu Mets, care conducea cu șase puncte. Perdeaua din fața ferestrei mari era dată la o parte.

Brusc, Tremayne se ridică din fotoliu și se duse la geam. Mașina de patrulare apăruse din nou. Numai că acum mergea mult mai încet.

– Hei, Ginny! o strigă el pe soția sa. Vino puțin aici.

Virginia Tremayne coborî cu grație cele trei trepte spre camera de zi.

– Ce e? Sper că nu m-ai chemat să-mi spui că Mets ori Jets au mai înscris un punct.

– Aseară, cînd au venit în vizită John și Alice... eu și cu el am fost... în regulă? Adică n-am strigat prea tare sau n-am făcut ceva deplasat, nu-i așa?

– V-ați îmbătat amîndoi. Însă n-ați depășit limita. De ce?

– Știu că ne-am îmbătat. Am avut o săptămînă proastă. Dar n-am făcut nimic ciudat?

– Sigur că nu. Avocații și jurnaliștii sînt modele de conduită. De ce întrebi?

– Afurisita aia de maşină a poliţiei a trecut prin faţa casei a cincea oară.

– Ah! Virginia simţi un nod în stomac. Eşti sigur?

– Nu se poate să nu vezi maşina *aia* în plină zi.

– Nu, cred că nu... Spuneai că ai avut o săptămînă proastă. Crezi că omul ăla îngrozitor o să încerce să...

– Iisuse, nu! Ţi-am spus să nu te mai gîndeşti la treaba asta. Individul face multă zarvă. A luat situaţia prea în serios.

Tremayne continuă să se uite pe fereastră. Maşina poliţiei se îndepărta.

– Totuşi, te-a ameninţat. Tu spuneai asta. Zicea că are relaţii...

Tremayne se întoarse încet cu faţa spre soţia lui.

– Toţi avem relaţii, nu-i aşa? Unii chiar şi în Elveţia.

– Dick, te rog. E absurd.

– Sigur că e. Maşina a plecat... poate că n-a fost nimic. O să mai crească preţurile în octombrie. Probabil că se uitau după case de vînzare. Ticăloşii! Cîştigă mai bine decît mine după cinci ani de la absolvirea facultăţii de drept.

– Cred că eşti puţin iritat din cauza mahmurelii. Asta e tot.

– Poate ai dreptate.

Virginia îşi privea soţul, care continua să se uite pe fereastră.

– Menajera vrea să-şi ia liber miercuri. O să mîncăm în oraş, e bine?

– Sigur.

Soţia lui porni spre hol. Se uită înapoi după soţul ei şi

privirile celor doi se încrucişară. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Deşi în cameră era răcoare.

Maşina de patrulare din Saddle Valley se îndreptă spre est, către Autostrada Cinci, principala legătură cu Manhattan, aflat la vreo patruzeci şi doi de kilometri distanţă. Se opri pe un drum aflat deasupra şoselei 10A. Poliţistul din dreapta şoferului luă un binoclu din cutia de la bord şi începu să cerceteze maşinile ce rulau pe panta şoselei. Binoclul avea lentile Zeiss-Ikon.

După cîteva minute, atinse mîneca şoferului, Jenkins, care se uita pe geamul deschis. Îi făcu semn celuilalt să-i dea binoclul, îl duse la ochi şi depistă automobilul indicat de colegul lui. Rosti un singur cuvînt: „Confirmat".

Jenkins porni maşina şi se îndreptă spre sud. Luă microfonul staţiei radio.

– Sîntem echipajul doi. Ne îndreptăm către sud, pe Register Road. Sîntem în urma unui Ford verde. Număr de New York. Plin cu negri sau portoricani.

În difuzor se auzi replica bruiată.

– Recepţionat, echipajul doi. Lasă-i dracului.

– Aşa facem. Nici o problemă. Terminat.

Apoi maşina de patrulare coti la stînga şi coborî în viteză pe lunga pantă către Autostrada Cinci. Ajunşi acolo, Jenkins apăsă pedala de acceleraţie pînă în podea, iar vehiculul ţîşni înainte pe suprafaţa netedă. În şaizeci de secunde, acul vitezometrului arăta o sută cincizeci de kilometri la oră.

Patru minute mai tîrziu, maşina de patrulare încetini într-o curbă lungă. La cîteva sute de metri dincolo de curbă se aflau două cabine telefonice cu schelet din aluminiu, ce reflectau lumina intensă a soarelui de iulie.

Maşina poliţiei se opri şi colegul lui Jenkins coborî.

– Ai o fisă?

– Doamne, McDermott! rîse Jenkins. Eşti de cincisprezece ani în meserie şi nu ai la tine nişte fise să dai un telefon.

– Nu face pe deşteptul. Am fise, dar una are un cap de indian.

– Ţine.

Jenkins scoase o monedă din buzunar şi i-o întinse lui McDermott.

– Ar putea fi lansată şi o rachetă militară, dar tu tot n-ai folosi o fisă cu Roosevelt ca să dai alarma.

– Nu ştiu dacă n-aş face-o.

McDermott se duse la cabina telefonică, împinse uşa lucioasă, care scîrţîi, şi formă 0. Cabina era înăbuşitoare, iar aerul atît de închis încît lăsă uşa întredeschisă.

– O să cobor pînă la curbă, ţipă Jenkins de la geamul maşinii. Ne întîlnim pe partea cealaltă.

– În regulă... Centrala. O convorbire cu taxă inversă la New Hampshire. Codul trei-unu-doi. Şase-cinci-patru-zero-unu. Numele e Leather.

Cuvintele nu puteau fi înţelese greşit. McDermott ceruse o convorbire cu statul New Hampshire, iar operatoarea îi făcuse legătura. Totuşi, operatoarea nu avea de unde şti faptul că acel număr nu făcea să sune nici un telefon în statul New

Hampshire. Deoarece undeva, într-un complex subteran adăpostind mii de circuite interurbane, era activat un mic releu, iar o bară magnetizată cădea într-un spațiu de şase milimetri, făcînd altă legătură. Aceasta provoca nu un țîrîit, ci un bîzîit slab, la un telefon aflat la patru sute douăzeci de kilometri sud de Saddle Valley, New Jersey.

Telefonul se afla într-un birou de la etajul doi al unei clădiri din cărămidă roşie, la cincizeci de metri de un gard electrificat, înalt de trei metri şi jumătate. Clădirea era una din cele aproximativ zece, legate între ele pentru a forma un singur complex. În afara gardului se vedea frunzişul compact al pădurii. Locul era McLean, Virginia, iar complexul – Agenția Centrală de Investigații. Izolată, sigură, neprofanată.

Bărbatul aşezat în spatele biroului de la etajul doi îşi strivi țigara respirînd uşurat. Aşteptase cu nerăbdare acel telefon. Observă satisfăcut că rotițele aparatului de înregistrat porniră să se învîrtă automat. Ridică receptorul.

– Andrews la telefon. Da, accept plata convorbirii.

– Raportează Leather, se auziră cuvintele retransmise din statul New Hampshire.

– Ai fost verificat. Banda merge, Leather.

– Confirm prezența tuturor suspecților. Familia Cardone tocmai a sosit de la Aeroportul Kennedy.

– Ştiam că a aterizat...

– Atunci de ce dracu' a trebuit să alergăm pînă aici?

– Autostrada Cinci e foarte aglomerată. Putea să aibă un accident.

– Duminică după-amiază?

– Sau în orice altă zi. Vrei statistica accidentelor de pe şoseaua aia?

– Întoarce-te la afurisitele tale de computere...

Andrews dădu din umeri. Oamenii de pe teren erau întotdeauna iritaţi de cîte ceva.

– Dacă am înţeles bine, toţi-trei suspecţii sînt prezenţi. Corect?

– Corect. Familiile Tanner, Tremayne şi Cardone. Toţi motivaţi. Toţi aşteaptă. Primele două sînt verificate. În cîteva minute ajungem la Cardone.

– Altceva?

– Deocamdată nimic.

– Ce-ţi face soţia?

– Jenkins are noroc. E burlac. Lillian se tot uită la casele alea şi-ar vrea şi ea una.

– Nu cu salariile noastre, McDermott.

– Asta-i spun şi eu. Vrea să trec de partea duşmanului.

Preţ de o clipă, Andrews fu mîhnit de gluma lui McDermott.

– Am auzit că plăteşte mai prost.

– Nu se poate... A venit Jenkins. Ţinem legătura.

Joseph Cardone intră cu Cadillacul pe aleea circulară şi parcă maşina în faţa treptelor de piatră ce duceau spre uşa imensă din lemn de stejar. Opri motorul şi se întinse, ridicîndu-şi coatele pînă la tavanul automobilului. Căscă, apoi îşi trezi băieţii de şase şi şapte ani. Al treilea copil, o fată de zece ani, citea o carte de benzi desenate.

Lîngă Cardone se afla soţia lui, Betty. Privea pe geam, către casă.

– E bine să pleci, dar mult mai bine te simţi acasă.

Cardone rîse şi îşi puse mîna mare pe umărul soţiei lui.

– Ar trebui să crezi sincer lucrul ăsta.

– Aşa e.

– Sînt sigur. De fiecare dată cînd ne întoarcem spui acelaşi lucru. Cu aceleaşi cuvinte.

– E un cămin frumos.

Cardone deschise uşa.

– Hei, prinţeso... dă-i jos pe fraţii tăi şi ajută-ţi mama la bagajele mai mici.

Cardone întinse mîna şi scoase cheile din contact. Porni spre portbagaj.

– Unde e Louise?

– Probabil că n-o să vină pînă marţi. Am ajuns cu trei zile mai devreme, îţi aminteşti? I-am dat liber pînă atunci.

Cardone gemu. Gîndul că avea să gătească soţia lui nu avea darul să-l binedispună.

– Mîncăm în oraş.

– Astăzi n-avem încotro. Durează prea mult pînă decongelez alimentele.

Betty Cardone urcă treptele de piatră, scoţînd cheile casei din poşetă. Joe nu luă în seamă remarca soţiei sale. Îi plăcea să mănînce, dar nu se dădea în vînt după felul cum gătea ea. Tinerele bogate din Chestnut Hill nu ştiau să gătească precum bunele mame italience din Philadelphia.

O oră mai tîrziu, pornise aerul condiţionat în toată

casa, iar aerul stătut, neîmprospătat de aproape două săptămîni, deveni iarăşi respirabil. Era atent la astfel de lucruri. Fusese un atlet cu succese excepţionale, ce-i marcaseră drumul spre reuşită, atît socială, cît şi financiară. Ieşi pe veranda din faţă şi privi peluza ce avea în centru o salcie uriaşă. Grădinarii îşi făcuseră bine treaba. Era şi de aşteptat. Aveau nişte tarife uriaşe. Dar banii nu mai reprezentau o problemă pentru el.

Deodată, apăru din nou. Maşina de patrulare. Era a treia oară cînd o vedea, de cînd părăsise autostrada.

– Hei, voi! Staţi aşa!

Cei doi poliţişti din maşină se uitară scurt unul la altul, pregătindu-se să se îndepărteze. Dar Cardone ajunsese la bordură.

– Hei!

Maşina se opri.

– Da, domnule Cardone.

– Ce mai face poliţia? Ceva necazuri prin zonă?

– Nu, domnule Cardone. Dar e perioada de vacanţă. Verificăm doar orele la care se întorc acasă localnicii. Eraţi aşteptat în după-amiaza asta, aşa că voiam să fim siguri că sînteţi dumneavoastră. O să vă ştergem de pe listă.

Joe îl privi cu atenţie pe poliţist. Ştia că ofiţerul minţea, iar poliţistul îşi dădea seama că Joe intuise acest lucru.

– Vă cîştigaţi pîinea cu trudă.

– Ne dăm toată silinţa, domnule Cardone.

– Sînt convins.

– Bună ziua, domnule.

Maşina de patrulare se îndepărtă. Joe o urmări cu privirea. Nu intenţionase să se ducă la birou pînă la mijlocul săptămînii, dar acum trebuia să-şi schimbe planurile. A doua zi de dimineaţă avea să plece la New York.

În după-amiezele de duminică, între orele cinci şi şase, Tanner se închidea în biroul său, o cameră lambrisată cu lemn de nuc, în care se aflau trei televizoare, şi urmărea simultan trei programe diferite de interviuri.

Alice ştia că soţul ei n-avea încotro. Printre atribuţiile funcţiei sale de director de ştiri la Standard Mutual, se număra şi aceea a monitorizării concurenţei. Dar Alice credea că un om stînd singur în semiîntuneric şi uitîndu-se simultan la trei televizoare avea ceva sinistru, de aceea îl certa mereu din cauza asta.

În acea zi, Tanner îi aminti soţiei sale că o să rateze emisiunile din duminica următoare – Bernie şi Leila urmau să vină la ei, şi nimic nu tulbura vreodată un week-end al lui Osterman. Aşa că stătea în camera întunecată, ştiind prea bine ce o să vadă.

Fiecare director de ştiri al oricărui post de televiziune avea programul său preferat, cel căruia îi acorda o atenţie specială. În cazul lui Tanner, era vorba despre emisiunea lui Woodward. O jumătate de oră, duminică după-amiază, în timpul căreia cel mai bun analist de ştiri intervieva o singură persoană, de obicei o figură controversată ce ocupa prima pagină a ziarelor.

În acea zi, Charles Woodward îl avea ca interlocutor

pe subsecretarul de stat Ralph Ashton, de la Departamentul de Stat. Secretarul devenise dintr-o dată indisponibil, aşa că fusese convocat Ashton.

Departamentul comitea o greşeală enormă. Ashton era un fost om de afaceri ignorant şi banal, a cărui principală calitate o constituia abilitatea de a face bani. Pînă şi faptul că fusese considerat capabil să reprezinte Administraţia era o eroare majoră a cuiva. Dacă nu cumva existau alte motive.

Woodward avea să-l pună la zid.

În vreme ce asculta replicile evazive, lipsite de consistenţă ale lui Ashton, Tanner înţelese că, în curînd, mulţi oameni importanţi din Washington aveau să-şi telefoneze unul altuia. Inflexiunile politicoase din vocea lui Woodward nu puteau masca opoziţia sa crescîndă faţă de afirmaţiile subsecretarului. Instinctul de reporter fusese reprimat; în curînd, tonul lui Woodward avea să devină glacial, iar Ashton urma să fie măcelărit. Politicos, fără îndoială, totuşi, măcelărit.

Era genul de situaţie pe care Tanner n-o urmărea cu plăcere.

Dădu mai tare cel de-al doilea televizor. Pe un ton măsurat, cu voce nazală, un moderator prezenta funcţiile şi studiile unui grup de experţi de la o masă rotundă, ce se pregăteau să-i pună întrebări delegatului din Ghana la Naţiunile Unite. Diplomatul negru avea aerul că era dus la ghilotină împreună cu alaiul de manechine masculine ce prezentau colecţia de modă a lui Madame Defarges.

Manechinele foarte albe şi bine plătite ale lui Madame Defarges.

Aia nu era concurenţă.

A treia emisiune părea mai bună, dar nu îndeajuns. Nici acolo nu se făcea simţită vreo concurenţă.

Tanner hotărî că văzuse destul. N-avea nici un motiv să-şi facă griji, iar emisiunea lui Woodward urma s-o vadă a doua zi de dimineaţă, înregistrată. Nu era decît cinci şi douăzeci, şi soarele continua să strălucească deasupra piscinei. Auzi strigătele fiicei sale care se întorcea de la club şi larma făcută de prietenii lui Raymond, care plecau fără tragere de inimă din curtea aflată în spatele casei. Familia lui era iarăşi împreună. Cei trei urmau să stea, probabil, afară, aşteptînd ca el să termine de vizionat programele şi să facă focul pentru grătar. Avea să-i ia prin surprindere.

Închise televizoarele, apoi puse carnetul şi stiloul pe birou. Era timpul să bea ceva.

Tanner deschise uşa biroului şi intră în camera de zi. Prin ferestrele din spate, îi văzu pe copii şi pe Alice jucîndu-se „ce-fac-eu-să-facă-toţi“ dincolo de marginea piscinei. Rîdeau cu toţii, fără griji.

Alice merita o asemenea soartă! Doamne! O merita din plin!

Îşi privi soţia. Sărise în apă – cu vîrfurile picioarelor întinse –, apoi ieşise repede la suprafaţă, ca să se asigure că Janet, fetiţa lor de opt ani, n-avea să păţească nimic dacă o urma.

Extraordinar! După atîţia ani de căsnicie, era mai îndrăgostit ca oricînd de soţia sa.

Îşi aminti de maşina de patrulare, apoi alungă acel gînd. Poliţiştii căutau doar un loc ferit unde să se odihnească ori să asculte meciul netulburaţi. Auzise că şi la New York poliţiştii procedau la fel. De ce nu şi la Saddle Valley?

Saddle Valley era probabil cel mai sigur loc din lume. Cel puţin aşa i se părea lui John Tanner în acea după-amiază de duminică.

Richard Tremayne închise micul său televizor la zece secunde după ce John Tanner le oprise pe cele trei ale lui. Pînă la urmă, cîştigase Mets.

Durerea de cap îi dispăruse şi o dată cu ea şi iritarea. Ginny avusese dreptate, se gîndi el. Fusese doar nervos. Nu trebuia să-i supere pe ai săi. Stomacul nu-l mai jena. Puţină hrană avea să-l remonteze. Poate că o să-i sune pe Johnny şi Ali, apoi o s-o ia pe Ginny la o partidă de înot în piscina familiei Tanner.

Soţia lui îl tot întreba de ce nu-şi amenajaseră şi ei una. Slavă Domnului, aveau un venit de cîteva ori mai mare decît al lui Tanner. Toată lumea putea să-şi dea seama de asta. Dar Tremayne ştia de ce.

O piscină ar fi însemnat un simbol în plus. Prea mult pentru vîrsta lui de patruzeci şi patru de ani. Era de-ajuns că se mutaseră în Saddle Valley pe cînd el avea doar treizeci şi opt. O casă de şaptezeci şi patru de mii de dolari la vîrsta de treizeci şi opt de ani. Cu achitarea unui avans de cincizeci de mii de dolari. O piscină putea să aştepte pînă cînd o să împlinească patruzeci şi cinci de ani. Atunci devenea ceva normal.

Sigur, ceea ce oamenii – clienţii lui – nu ştiau era faptul

că absolvise Facultatea de Drept de la Yale printre primii cinci din anul său, apoi fusese funcționar la Learned Hand şi petrecuse trei ani la baza ierarhiei din firma unde lucra acum pînă să cîştige sume cu adevărat importante. De atunci banii începură să vină cu repeziciune.

Tremayne ieşi în curtea interioară. Ginny şi fiica lor de treisprezece ani, Peg, tăiau trandafiri lîngă un copac alb. Toată curtea interioară, aproape jumătate de pogon, era cultivată şi bine îngrijită. Se vedeau flori peste tot. Grădina reprezenta hobby-ul lui Ginny – după sex, pasiunea ei. Nimic nu înlocuia cu adevărat sexul, îşi zise soțul ei cu un chicotit involuntar.

– Haide! Lăsați-mă să vă ajut, strigă Tremayne, îndreptîndu-se spre soția şi fiica lui.

– Te simți mai bine, zise Virginia, zîmbind.

– Uită-te la astea, tati! Nu-i aşa că-s minunate?

Fata lui ridică un buchet de trandafiri roşii şi galbeni.

– Sînt superbe, draga mea.

– Dick, ți-am spus? Bernie şi Leila vin pe Coasta de Est săptămîna viitoare. Or să fie aici vineri.

– Mi-a spus Johnny... Un week-end al lui Osterman. Va trebui să fiu în formă.

– Credeam că ai exersat destul aseară.

Tremayne rîse. Niciodată nu se scuza cînd se îmbăta, se întîmpla prea rar şi nu era niciodată deplasat. În plus, seara trecută meritase o beție. Avusese o săptămînă proastă.

Se întoarseră toți trei în curtea interioară. Virginia îşi strecură mîna sub brațul soțului ei. Peggy, care crescuse aşa de înaltă, îşi zise tatăl ei, zîmbea fericită. Telefonul din curte sună.

– Răspund eu!

Peg o luă înainte.

– De ce nu? strigă tatăl ei, mimînd exasperarea. Pe noi nu ne caută nimeni.

– Trebuie să-i instalăm şi ei un telefon.

Virginia Tremayne ciupi în joacă braţul soţului ei.

– O să mă aduceţi amîndoi în sapă de lemn.

– E pentru tine, mamă. Doamna Cardone. Peggy acoperi microfonul cu mîna. *Te rog* să nu vorbeşti mult, mamă. Carol Brown spunea că o să mă sune cînd ajunge acasă. Ştii, ţi-am spus. Tînărul Choate.

Virginia Tremayne zîmbi cu înţeles, schimbînd o privire conspirativă cu fiica sa.

– Carol n-o să fugă cu iubitul ei fără să-ţi spună, draga mea. S-ar putea ca banii de buzunar să nu-i fie de ajuns.

– Of, mamă!

Richard le privea amuzat. Era o scenă plăcută şi liniştitoare în acelaşi timp. Soţia lui se ocupa cu atenţie de fiica lor. Nimeni nu putea contesta lucrul ăsta. Ştia că unii o criticau pe Ginny, reproşîndu-i faptul că se îmbrăca puţin cam... strident. Auzise aceste bîrfe şi îşi dădea seama de adevărata lor semnificaţie. Dar nu avea legătură cu copiii. Toţi puştii se strîngeau în jurul lui Ginny. Asta era important acum. Poate că soţia lui cunoştea ceva ce alte femei nu ştiau.

Lucrurile... „lucrurile" mergeau bine, îşi zise Tremayne. Chiar şi suprema siguranţă, dacă era să-i dea crezare lui Bernie Osterman.

Ar fi vorbit cu Joe la telefon, dacă Ginny şi Betty şi-ar fi încheiat conversaţia. Apoi i-ar fi sunat pe John şi Ali. După

terminarea emisiunilor la care se uita John. Poate că s-ar fi dus toți șase la club, la bufetul organizat duminica.

Deodată îi reveni în memorie imaginea mașinii de patrulare. O alungă. Fusese iritat, mahmur. Ia să vedem, își zise el. Era duminică după-amiază, iar consiliul orășenesc insistase ca poliția să verifice cu atenție zonele rezidențiale în după-amiezele de duminică.

Ciudat! cugetă el. Nu se așteptase că familia Cardone avea să se întoarcă atît de curînd. Probabil că Joe fusese sunat de la birou, pentru a se duce acolo luni. Piața explodase în ultima vreme. Mai ales bursa de mărfuri, specialitatea lui Joe...

La întrebarea lui Joe, care vorbea la telefon, Betty dăduse aprobator din cap. Rezolvau astfel problema cinei. Bufetul nu era rău, deși cei de la club nu aflaseră secretul unor adevărate aperitive. Joe îi spunea mereu directorului să servească salam genovez, nu cîrnați evreiești, dar bucătarul-șef avea o înțelegere cu un furnizor evreu, așa că ce-ar fi putut face un simplu membru al clubului? Fie el Joe, probabil cel mai bogat dintre ei. Pe de altă parte, el era italian – nu catolic, totuși italian –, iar clubul din Saddle Valley îi accepta pe italieni numai de zece ani încoace. În curînd avea să-i primească și pe evrei – urma să se organizeze un fel de sărbătoare.

Tocmai această intoleranță tăcută – niciodată exprimată deschis – determinase familiile Cardone, Tanner și Tremayne să-și facă un punct de onoare din a-i invita pe Bernie și Leila Osterman la club, ori de cîte ori aceștia veneau în est. Cei șase aveau ceva în comun. Nu erau bigoți.

Ce ciudat! îşi zise Cardone, închizînd telefonul şi îndreptîndu-se către mica sală de gimnastică dintr-o latură a casei. Ce ciudat că familia Tanner îi adunase pe toţi laolaltă! John şi Ali Tanner cunoscuseră cuplul Osterman la Los Angeles, pe cînd Tanner era la începutul carierei. Acum, Joe se întreba dacă John şi Ali înţelegeau cu adevărat legătura dintre Bernie Osterman, el şi Dick Tremayne. Această relaţie nu se discuta cu străinii.

La urma urmei, ar fi exprimat genul de independenţă la care aspira fiecare om, pentru care se ruga fiecare cetăţean îngrijorat; existau primejdii, riscuri, însă el şi Betty o duceau bine. La fel şi familiile Tremayne şi Osterman. Discutaseră între ei, analizaseră situaţia, o studiaseră cu atenţie şi luaseră decizia împreună.

Putea să fie bine şi pentru Tanner. Dar Joe, Dick şi Bernie căzuseră de acord că primul semnal trebuia să vină chiar de la John. Nici nu s-ar fi putut altfel. Făcuseră destule aluzii, însă Tanner nu reacţionase.

Joe închise uşa grea, acoperită cu rogojini a sălii de gimnastică, dădu drumul la aburi şi îşi scoase hainele. Luă de pe raftul metalic un costum de trening şi se îmbrăcă. Zîmbi cînd observă iniţialele brodate pe bluza de trening. Numai o fată din Chestnut Hill ar fi cusut o asemenea monogramă.

J.A.C.

Joseph Ambruzzio Cardone.

Giuseppe Ambruzzio Cardione. Al doilea dintre cei opt copii rezultaţi din căsătoria Angelei cu Umberto Cardione,

:are locuiseră cîndva în Sicilia, apoi se stabiliseră în ?hiladelphia de Sud. În cele din urmă, căpătaseră cetățenia. Cu steaguri americane înconjurau nenumăratele imagini etuşate ale Fecioarei Maria ținînd în brațe un angelic prunc isus, cu ochi albaştri şi buze roşii.

Giuseppe Ambruzzio Cardione deveni un tînăr masiv, extrem de puternic, considerat unul dintre cei mai buni atleți pe care-i avusese vreodată un colegiu din Philadelphia de Sud. Era preşedintele clasei lui şi fusese ales de două ori în Consiliul elevilor din oraş.

Dintre numeroasele centre universitare la care se putea nscrie, el îl alese pe cel mai prestigios, Princeton, acesta fiind otodată şi cel mai apropiat de Philadelphia. Ca fundaş în echipa de la Princeton, el reuşi o performanță aparent mposibilă în raport cu pregătirea lui. Fu ales în selecționata Americii, primul jucător de fotbal de la Princeton care se bucura de o asemenea onoare după mulți ani.

Cîțiva foşti colegi recunoscători îl aduseră pe Wall Street. El îşi scurtă numele în Cardone, cu ultima vocală pronunțată foarte slab. În felul ăsta, numele căpăta o anume năreție, îşi zicea el. Precum Cardozo. Dar nu amăgi pe nimeni; curînd, nu-i mai păsa. Piața se extindea, explodînd în asemenea măsură încît *toți* cumpărau titluri de valoare. La nceput, era doar omul priceput al clienților. Un tînăr italian care făcea treabă bună, un tip care putea vorbi cu îmbogățiții apăruți peste noapte ce aveau bani de cheltuit; şi vorbea pe nțelesul noilor bogătaşi, încă stresați în legătură cu investițiile.

Şi pînă la urmă trebuia să se întîmple.

Italienii sînt oameni susceptibili. Se simt mai bine cînd fac afaceri între ei. Anumiţi lideri din industria de construcţii – Castellano, Latrona, Battella – care se îmbogăţiseră de pe urma investiţiilor în industrie fură atraşi de Cardone. Doar două cuvinte. „Joey Cardone“, aşa-i ziceau. Iar Joey le obţinu scutiri de taxe, Joey le obţinu cîştiguri de capital, Joey le obţinu garanţii.

Banii începură să curgă. Capitalul brut al casei de brokeraj aproape că se dublă, graţie prietenilor lui Joey. Worthington şi Bennett, asociaţi ai Bursei de Valori din New York, deveni Worthington, Bennett şi Cardone. De aici nu mai era decît un pas pînă la Bennett-Cardone, Ltd.

Cardone le purta o vie recunoştinţă *compatrioţilor* săi. Dar acelaşi motiv de gratitudine îl făcea să simtă un fior de cîte ori o maşină a poliţiei se învîrtea prea des în jurul casei sale. Deoarece cîţiva dintre *compatrioţii* lui, poate chiar mai mulţi, se aflau la hotarul – dacă nu chiar mai mult – cu lumea interlopă.

Lăsă deoparte greutăţile şi se sui în barca mecanică. Transpirase abundent şi acum se simţea mai bine. Ameninţarea reprezentată de maşina de patrulare se diminua. La urma urmei, nouăzeci la sută dintre familiile din Saddle Valley se întorceau din vacanţă duminica. Unde se mai auzise de oameni revenind acasă miercurea? Chiar dacă ziua apărea consemnată astfel la secţia de poliţie, un ofiţer de serviciu conştiincios ar fi considerat-o o eroare şi ar fi modificat-o în duminică. Nimeni nu se întorcea acasă miercurea. Asta era o zi de lucru.

Și cine ar fi luat în serios ideea că Joseph Cardone avea reo legătură cu Cosa Nostra? El era întruchiparea onestității. ovestea clasică a succesului american. Un absolvent de la rinceton din selecționata Americii.

Joe își scoase bluza de trening și intră în saună, care era cum plină de vapori. Se așeză pe bancă și inspiră adînc. burii erau purificatori. După aproape două săptămîni de rană canadiano-franceză, corpul lui avea nevoie de urificare.

Începu să rîdă în saună. Era bine să fii acasă, soția lui vusese dreptate în privința asta. Iar Tremayne îi spusese că sterman avea să ajungă în oraș vineri dimineață. Era o lăcere să-i vadă din nou pe Bernie și Leila. Trecuseră aproape atru luni de la ultima lor întrevedere. Dar păstraseră legătura.

La patru sute de kilometri sud de Saddle Valley, New ersey, se află acea secțiune a capitalei țării cunoscută sub umele de Georgetown. În Georgetown, ritmul vieții se chimbă în fiecare zi, la ora 5,30 după-amiază. Pînă atunci, itmul e lent, aristocratic, aproape delicat. După această oră, rmează o accelerare – nu bruscă, ci treptată. Locuitorii acelei one, majoritatea femei și bărbați puternici și bogați, se onsacră propagării propriei influențe.

După ora cinci treizeci, încep jocurile.

După ora cinci treizeci, la Georgetown încep să se pună n cale diverse stratageme.

Cine și unde se află?... De ce se află acolo?

Cu excepția după-amiezelor de duminică, atunci cînd

persoanele importante îşi trec în revistă realizările săptămînii încheiate şi îşi refac forţele pentru următoarele şase zile de activitate.

Să fie lumină, şi *s-a făcut lumină*. Să fie odihnă şi *urmează* odihnă.

Cu excepţia, iarăşi, a unora.

Spre exemplu, a lui Alexander Danforth, consilier al preşedintelui Statelor Unite. Un consilier fără portofoliu şi fără activităţi specifice. Danforth reprezenta legătura dintre camera comunicaţiilor de maximă securitate, aflată la un nivel subteran al Casei Albe, şi Agenţia Centrală de Investigaţii din McLean, Virginia. Era consultantul perfect, deoarece nu-şi făcea niciodată simţită prezenţa, însă cu toate acestea, deciziile lui se numărau printre cele mai importante la Washington. Indiferent de culoarea politică a administraţiei aflate la putere, toată lumea îi asculta cu atenţie vocea calmă. Aşa stăteau lucrurile de ani de zile.

În acea după-amiază de duminică, Danforth stătea cu administratorul-delegat al CIA, George Grover, sub un arbore de bougainvillea, aflat în curtea din spate a casei sale, uitîndu-se la televizor. Cei doi bărbaţi ajunseră la aceeaşi concluzie ca şi John Tanner, aflat la patru sute de kilometri distanţă spre nord: Charles Woodward urma să apară pe pagina întîi a ziarelor de a doua zi dimineaţă.

– Departamentul de Stat o să folosească rezerva de hîrtie igienică pe o lună, spuse Danforth.

– Aşa ar trebui. Cine l-o fi trimis pe Ashton acolo? Nu numai că e stupid, dar şi arată stupid. Stupid şi nesigur. John Tanner răspunde de programul ăsta, nu-i aşa?

– Da.

– E al naibii de isteț. Ar trebui să ne asigurăm că e de partea noastră, zise Grover.

– Fassett susține că așa stau lucrurile.

Cei doi schimbară o privire.

– Mă rog, ai văzut dosarul. Nu ești de acord?

– Ba da. Fassett are dreptate.

– De obicei, are.

Pe măsuța de ceramică din fața lui Danforth se aflau două telefoane. Unul era negru, cuplat la o priză aflată pe jos, iar celălalt, de culoare roșie, legat la un cablu roșu ce se întindea pînă în casă. Telefonul roșu bîzîi – nu țîrîi. Danforth ridică receptorul.

– Da... Da, Andrews. Bine... Foarte bine. Sună-l pe Fassett la Redder și spune-i să vină încoace. De la Los Angeles s-a confirmat prezența familiei Osterman? Nici o schimbare?... Excelent. Ne încadrăm în program.

Bernard Osterman scoase pagina din mașina de scris și aruncă o privire asupra ei. O puse la fundul unui teanc subțire de hîrtii și se ridică de pe scaun. Se duse către piscina în formă de rinichi și-i întinse manuscrisul soției sale, Leila, care stătea goală într-un șezlong. Nici Osterman nu purta vreo haină pe el.

– Să știi că o femeie dezbrăcată nu e foarte atrăgătoare în lumina soarelui.

– Îți închipui că tu ești vreun Adonis în sepia?... Dă-mi-l. Luă paginile și se întinse după ochelarii mari, fumurii. Ăsta-i sfîrșitul?

Bernie încuviinţă.

– Cînd se întorc copiii?

– Or să sune de pe plajă înainte de-a porni spre casă. M-am înţeles cu Marie să-i pună să telefoneze. N-aş vrea ca Merwyn să vadă fete goale la vîrsta lui. Şi-aşa se manifestă destulă aversiune faţă de nudişti în oraşul ăsta.

– Ai pus punctul pe i. Citeşte!

Bernie plonjă în piscină. Înotă rapid timp de trei minute... pînă cînd îşi pierdu răsuflarea. Era un înotător bun. La Fort Dix, în armată, fusese instructor de înot. „Evreul vitezist“ îl porecliseră la bazinul militar. Dar nu i se adresau niciodată aşa. Era un bărbat suplu, însă vînjos. Dacă în unitatea lui ar fi existat cu adevărat o echipă de fotbal, el ar fi fost căpitanul. Dar n-a avut norocul ăsta. Joe Cardone îi spusese lui Bernie că l-ar fi putut selecţiona la Princeton.

Bernie izbucnise în rîs cînd Joe îi zisese asta. În ciuda aparentei democratizări a vieţii în armată – şi era doar de suprafaţă –, niciodată nu-i trecuse prin minte lui Bernard Osterman, de pe Tremont Avenue, Bronx, New York, să sară peste barierele tradiţionale şi să intre într-o universitate prestigioasă. Ar fi fost în stare, fiindcă era inteligent şi beneficia de avantajul de a fi făcut armata, dar pur şi simplu nu-i trecuse prin cap.

Atunci n-ar fi fost un lucru uşor – în 1946. Acum, da; situaţia se schimbase.

Osterman urcă pe scara piscinei. Se bucura fiindcă el şi cu Leila urmau să se ducă pentru cîteva zile pe Coasta de Est, la Saddle Valley. Ori de cîte ori se întorceau acolo, avea senzaţia

că traversa o scurtă perioadă de viață plăcută. Toată lumea spunea că estul era agitat, nepăsător – mult mai mult decît Los Angeles; dar se înșela. Părea astfel numai din cauza ariei sale limitate de acțiune.

În Los Angeles, în Los Angeles-ul *său*, care însemna Burbank, Hollywood, Beverly Hills, era adevărata nebunie. Bărbați și femei alergau disperați de colo-colo pe culoarele unui magazin străjuit de palmieri. Totul era de vînzare, totul purta o etichetă, întreaga lume se afla în competiție, îmbrăcată în cămăși psihedelice și pantaloni oranj.

Erau momente cînd Bernie ar fi vrut să vadă pe cineva într-un costum Brook Brothers și cu o cămașă neagră deschisă la gît. Asta nu însemna nimic, de fapt; el nu dădea mare atenție hainelor pe care le purtau triburile din Los Angeles. Poate că era vorba doar despre neîncetatul, insuportabilul asalt asupra ochilor.

Sau poate că se afla într-una dintre perioadele lui de cădere. Îl obosea totul.

Ceea ce nu era corect. Magazinul străjuit de palmieri îl tratase foarte bine.

– Cum e? o întrebă pe soția lui.

– Foarte bun. S-ar putea chiar să ai o problemă.

– Ce? Bernie luă un prosop dintr-un vraf de pe masă. Ce problemă?

– O să îndepărtezi prea multe straturi. Cu prea multă durere, poate.

Leila întoarse o pagină, iar soțul ei zîmbi.

– Ai răbdare un minut și lasă-mă să termin. Poate că îți revii pe parcurs.

Bernie Osterman se aşeză într-un fotoliu împletit, lăsîndu-şi trupul scăldat de razele soarelui fierbinte al Californiei. Zîmbetul îi stăruia pe buze; ştia că soţia lui vorbea serios şi asta îl liniştea. Anii de scris la comandă nu-i distruseseră capacitatea de a îndepărta straturile – atunci cînd voia.

Şi existau perioade în care nu conta decît să vrea acest lucru. Să-şi dovedească sieşi că încă mai putea s-o facă. Aşa cum era pe vremea cînd trăiau la New York.

Fuseseră vremuri bune. Provocatoare, palpitante, pline de obligaţii şi năzuinţe. Numai că se rezumaseră doar la obligaţii şi năzuinţe. Cîteva reviste elogioase, realizate de alţi tineri scriitori entuziaşti. Fusese numit pe-atunci pătrunzător; receptiv, incisiv. O dată, chiar extraordinar.

Nu se dovedise suficient. Astfel că el şi cu Leila reveniră la magazinul străjuit de palmieri şi îşi exersară cu bucurie talentele în lumea explozivă a televiziunii rămase în urmă.

Totuşi, cîndva... Într-o bună zi, îşi zise Bernie Osterman, o să se întîmple din nou. Luxul de a sta liniştit, avînd tot timpul din lume de-a face cu adevărat acest lucru. Să comită o mare greşeală, dacă trebuia. Era important să poată gîndi astfel.

– Bernie?

– Da.

Leila îşi puse un prosop în faţă şi împinse manivela şezlongului, astfel că spătarul se ridică singur.

– E minunat, dragule. De-a dreptul minunat şi cred că ştii că n-o să meargă.

– Merge!

– Totuşi, n-or să accepte.

– Să-i ia dracu'!

– Ni s-au oferit treizeci de mii de dolari pentru o dramă o oră, Bernie. Nu pentru o exorcizare de două ore care ırşeşte într-o capelă funerară.

– Nu-i o exorcizare. E o poveste tristă, inspirată de tîmplări reale, iar acestea nu se modifică. Vrei să te întorci scena din cartierul latino-american şi să arunci o privire?

– N-or să cumpere scenariul. Or să-ți ceară să-l rescrii.

– N-o să-l rescriu!

– Iar ei vor sta în cumpănă. E vorba despre partea ɔastră de cincisprezece mii.

– Ticăloşii!

– Ştii bine că am dreptate.

– Vorbe! Doar nişte afurisite de vorbe! În sezonul ăsta să avem *semnificații! Controverse!...* Vorbe!

– Ei se uită la cifre. O reclamă în *The Times* nu vinde eodorante în Kansas.

– Să-i ia naiba!

– Calmează-te. Mai înoată puțin. Piscina e mare.

Leila Osterman se uită la soțul său. El ştia ce însemna rivirea aia şi nu se putu abține să nu zîmbească. Puțin întristat.

– Bine, atunci aranjează-l.

Leila luă creionul şi carnetul cu foi galbene de pe masa e lîngă şezlong. Bernie se ridică şi se apropie de marginea ıızinului.

– Crezi că Tanner ar fi dispus să ni se alăture? Să încerc n-l contactez?

Soţia lui puse creionul deoparte şi ridică privirea spre el.

– Nu ştiu. Johnny e diferit de noi...

– Diferit de Joe şi Betty? De Dick şi Ginny? Nu mi se pare cîtuşi de puţin.

– Eu n-aş precipita lucrurile. E totuşi un şoim al presei. I se spune „Vulturul“, îţi aminteşti? Vulturul din San Diego. Are spinarea dreaptă. Nu mi-ar plăcea să i-o aplec. Ar putea reacţiona violent.

– Dar gîndeşte ca noi. Gîndeşte ca Joe şi Dick. Ca noi toţi.

– Repet. Nu te pripi. Pune-o pe seama intuiţiei unei femei cu experienţă, dar nu te pripi... Am putea avea probleme.

Osterman se aruncă în bazin şi înotă pe sub apă unsprezece metri, pînă la capătul îndepărtat. Leila avea dreptate doar pe jumătate, îşi zise el. Tanner era un jurnalist care nu accepta compromisul, dar în acelaşi timp vădea sensibilitate şi emotivitate. Tanner nu era prost, vedea ce se întîmplă – peste tot.

Totul se reducea la supravieţuirea individuală. Iar aceasta se rezuma la capacitatea de a acţiona în concordanţă cu propriile intenţii. Să scrii o „exorcizare“, dacă erai capabil. Fără să-ţi pese de deodorantele din statul Kansas.

Bernie ieşi la suprafaţă şi se ţinu de marginea bazinului, respirînd adînc. Apoi se îndepărtă şi înotă încet în stilul bras către soţia lui.

– Te-am înghesuit la colţ?

– Niciodată n-ai reuşi. Leila vorbea în tin.p ce scria în carnetul cu file galbene. A fost o perioadă în viaţa mea cînd credeam că treizeci de mii de dolari reprezintă toţi banii din

lume. Weintraub cu casa sa din Brooklyn nu era cel mai important client al lui Chase Manhattan.

Rupse o pagină din carnet şi o puse sub o sticlă de Pepsi Cola.

– Eu n-am avut niciodată problema asta, zise Bernie, călcînd apa. Clanul Osterman chiar este o ramură discretă a familiei Rothschild.

– Ştiu. Culorile voastre la curse sînt roşu-brun şi oranj de dovleac.

– Hei!

Bernie se prinse de marginea bazinului şi o privi entuziasmat pe soţia lui.

– Ţi-am spus? A sunat azi-dimineaţă antrenorul din Palm Springs. Armăsarul de doi ani pe care l-am cumpărat a parcurs şase sute de metri în patruzeci şi una de secunde!

Leila Osterman lăsă carnetul în poală şi rîse.

– Să ştii că exagerăm! Şi mai vrei să treci drept Dostoievski!

– Înţeleg ce vrei să spui... Mă rog, într-o bună zi.

– Sigur. Pînă atunci, fii cu un ochi la Kansas şi cu celălalt la tîmpiţii ăia de cai ai tăi.

Osterman chicoti şi plonjă spre partea opusă a bazinului. Se gîndea din nou la familia Tanner. La John şi Ali Tanner. Urma să lămurească problema în Elveţia. Cei de la Zürich erau entuziasmaţi.

Bernard Osterman se hotărîse. O să încerce s-o convingă pe nevasta lui. Avea de gînd să vorbească serios cu John Tanner în week-end-ul viitor.

*

Danforth străbătu holul îngust al casei sale din Georgetow şi deschise uşa. Laurence Fassett, de la Agenţia Centrală d Investigaţii, zîmbi şi întinse mîna.

– Bună ziua, domnule Danforth. M-a sunat Andrew de la McLean. Ne-am mai întîlnit o singură dată – sînt sigu că nu vă amintiţi. E o onoare pentru mine, domnule.

Danforth îl privi pe omul extraordinar din faţa lui şi-întoarse zîmbetul. În dosarul de la CIA scria că Fassett ave patruzeci şi şapte de ani, însă părea mult mai tînăr. Umeri largi, gîtul musculos, chipul neridat de sub părul blond, tun scurt – toate astea îi aminteau lui Danforth că urma s împlinească în curînd şaptezeci de ani.

– Sigur că-mi amintesc. Intră, te rog.

În clipa în care pătrunse în hol, Fassett remarcă vre cîteva acuarele de Degas, agăţate pe perete. Se apropi de ele.

– Sînt minunate.

– Da, sînt. Te pricepi, domnule Fassett?

– A, nu. Sînt doar un amator entuziast... Soţia mea fost artistă. Petreceam mult timp la Luvru.

Danforth ştia că nu trebuia să stăruiască asupra soţie lui Fassett. Fusese nemţoaică, cu legături în Berlinul de Est O uciseseră acolo.

– Da, desigur. Vino pe-aici, te rog. Grover s-a întors Urmăream programul lui Woodward în curte.

Cei doi ieşiră în curtea pardosită cu lespezi de piatră ş cărămidă. George Grover se ridică din fotoliu.

– Salut, Larry. Lucrurile încep să se mişte.

– Aşa se pare. Nu destul de repede pentru mine.

– Pentru nici unul dintre noi, aş zice, aprecie Danforth. ìei ceva?

– Nu, mulțumesc. Dacă n-aveți nimic împotrivă, aş dori ă terminăm cît mai curînd.

Cei trei bărbați se aşezară în jurul mesei de ceramică.

– Atunci, să pornim din punctul unde ne aflăm acum, ise Danforth. Care e planul imediat următor?

Fassett îl privi stupefiat.

– Credeam că ni s-a explicat întreaga situație.

– A, am citit rapoartele. Voiam doar nişte informații de, ı omul însărcinat cu treaba asta.

– Foarte bine, domnule. Etapa întîi e încheiată. Familiile 'anner, Tremayne şi Cardone se află la Saddle Valley. Dacă u-şi planifică vreo vacanță, vor rămîne acolo pe parcursul ıptămînii viitoare. Această informație e confirmată de toate ırsele noastre. Există treisprezece agenți în oraş, iar cele 'ei familii se vor afla sub o supraveghere constantă... La toate :lefoanele au fost ataşate microfoane. De nedepistat. La Los ıngeles s-a aflat că familia Osterman pleacă vineri cu cursa 09 şi ajunge la Aeroportul Kennedy la 4,50, ora Coastei de st. De obicei, ei iau un taxi direct spre suburbii. Care va fi rmărit, desigur...

– Dacă, pînă atunci, urmează traseul normal, îl ıtrerupse Grover.

– Dacă nu, nu se vor afla în acel avion... Mîine îl aducem e Tanner la Washington.

– Nu bănuieşte nimic pînă acum, nu? întrebă Danforth.

– Nu – în afară de maşina de patrulare, pe care o vom folosi dacă refuză să vină mîine dimineaţă.

– Cum crezi că va reacţiona?

Grover se aplecă în faţă.

– Cred că o să fie uluit.

– S-ar putea să refuze colaborarea, zise Danforth.

– Puţin probabil. Dacă-mi fac bine treaba, n-o să aibă de ales.

Danforth se uită la bărbatul puternic, musculos, care părea atît de încrezător.

– Eşti nerăbdător să reuşim, nu-i aşa? Te-ai implicat foarte tare.

– Am şi motive să fiu. Fassett îi întoarse privirea bătrînului. Cînd vorbi, o făcu pe un ton neutru. Mi-au ucis soţia. Au lichidat-o pe Kurfürstendamm la ora două dimineaţa – în timp ce eu eram „reţinut". Ea încerca să mă găsească. Ştiaţi asta?

– Am citit dosarul. Te asigur de profunda mea simpatie...

– Nu mă încălzeşte simpatia dumneavoastră. Acele ordine au venit de la Moscova. Pe ei îi vreau. Mai precis, e vorba de Omega.

PARTEA A DOUA

Luni
Marţi
Miercuri
Joi

2

Luni – ora 10,15

Tanner ieşi din ascensor şi coborî pe coridorul acoperit cu mochetă groasă ce ducea la biroul său. Petrecuse douăzeci şi cinci de minute în camera de analiză, privind caseta cu interviul lui Woodward. Îi confirma ceea ce scriseseră ziarele: Charles Woodward îl prezentase pe subsecretarul Ashton ca pe un trepăduş politic.

Trebuie să fi deranjat o mulţime de lume la Washington, îşi zise el.

– Un interviu grozav, nu-i aşa, zise secretara lui.

– Nemaivăzut, cum ar spune fiul meu. Nu cred că vom primi prea multe invitaţii la dineurile organizate de Casa Albă. Ceva telefoane?

– Din tot oraşul. Mai ales felicitări; am lăsat lista de nume pe biroul dumneavoastră.

– Asta-i reconfortant. S-ar putea să am nevoie de ele. Altceva?

– Da, domnule. Consiliul Federal al Audiovizualului a sunat de două ori. Un bărbat numit Fassett.

– Cine?

– Domnul Laurence Fassett.

– Acolo am discutat mereu cu Cranston.

– Aşa ştiam şi eu, dar omul spunea că e ceva urgent.

– Poate că Departamentul de Stat încearcă să ne aresteze înainte de apusul soarelui.

– Mă îndoiesc. Ar aştepta cel puţin o zi sau două; astfel, gestul lor ar avea mai puţine implicaţii politice.

– Mai bine fă-mi legătura. Pentru CIA, totul e urgent.

Tanner se îndreptă spre camera lui de lucru, se aşeză la birou şi citi mesajele. Zîmbi; pînă şi concurenţa fusese impresionată. Interfonul bîzîi.

– Domnul Fassett e pe linia unu, domnule.

– Mulţumesc.

Tanner apăsă pe un buton.

– Domnul Fassett? Îmi pare rău că n-am fost aici cînd ai sunat.

– Eu trebuie să-mi cer scuze, zise vocea politicoasă de la celălalt capăt al firului. Însă am un program dificil azi, iar dumneata eşti o prioritate.

– Care-i problema?

– Aş putea-o descrie ca fiind de rutină, însă urgentă. Documentele pe care ni le-aţi prezentat în mai pentru departamentul de ştiri de la Standard sînt incomplete.

– Ce?

John îşi aminti că-i spusese ceva Cranston în urmă cu

cîteva săptămîni. Dar tot el îi zisese că nu era ceva important.

– Ce lipsește?

– Două semnături ale dumitale pentru un singur lucru. Pe paginile șaptesprezece și optsprezece. Și repartizarea programelor proiectate de servicii publice pe o perioadă de șase luni, începînd din ianuarie.

John Tanner își amintea acum. Fusese greșeala lui Cranston. Paginile șaptesprezece și optsprezece lipsiseră din dosarul trimis de la Washington pentru a fi semnat de Tanner – aspect asupra căruia departamentul juridic al societății îi atrăsese atenția –, iar rubricile pentru programele de servicii urmau să rămînă necompletate încă o lună, în așteptarea deciziilor societății. Cranston își dăduse avizul și în acest caz.

– Dacă o să verifici, vei afla că domnul Cranston a omis paginile despre care vorbești, iar programele respective au fost amînate pentru o dată ulterioară. A fost de acord cu treaba asta.

Urmă o scurtă pauză. Cînd Fassett vorbi, vocea lui era ceva mai puțin politicoasă decît pînă atunci.

– Cu toată stima pentru Cranston, el nu avea autoritatea să ia o asemenea decizie. Acum presupun că deții informațiile necesare.

– Da, în realitate le avem. O să le trimit prin curier special.

– Din păcate, nu e suficient. Va trebui să-ți cerem să vii dumneata aici, în după-amiaza asta.

– Stai puţin. M-ai anunţat cam în pripă, nu?

– Nu eu fac regulile. Doar le aplic. Începînd de acum două luni, Standard Mutual Network operează violînd codul CFA. Nu ne putem complăcea într-o asemenea situaţie. Indiferent de cine poartă răspunderea, asta e realitatea. Încălcaţi legea. Hai să lămurim situaţia azi.

– Foarte bine. Însă te avertizez că dacă această acţiune e în vreun fel o hărţuire din partea Departamentului de Stat, o să convoc avocaţii companiei, care o vor eticheta ca atare.

– Nu numai că nu-mi place insinuarea dumitale, dar nici nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Eu cred că ştii. Despre interviul lui Woodward de ieri după-amiază.

Fassett rîse.

– A, am auzit despre el. *The Post* a făcut mare caz... Şi cred că poţi să stai liniştit. Te-am căutat de două ori vinerea trecută.

– Serios?

– Da.

– Aşteaptă puţin. Tanner apăsă butonul *pauză*, apoi pe cel pentru *interior*. Norma? M-a căutat Fassett vineri?

Urmă o scurtă pauză, în timp ce secretara lui Tanner verifica lista apelurilor de vineri.

– S-ar putea. Au fost două apeluri de la Washington, de la operatorul treizeci şi şase, care vă cerea să-l sunaţi dacă vă întoarceţi pînă la patru. Aţi fost la studio pînă la cinci şi jumătate.

– N-ai întrebat cine suna?

– Sigur că am întrebat. Mi s-a spus că putea să aștepte pînă luni.

– Mulțumesc.

Tanner se întoarse la convorbirea cu Fassett.

– Ai lăsat un număr de operator?

– Trei-șase, Washington. Pînă la ora 4 p.m.

– Nu ți-ai lăsat numele sau pe cel al agenției...

– Era vineri. Mă grăbeam. Te-ai fi simțit mai bine dacă ți-aș fi lăsat un mesaj urgent la care n-aveai cum să răspunzi?

– Bine, bine. Și treaba asta nu se poate rezolva prin poștă?

– Îmi pare foarte rău, domnule Tanner. Realmente îmi pare rău, dar trebuie să respect instrucțiunile. Standard Mutual nu e o mică stație locală. Dosarul trebuia completat cu mai multe săptămîni în urmă... Pe deasupra – în acel moment, Fassett rîse din nou –, ținînd seama de felul cum calci lumea pe coadă, n-aș vrea să fiu în pielea dumitale dacă niște granguri de la Departamentul de Stat ar afla că departamentul vostru de știri a încălcat legea... Și nu e o amenințare. Nici n-ar putea fi. Amîndoi am comis o greșeală.

John Tanner zîmbi la telefon. Fassett avea dreptate. *Era* în întîrziere cu dosarul. Și n-avea rost să-și asume riscul unor represalii birocratice. Oftă.

– O să iau trenul de ora unu și-o să fiu la CFA în jurul orei trei. Unde e biroul dumitale?

– O să fiu cu Cranston. O să luăm documentele, dar nu uita programările. Sînt doar proiecte, n-o să te reținem pentru ele.

– În regulă. Ne vedem mai tîrziu.

Tanner apăsă alt buton şi formă numărul de acasă.

– Bună, iubitule.

– Trebuie să mă duc la Washington în după-amiaza asta.

– Ai probleme?

– Nu. „Chestiuni de rutină, dar urgente", aşa mi s-a spus. O treabă la CFA. O să iau un tren pînă la Newark pe la şapte. Voiam doar să ştii că o să întîrzii.

– Bine, iubitule. Vrei să te aştept?

– Nu, o să iau un taxi.

– Sigur?

– Foarte. Mă simt reconfortat la gîndul că Standard plăteşte cei douăzeci de dolari.

– Meriți asta. Apropo, am citit articolele despre interviul lui Woodward. E un adevărat triumf.

– Asta mi-am scris pe haină. Tanner Triumfalul.

– Aş vrea s-o fi făcut, zise Alice încet.

Nici măcar cîn l glumeau, ea nu se putea abține. Nu aveau probleme cu banii, dar Alice Tanner considerase întotdeauna că soțul ei era prost plătit. Acesta reprezenta singurul motiv serios de ceartă dintre ei. Nu reuşea s-o facă să înțeleagă că a pretinde mai mult de la o corporație de talia lui Standard Mutual însemna asumarea unui număr sporit de obligații față de gigantul fără chip.

– Ne vedem diseară, Ali.

– Pa. Te iubesc.

În chip de respect tăcut față de plîngerea soției lui, ceru uneia dintre mașinile de la știri să-l ducă la Aeroportul La Guardia peste o oră. Nimeni nu comentă. În acea dimineață, Tanner repurtase cu adevărat un triumf.

În următoarele patruzeci și cinci de minute, Tanner rezolvă o serie de probleme administrative. Ultima fu un telefon dat la departamentul juridic al lui Standard Mutual.

– Cu domnul Harrison, vă rog... Salut, Andy. Sînt John Tanner. Mă grăbesc, Andy; trebuie să prind un avion. Vreau doar să aflu ceva. Avem vreo chestiune amînată la CFA în privința căreia n-am fost informat? Ceva probleme? Știu despre programele de servicii publice, dar Cranston spunea că pot să rămînă așa... Sigur, aștept.

Tanner răsuci firul telefonului pe deget, cu gîndul la Fassett.

– Da, Andy, sînt aici... Paginile șaptesprezece și optsprezece. Semnăturile... Înțeleg. Bine. Mulțumesc. Nu, nici o problemă. Mulțumesc.

Tanner puse receptorul în furcă și se ridică încet din fotoliu. Harrison îi confirmase vagile bănuieli. Totul părea o născocire. Dosarul pentru CFA era complet, cu excepția ultimelor două pagini ale cópiilor patru și cinci ale documentului. Erau doar duplicate, care nu interesau pe nimeni și puteau fi ușor xeroxate. Totuși, acele pagini lipseau din dosar. Harrison comentase:

– Îmi amintesc, John. Ți-am trimis o notă în acest sens.

Mi s-a părut că fuseseră omise în mod deliberat. Nu-mi dau seama de ce...

Nici Tanner nu-şi putea da seama.

3

Luni – ora 15,25

Spre surprinderea lui Tanner, CFA trimise o limuzină să-l ia de la aeroport.

Birourile lui Cranston se aflau la al şaselea etaj al sediului 'FA; din cînd în cînd, fiecare director de ştiri al companiilor nportante de televiziune se trezea convocat acolo. Cranston ra un profesionist – respectat de companii, ca şi de dministrațiile în permanentă schimbare – un motiv în plus pentru u Tanner să se simtă iritat de necunoscutul Laurence Fassett, are putuse să afirme indignat: „... Cranston nu avea autoritatea ă ia o asemenea decizie".

El nu auzise niciodată de Laurence Fassett.

Tanner împinse uşa sălii de aşteptare de la Cranston. încăperea era pustie. Biroul secretarei era gol – nu se vedeau registre, creioane sau documente. Lumina venea dinspre uşa iroului lui Cranston. Era deschisă, astfel că se putea auzi bîzîitul

monoton al instalației de aer condiționat. Jaluzelele de la ferestrele biroului fuseseră lăsate, probabil pentru a se evita lumina soarelui de vară. Pe peretele biroului, văzu conturîndu-se umbra unei siluete ce venea spre ușă.

– Bună ziua, spuse bărbatul ce își făcu apariția.

Părea mai scund decît Tanner cu cîțiva centimetri; poate că avea un metru șaptezeci și cinci sau unu optzeci, dar era foarte lat în umeri. Părul blond era tuns scurt și ochii depărtați sub sprîncenele castanii, stufoase îi confereau un anume farmec. Era, probabil, de vîrsta lui Tanner, însă indiscutabil mult mai bine clădit. Pînă și ținuta lui avea o flexibilitate potențială, își zise Taner.

– Domnul Fassett?

– Eu sînt. Te așteptam.

Fassett, în loc să se retragă în biroul lui Cranston, trecu prin fața lui Tanner, se duse la ușa sălii de așteptare și o încuie.

– E mai bine să nu fim întrerupți.

– De ce nu? întrebă Tanner uimit.

Laurence Fassett se uită în jurul camerei.

– Da. Da. Înțeleg ce vrei să spui. Bună întrebare. Intră, te rog.

Fassett păși înaintea lui Tanner în biroul lui Cranston. Cele două ferestre ce dădeau spre stradă aveau jaluzelele trase pînă jos; biroul lui Cranston era la fel de gol ca și cel al secretarei sale, abstracție făcînd de prezența a două scrumiere și un alt obiect. În centrul suprafeței netede se afla un mic magnetofon cu două cabluri – unul îndreptat spre fotoliul lui Cranston, celălalt ieșind către fotoliul din fața biroului.

– Ăsta-i un magnetofon? întrebă directorul de știri, urmîndu-l pe Fassett în birou.

– Da. Te rog să iei loc.

John Tanner rămase în picioare. Vorbi cu furie stăpînită:

– Nu, n-am de gînd să iau loc. Nu-mi place deloc treaba asta. Metodele dumitale sînt foarte neclare sau poate *prea* clare. Dacă intenționezi să înregistrezi ceea ce am de spus, să știi că n-o să fac lucrul ăsta în absența unui avocat al companiei.

Fassett stătea în spatele biroului lui Cranston.

– Asta nu e o problemă a CFA. După ce o să-ți explic, vei înțelege... metodele mele.

– Te-aș ruga să explici mai repede, fiindcă mă grăbesc să plec. Am fost chemat la CFA ca să aduc programele serviciilor publice proiectate de Standard Mutual – pe care le am în servietă – și să semnez două copii ale dosarului nostru pe care biroul *dumitale* a uitat să le trimită. Mi-ai spus că discuția noastră va avea loc în prezența lui Cranston. În schimb, găsesc un birou gol... Ți-aș sugera să-mi dai o explicație plauzibilă, altfel o să ai de-a face cu avocații noștri în mai puțin de o oră. Iar dacă asta înseamnă represalii împotriva departamentului de știri de la Standard Mutual, o să ajungi de pomină în toată țara.

– Îmi pare rău... Treburile astea nu sînt ușoare.

– Nici nu trebuie să fie!

– Acum oprește-te. Cranston e în concediu. I-am folosit numele fiindcă am mai negociat cu el și pînă acum.

– Vrei să spui că ai mințit în mod deliberat?

– Da. Cheia, domnule Tanner, se află în fraza pe care tocmai ai rostit-o... „Am fost chemat de CFA“, mi se pare că ai spus. Îmi dai voie să mă prezint?

Laurence Fassett vîrî mîna în buzunarul de la piept şi scoase un mic portvizit din plastic. Îl puse pe birou.

Tanner îl deschise. Legitimaţia de deasupra îl prezenta pe Laurence C. Fassett drept funcţionar al Agenţiei Centrale de Investigaţii. Celălalt document era permisul de acces al lui Fassett în complexul McLean la orice oră din zi sau din noapte.

– Ce înseamnă toate astea? De ce mă aflu aici?

Tanner îi dădu înapoi legitimaţiile lui Fassett.

– Ăsta e motivul pentru care există aici un magnetofon. Să-ţi arăt. Înainte de a-ţi explica problema noastră, trebuie să-ţi pun nişte întrebări. Sînt două butoane care pot opri aparatul. Unul în faţa mea, celălalt în faţa dumitale. Dacă nu vrei să răspunzi la vreo întrebare, nu ai decît să apeşi butonul şi magnetofonul se opreşte. Pe de altă parte – tot pentru protecţia dumitale –, dacă am impresia că oferi nişte informaţii anume care nu ne privesc, *eu* voi opri aparatul.

Fassett porni magnetofonul, apoi întinse mîna peste birou, spre cablul din faţa lui Tanner, şi-l opri.

– Vezi? E foarte simplu. Am luat sute de interviuri de genul ăsta. N-ai de ce să-ţi faci griji.

– Asta seamănă cu interogatoriul dinaintea unui proces, fără sprijinul unui avocat şi fără citaţie! Care-i rostul? Dacă îţi închipui că o să mă intimidezi, nu eşti în toate minţile!

– *Rostul* îl constituie identificarea completă... Şi ai

:rfectă dreptate. Dacă am intenționa să intimidăm pe cineva, n aborda un subiect delicat, precum J. Edgar Hoover. Deși nici nu deține controlul asupra unui canal cu programe de știri.

Tanner se uită la omul de la CIA, care adoptase o atitudine ›liticoasă în spatele biroului lui Cranston. Fassett avea dreptate. IA nu și-ar fi permis să folosească o tactică atît de arogantă ță de cineva cu poziția lui.

– Ce înțelegi prin „identificare completă"? Știi cine sînt.

– Asta ar trebui să-ți sugereze importanța informației : care sînt împuternicit să o furnizez. E doar o măsură de ecauție determinată de amploarea datelor... Știai că în al ›ilea război mondial un actor – mai exact, un caporal din mata britanică – l-a întruchipat pe mareșalul Montgomery conferințele la nivel înalt din Africa, și nici unul dintre foștii i colegi de școală de la Saudhurst nu și-a dat seama?

Directorul de știri luă cablul și apăsă pe butoanele)RNIT și OPRIT. Aparatul începu să meargă, apoi se opri. ıriozitatea lui John Tanner – amestecată cu teamă – creștea mai mult. Se așeză.

– Dă-i drumul! Dar nu uita, o să opresc aparatul și-o să :c atunci cînd am să cred de cuviință.

– Înțeleg. E dreptul dumitale – pînă la un punct.

– Ce vrei să spui cu asta? Fără condiții, te rog.

– Ai încredere în mine. Vei înțelege, zise Fassett, ăluindu-l într-o privire liniștitoare.

– Dă-i drumul, repetă Tanner.

Omul de la CIA luă un dosar și-l deschise. Apoi puse gnetofonul în funcțiune.

– Numele dumitale întreg e John Raymond Tanner?

– Incorect. Numele meu oficial e John Tanner. Raymond e numele de botez, dar nu figurează în certificatul de naştere.

Fassett zîmbi din spatele biroului.

– Foarte bine.

– Mulţumesc.

– Locuieşti în prezent pe Orchard Drive, 22, din Saddle Valley, New Jersey?

– Da.

– Te-ai născut pe 21 mai 1924, la Springfield, Illinois, din părinţii Lucas şi Margaret Tanner?

– Da.

– Familia dumitale s-a mutat la San Mateo, California, pe cînd aveai şapte ani?

– Da.

– În ce scop?

– Firma la care lucra tatăl meu l-a transferat în California de Nord. Era director executiv de personal la un lanţ de magazine. Magazinele Bryant.

– În condiţii mai bune?

– Acceptabile.

– Ai fost angrenat în sistemul şcolar public din San Mateo?

– Nu. Am absolvit anul doi la colegiul din San Mateo, apoi am fost transferat la o şcoală particulară în ultimii doi ani de liceu. Şcoala pregătitoare Winston.

– După absolvire, te-ai înscris la Universitatea Stanford?

– Da.

– Ai fost membru al vreunei frăţii sau club?

– Da. Frăţia Alpha Kappa, Societatea Trylon News şi încă vreo cîteva de care nu-mi amintesc... Un club fotografic, mi se pare, dar nu sînt sigur. Am lucrat la revista campusului, dar după un timp, am plecat.

– Ai avut vreun motiv?

Tanner se uită la omul de la CIA.

– Da. Am protestat vehement împotriva situaţiei de la Nisei. Lagărele de deţinuţi. Revista le susţinea. Obiecţia mea rămîne şi acum în picioare.

Fassett zîmbi din nou.

– Educaţia dumitale a fost întreruptă?

– Mai toate sînt întrerupte. Mi-am satisfăcut stagiul militar la sfîrşitul anului doi.

– Unde anume?

– La Fort Benning, Georgia. Infanterie.

– Armata a treia? Divizia paisprezece?

– Da.

– Ai servit şi pe cîmpul de operaţiuni european?

– Da.

– Cel mai înalt grad al dumitale a fost de locotenent-major?

– Da

– Ai urmat şcoala de ofiţeri la Fort Benning?

– Nu. Am fost avansat în Franţa.

– Înţeleg că ai primit şi nişte decoraţii.

– Au fost citări pe unitate, elogii la nivelul batalionului. Nimic individual.

– Ai stat în spital timp de trei săptămîni la St Lô. Din cauza rănilor?

Pe moment, Tanner păru încurcat.

– Ştii foarte bine că nu din cauza asta. Nu am nici o Inimă Purpurie la dosar, zise el calm.

– Vrei să-mi explici?

– Am căzut dintr-un jeep pe drumul spre St Lô. Mi s-a dizlocat un şold.

Amîndoi zîmbiră.

– Ai fost lăsat la vatră în iulie 1945 şi te-ai întros la Stanford în luna septembrie a aceluiaşi an?

– Aşa e... Ca să anticipez următoarea dumitale întrebare, domnule Fassett, m-am transferat de la facultatea de engleză la cea de ziaristică. Mi-am luat licenţa în 1947.

Laurence Fassett rămase cu privirea aţintită asupra dosarului din faţa sa.

– Te-ai căsătorit în anul trei de facultate cu o anume Alice McCall?

Tanner întinse mîna spre buton şi închise aparatul.

– În momentul ăsta s-ar putea să plec.

– Calmează-te, domnule Tanner. E doar o identificare... Noi nu împărtăşim punctul de vedere potrivit căruia păcatele părinţilor sînt ispăşite de fiicele lor. Un simplu da sau nu e de-ajuns.

Tanner porni din nou magnetofonul.

– Da.

În acel moment, Laurence Fassett trase de cablul aparatului, oprindu-l. Tanner văzu că rolele nu se mai învîrteau şi se uită la omul de la CIA.

– Următoarele două întrebări sînt legate de împrejurările care au condus la încheierea căsătoriei dumitale. Presupun că n-o să vrei să răspunzi.

– Aşa e.

– Crede-mă, nu sînt importante.

– Dacă-mi spuneai că sînt, aş fi plecat chiar acum.

Ali suferise destul. Tanner n-ar fi permis ca tragedia soţiei lui să fie adusă din nou în discuţie. Fassett porni din nou aparatul.

– S-au născut doi copii după căsătoria dumitale cu Alice Mc... Tanner. Un băiat, Raymond, care are acum treisprezece ani, şi o fată, Janet, acum în vîrstă de opt ani.

– Fiul meu are doisprezece ani.

– Ziua lui de naştere e poimîine. Întorcîndu-ne puţin în timp, ai obţinut prima dumitale slujbă de după absolvire la *The Sacramento Daily News*.

– Ca reporter. Eram redactor, curier, critic de film şi agent de publicitate, cînd aveam timp.

– Ai lucrat la ziarul din Sacramento trei ani şi jumătate, apoi te-ai transferat la *The Los Angeles Times?*

– Nu. Am stat la Sacramento... doi ani şi jumătate – timp de aproape un an am lucrat la *San Francisco Chronicle* înainte de a obţine slujba de la *The Times*.

– La *The Los Angeles Times* ai repurtat succese notabile ca reporter de investigaţii...

– Am avut noroc. Presupun că te referi la anchetele mele în legătură cu operaţiunile din portul San Diego.

– Da. Mi se pare că ai fost nominalizat pentru premiul Pulitzer.

– Nu l-am luat.

– Apoi te-au avansat ca editorialist la *The Times?*

– Adjunctul editorului. Nimic spectaculos.

– Ai rămas la *The Times* timp de cinci ani...

– Cred că aproape şase.

– Pînă în ianuarie 1958, cînd te-ai dus la Standaı Mutual din Los Angeles?

– Corect.

– Ai rămas cu echipa din Los Angeles pînă în mart 1963, cînd te-ai transferat la New York. De atunci ai mai fo promovat?

– Am venit în est ca editor pentru programul de ştiri (la ora şapte. Am extins documentarele şi ediţiile speciale, pîı cînd am ajuns la poziţia actuală.

– Care-i aceea?

– Director de ştiri la Standard Mutual.

Laurence Fassett închise dosarul şi opri magnetofonı Se lăsă pe spătarul fotoliului şi-i zîmbi lui John Tanner.

– N-a fost prea greu, nu-i aşa?

– Vrei să spui că asta-i tot?

– Nu, nu e... *tot*, ci doar încheierea identificării. Mi· dat numai cîteva răspunsuri uşor eronate, aşa că ai trecut test

– Ce?

– Aceste lucruri – Fassett lovi dosarul cu palma – s destinate Departamentului de Interogatorii. Tipi cu func înalte se întîlnesc cu alţi tipi cu bărbi şi introduc toate informaţi în computere. Nu era posibil să răspunzi corect la to întrebările. Dacă ai fi făcut-o, ar fi însemnat că ai studiat inte

răspunsurile... De exemplu, ai lucrat la *The Sacramento Daily News* aproape trei ani încheiați. Nu doi ani și jumătate sau trei ani și jumătate. Familia dumitale s-a mutat la San Mateo cînd aveai opt ani și două luni, nu șapte ani.

– Fir-aș al naibii!...

– Sincer vorbind, chiar dacă ai fi răspuns corect la toate întrebările, ai fi trecut testul. Dar e bine să știm că ești normal. În cazul dumitale, trebuia să avem totul înregistrat pe bandă... Din păcate, acum urmează partea mai dură.

– Dură în comparație cu ce? întrebă directorul de știri.

– Doar mai grea... Acum o să dau drumul la magnetofon.

Porni aparatul și luă o coală de hîrtie.

– John Tanner, te anunț că tot ce vom discuta aici intră sub incidența informațiilor strict secrete. Te asigur că acestea nu se vor răsfrînge în nici un fel asupra dumitale sau asupra familiei dumitale. Transmiterea informațiilor respective unei terțe persoane ar însemna o acțiune îndreptată împotriva intereselor guvernului Statelor Unite, în cel mai grav sens. Într-o asemenea măsură încît cei aflați în serviciul guvernului și care cunosc aceste informații riscă să fie puși sub acuzare, în baza Actului de Securitate Națională, titlul optsprezece, secțiunea șapte-nouă-trei, dacă încalcă regulile păstrării secretului... E perfect clar ce-am spus pînă acum?

– Este... Totuși, eu nu sînt obligat să respect această lege, nici pasibil de vreo pedeapsă.

– Bineînțeles. Intenționez să trecem prin trei etape spre

informaţiile esenţiale, cele secrete. La sfîrşitul etapelor unu şi doi, dumneata ai dreptul să renunţi la acest interviu, iar nouă nu ne rămîne decît să ne bizuim pe inteligenţa şi loialitatea dumitale faţă de guvern pentru a păstra tăcerea asupra celor discutate. Totuşi, dacă eşti de acord să trecem la etapa a treia, în care ţi se vor dezvălui nişte identităţi, accepţi implicit aceeaşi responsabilitate ca şi a celor aflaţi în serviciul guvernului şi poţi fi pus sub acuzare în temeiul Actului de Securitate Naţională dacă încalci condiţiile menţionate ale păstrării secretului. E clar, domnule Tanner?

Tanner îşi schimbă poziţia în fotoliu înainte de a vorbi. Se uită la rolele ce se învîrteau, apoi ridică privirea spre Fassett.

– E clar, dar al naibii să fiu dacă o să accept asta. Nu ai nici un drept să mă chemi aici sub un pretext fals, apoi să stabileşti nişte condiţii care mă fac pasibil de pedeapsă.

– Nu te-am întrebat dacă eşti de acord, ci doar dacă ai înţeles limpede ce-am spus.

– Iar dacă asta-i o ameninţare, poţi să te duci dracului.

– Nu fac decît să formulez nişte condiţii. Asta-i o ameninţare? Se deosebeşte cumva de ceea ce faci dumneata zilnic cu contractele? Poţi să pleci cînd vrei, înainte de a consimţi să dezvălui nume. E atît de ilogic?

Tanner se gîndi că, într-adevăr, nu era. Iar curiozitatea lui trebuia satisfăcută.

– Spuneai mai devreme că informaţiile respective n-au nici o legătură cu familia mea? Nici o legătură cu soţia mea?... Sau cu mine?

– Ţi-am dat asigurări mai devreme.

Fassett înțelese că Tanner adăugase „sau cu mine" ca pe o explicație tardivă. Își proteja soția.

– Dă-i drumul.

Fassett se ridică din fotoliu și se îndreptă spre jaluzelele de la ferestre.

– Apropo, nu trebuie să stai jos. Microfoanele sînt de mare impedanță. Miniaturizate, desigur.

– Prefer să stau jos.

– Cum dorești. Cu cîțiva ani în urmă, am auzit niște zvonuri despre o operațiune a NKVD-ului, care, în caz de reușită, ar fi putut avea efecte dezastruoase asupra economiei americane. Am încercat să depistăm sursa, să aflăm mai multe. Nu am reușit. Era un secret mai bine păstrat decît programul spațial rusesc. Apoi, în 1966, un ofițer de informații est-german a dezertat. El ne-a furnizat primele date concrete despre această operațiune. Ne-a spus că serviciile secrete est-germane păstrau legătura cu niște agenți din Vest – sau o celulă – cunoscuți doar sub denumirea generică *Omega.* O să-ți dau curînd numele de cod geografic... sau poate că nu. Asta ar urma în etapa a doua. Depinde de dumneata. Se pare că Omega trimite regulat dosare sigilate serviciilor secrete est-germane. Doi curieri înarmați le transportă la Moscova în condiții de maximă securitate. Modul de funcționare al acestei Omega e la fel de vechi ca și spionajul, dovedindu-se extrem de eficient în etapa actuală de dezvoltare a marilor corporații și a conglomeratelor imense... Omega este un registru de cadastru.

– Un ce?

– Registru de cadastru. Liste conţinînd sute – de-acum poate mii – de indivizi atinşi de ciumă. În cazul ăsta, nu bubonică, ci şantaj. Bărbaţii şi femeile de pe aceste liste sînt oameni aflaţi în posturi de decizie din companii uriaşe ce activează în domenii-cheie. Multe au o enormă putere economică. Puterea de a cumpăra, dar şi de a refuza să cumpere. Patruzeci sau cincizeci dintre ele, acţionînd concertat, ar putea genera haosul economic.

– Nu înţeleg. De ce ar face-o? De ce ar trebui s-o facă?

– Ţi-am spus. E vorba despre şantaj. Fiecare dintre aceşti oameni e vulnerabil, putînd fi folosit dintr-o mie de motive. Sex în afara căsătoriei sau deviat; denaturări ale legii; delicte în afaceri; preţuri măsluite; manipulări de stocuri, evaziune fiscală. Lista cuprinde mulţi oameni. Bărbaţi şi femei ale căror reputaţie, afaceri, profesiuni, chiar şi familii ar putea fi distruse. Dacă nu colaborează.

– Mi se pare totuşi o imagine degradantă a lumii afacerilor şi nu cred că e corectă. Nu în felul în care o descrii, nu pînă la declanşarea haosului economic.

– Da? Fundaţia Crawford a efectuat un studiu aprofundat privind conducerea industriei în Statele Unite între 1925 şi 1945. Rezultatele rămîn secrete pe o perioadă de douăzeci şi cinci de ani. Cercetătorii au ajuns la concluzia că în acest interval treizeci şi două de procente din puterea financiară a corporaţiilor acestei ţări au fost obţinute prin mijloace dubioase, dacă nu de-a dreptul ilegale. *Treizeci şi două de procente!*

– Nu cred asta. Dacă ar fi adevărat, ar trebui ca rezultatele să fie făcute publice.

– Imposibil. Ar fi un masacru juridic. Instanţele şi banii nu sînt o combinaţie imaculată... În ziua de azi e vorba despre conglomerate. Ia orice ziar. Deschide-l la paginile financiare şi citeşte despre manipulatori. Ai să vezi acuzaţiile şi ripostele. E o sursă nesecată pentru Omega. Un registru de candidaţi. Nici unul dintre oamenii ăia nu are mîinile curate. Nici măcar unul. Un împrumut nesigur e garantat, limita unui stoc e extinsă – temporar –, unui client bun i se furnizează fete. Omega nu are decît să sape puţin, cu oameni potriviţi, şi o grămadă de mizerie va ieşi la suprafaţă. Nu e prea greu. Trebuie doar să fii exact. Destul cît să înspăimînţi.

Tanner îşi întoarse privirea de la bărbatul care vorbea cu atîta precizie. Cu atîta detaşare izvorîtă dintr-o infinită încredere în sine:

– Detest ideea că ai avea dreptate.

Brusc, Fassett se întoarse la birou şi închise magnetofonul. Rolele se opriră.

– De ce nu? Nu e vorba doar despre informaţie dezvăluită care ar putea fi relativ inofensivă –, ci despre felul în care se aplică. Dumneata, de exemplu. Să presupunem – doar să presupunem – că o poveste bazată pe întîmplări petrecute acum douăzeci şi ceva de ani la periferia Los Angelesului e tipărită în ziarul din Saddle Valley. Copiii dumitale învaţă la şcoala din localitate, soţia dumitale e fericită în comunitate... Cît timp crezi că ai mai putea locui acolo?

Tanner sări din fotoliu şi se propti în faţa bărbatului

mai scund. Era atît de înfuriat, încît mîinile îi tremurau. Vorbi din adîncul inimii, aproape în şoaptă:

– Asta-i o porcărie!

– Asta-i Omega, domnule Tanner. Calmează-te, voiam doar să dau un exemplu.

Fassett porni din nou magnetofonul şi continuă, în vreme ce Tanner se aşeza cu grijă în fotoliu.

– Omega există. Iar cu asta ajungem la ultima parte a... primei etape.

– Care-i aceea?

Laurence Fassett se instală în spatele fotoliului. Strivi ţigara, iar Tanner vîrî mîna în buzunar şi scoase un pachet.

– Acum ştim că Omega are un program. Un termen pentru declanşarea haosului... Nu e o noutate pentru dumneata faptul că agenţia la care lucrez efectuează frecvent schimburi de persoane cu sovieticii.

– Nu, într-adevăr.

– Unul de-al nostru pentru doi sau trei de-ai lor, asta e proporţia normală...

– Ştiu şi asta.

– Acum un an, la graniţa cu Albania a avut loc un astfel de schimb. Patruzeci şi cinci de zile de tocmeală. Eram acolo, de aceea mă aflu acum aici. În timpul negocierilor, echipa noastră a fost contactată de cîţiva membri ai Ministerului sovietic de Externe. I-aş putea defini drept moderaţi. La fel ca moderaţii noştri.

– Ştiu cum se opun moderaţii noştri. Dar moderaţii sovietici?

– Situațiile sînt identice. Însă în loc de Pentagon – şi un complex militaro-industrial pe care nu te poți bizui –, e vorba despre conservatorii din Prezidiul Sovietului Suprem. Militariştii.

– Înțeleg.

– Am fost informați că militariştii sovietici au stabilit un termen limită pentru faza finală a Operațiunii Omega. La acea dată, planul va fi aplicat. Sute de puternici lideri necunoscuți din comunitatea oamenilor de afaceri americani vor fi contactați şi amenințați cu distrugerea dacă nu se vor supune ordinelor primite. Rezultatul ar putea fi o criză financiară de proporții. Nu e exclus nici un dezastru economic... Ăsta-i adevărul. Cu aceasta ia sfîrşit prima etapă.

Tanner se ridică din fotoliu, cu țigara în mînă. Începu să se plimbe prin fața biroului.

– Şi după această informație pot să plec?

– Poți.

– Ai depăşit orice limită. Pe cinstea mea, ai depăşit orice limită!... Banda continuă să se învîrtă. Dă-i drumul!

– Foarte bine. Etapa a doua. Ştiam că Omega era constituită din acelaşi tip de indivizi ca şi cei pe care îi ataca. Aşa trebuia să fie, altfel nu s-ar fi putut realiza contactele, iar punctele vulnerabile n-ar fi fost descoperite. În esență, ştiam ce să căutăm. Oameni care se puteau infiltra în mari companii, care lucrau fie în interiorul lor, fie cu ele, care se puteau asocia cu subiecții lor... După cum am menționat, Omega e un nume de cod pentru o celulă sau un grup de agenți. E şi un nume de cod geografic, un loc pentru transmiterea de informații. Din

momentul în care trece prin această sursă, autenticitatea este asigurată datorită secretului operaţiunii. E greu de făcut o traducere corectă a numelui de cod geografic al lui Omega, dar cea mai apropiată e „Spărtura din... piele“ sau „Piele de ţap“.

– „Spărtura din piele“?

Tanner stinse ţigara.

– Da. Aminteşte-ţi că am aflat acest lucru acum mai bine de trei ani. După optsprezece luni de cercetare intensă, am stabilit că „Spărtura din piele“ e una dintre cele unsprezece localizări din întreaga ţară...

– Una dintre ele este Saddle Valley, New Jersey?

– Să nu anticipăm.

– Am dreptate?

– Am plasat agenţi în aceste comunităţi, continuă omul de la CIA, fără să ia în seamă întrebarea lui Tanner. Am verificat mii de cetăţeni – un exerciţiu foarte costisitor – şi cu cît căutam mai mult, cu atît mai evident devenea faptul că Saddle Valley era „Spărtura din piele“. A fost o muncă migăloasă. Am studiat filigranele de pe hîrtii, am analizat particulele de praf de pe dosarele pe care ni le-a dat ofiţerul est-german atunci cînd a dezertat, am verificat şi răsverificat mii de obiecte diferite... Dar cel mai mult au contat informaţiile obţinute despre anumiţi cetăţeni în cursul cercetării.

– Cred că ar fi bine să treci la fondul problemei.

– Asta va fi decizia *dumitale*. Aproape că am încheiat etapa a doua.

Tanner nu zise nimic, aşa că Fassett continuă:

– Eşti în măsură să ne dai un ajutor de o valoare incalculabilă. Într-una dintre cele mai delicate operaţiuni din cadrul relaţiilor americano-sovietice actuale, poţi să faci ceea ce nimeni altcineva n-ar fi în stare. S-ar putea chiar să te atragă treaba asta, fiindcă, după cum trebuie să fi presupus din cele spuse de mine, moderaţii din ambele tabere lucrează în acest moment împreună.

– Te rog să mă lămureşti.

– Numai fanaticii sînt receptivi la un asemenea tip de revoltă. E mult prea primejdios pentru ambele ţări. În Prezidiul sovietic se dă o luptă acerbă pentru putere. Moderaţii trebuie să cîştige, spre binele tuturor. O modalitate de a realiza acest lucru ar conta în demascarea Operaţiunii Omega, fie şi parţial, şi în distrugerea obiectivelor ei.

– Şi ce pot eu să fac?

– Dumneata cunoşti Omega, domnule Tanner. O cunoşti foarte *bine*.

Tanner îşi pierdu răsuflarea. Pentru moment, crezu că inima i s-a oprit. Simţea sîngele suindu-i-se la cap. Avu senzaţia, preţ de o clipă, că se îmbolnăvise cu adevărat.

– Mi se pare o afirmaţie *incredibilă*.

– Şi mie mi s-ar părea, dacă aş fi în locul dumitale. Cu toate astea, e adevărat.

– Şi presupun că ăsta e sfîrşitul etapei a doua... Nemernicule! Ticălosule!

Tanner vorbise aproape în şoaptă.

– Spune-mi cum vrei. Poţi să mă şi loveşti. N-o să ripostez... Ţi-am zis, am mai trecut prin aşa ceva.

Tanner se ridică din fotoliu şi îşi apăsă fruntea cu degetele. Îşi întoarse faţa de la Fassett, apoi se răsuci înapoi.

– Şi dacă greşiţi? şopti el. Dacă voi, idioţi blestemaţi, aţi făcut altă *greşeală?*

– Nu am făcut... Nu pretindem că am scos complet Omega din ascunziş. Totuşi, *am delimitat-o*. Dumneata eşti într-o postură unică.

Tanner se duse la fereastră şi începu să ridice jaluzelele.

– Nu *pune* mîna! Lasă-le jos!

Fassett sări din fotoliu şi înşfăcă încheietura lui Tanner cu o mînă şi cordonul jaluzelei cu cealaltă. Tanner privi în ochii agentului.

– Şi dacă plec acum de aici, o să trăiesc mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat? Fără să ştiu cine intră în casa mea, cu cine stau de vorbă pe stradă? Să trăiesc conştient de faptul că dumneata crezi că cineva o să tragă cu puşca în camera asta dacă ridic jaluzelele?

– Nu dramatiza. Astea sînt doar precauţii.

Tanner se întoarse lîngă birou, dar nu se aşeză.

– Să te ia dracu', spuse el încet. Ştii că nu pot să plec...

– Accepţi condiţiile?

– Le accept.

– Te rog să semnezi această depoziţie sub jurămînt.

Scoase o pagină din dosar şi o puse în faţa lui Tanner. Era o declaraţie concisă privind natura şi sancţiunile prevăzute de Actul de Securitate Naţională. Se referea la Omega în

termeni vagi – Proba materială A, numită banda de magnetofon. Tanner iscăli şi rămase în picioare, uitîndu-se la Fassett.

– Acum o să-ţi pun următoarele întrebări. Fassett luă dosarul şi-l răsfoi pînă cînd ajunse la ultimele pagini. Îi cunoşti pe indivizii pe care-i menţionez acum? Richard Tremayne şi soţia lui, Virginia... Te rog să răspunzi.

Uluit, Tanner şopti.

– Da.

– Joseph Cardone, născut Giuseppe Ambruzzio Cardione, şi soţia lui, Elizabeth?

– Da.

– Bernard Osterman şi soţia lui, Leila?

– Da.

– Mai tare, te rog, domnule Tanner.

– Am spus da.

– Te informez că unul, două, dacă nu chiar toate cele trei cupluri menţionate sînt elemente esenţiale în Operaţiunea Omega.

– Ai înnebunit!

– Ţi-am vorbit despre schimbul nostru la graniţa cu Albania. Ni s-a adus atunci la cunoştinţă că Omega, „Spărtura din Piele", opera într-o suburbie a Manhattanului – iar asta a confirmat rezultatele analizei noastre. Ajunsesem la concluzia că Omega era formată din cupluri – bărbaţi şi femei, adepţi fanatici ai politicii militariste a expansioniştilor sovietici. Aceste cupluri primeau bani frumoşi pentru serviciile lor. Cele menţionate – Tremayne, Cardone şi Osterman – deţin conturi

în bănci din Zürich, Elveţia, cu sume ce depăşesc cu mult veniturile raportate.

– De necrezut!

– Chiar dacă admitem o coincidenţă – iar noi am cercetat minuţios toate părţile implicate –, după părerea noastră, dumneata eşti folosit ca o acoperire perfectă pentru Omega. Te-ai remarcat ca un jurnalist ireproşabil. Nu pretindem că toate cele trei cupluri sînt implicate direct. S-ar putea ca unul sau chiar două dintre ele să fie folosite ca momeală, aşa cum eşti şi dumneata. Dar pare puţin probabil. Dovezile – conturile elveţiene, profesiunile, împrejurările neobişnuite ale asocierii voastre – conduc la ideea unei celule.

– Atunci cum de m-aţi exclus pe mine? întrebă Tanner tulburat.

– Viaţa dumitale, din ziua cînd te-ai născut, a fost verificată pas cu pas de către profesionişti. Dacă ne înşelăm în privinţa dumitale, înseamnă că ne-am greşit cariera.

Epuizat, Tanner se aşeză cu greutate în fotoliu.

– Ce-ar trebui să fac?

– Dacă informaţia noastră e corectă, cuplul Osterman urmează să sosească pe Coasta de Est vineri şi va petrece week-end-ul împreună cu familia dumitale. Aşa e?

– Era.

– Nu schimba planul. Nu modifica situaţia.

– Acum mi-ar fi imposibil...

– E singurul mod în care ne poţi ajuta. Pe toţi.

– De ce?

– Credem că putem prinde Omega în capcană în timpul

week-end-ului care urmează. Cu concursul dumitale. În caz contrar, ne-ar fi imposibil.

– Cum?

– Mai sînt patru zile pînă la sosirea familiei Osterman. În această perioadă, subiecții noștri – cuplurile Osterman, Tremayne și Cardone – vor fi hărțuite. Fiecare din ele va primi telefoane de la necunoscuți, telegrame deviate prin Zürich, se va întîlni ca din întîmplare cu străini în restaurante, săli de recepție, pe stradă. Ideea e să transmitem un mesaj comun. Fostul John Tanner *devine* altcineva. Poate un agent dublu, un informator al Politbiuro sau chiar un membru de bună-credință al agenției mele. Informația pe care o vor primi va fi confuză, destinată să-i debusoleze.

– Și să transformăm familia mea într-un șir de ținte? Nu sînt de acord! Ne-ar ucide!

– Ăsta e singurul lucru pe care nu-l vor face.

– De ce nu? Dacă ceea ce spui *e* adevărat... Îi *cunosc* pe oamenii ăștia. Nu-mi vine să cred!

– În cazul ăsta, nu există nici un risc.

– De ce nu?

– Dacă ei – unul sau toate cuplurile – nu sînt implicați în Omega, vor reacționa normal. Vor raporta incidentul la poliție sau la FBI. Atunci o să preluăm noi controlul. În cazul în care unul sau două cupluri se vor adresa poliției, iar celălalt sau celelalte nu, o să știm cine e Omega.

– Și... presupunînd că ai dreptate. Ce urmează? Care sînt garanțiile dumitale implicite?

– Mai mulți factori. Toți inofensivi. Ți-am spus că

„informaţia" despre dumneata va fi falsă. Oricine ar fi Omega, îşi va folosi resursele şi va reverifica tot ce-a aflat chiar la Kremlin. Aliaţii noştri de acolo sînt pregătiţi. Vor intercepta mesajele. Informaţia pe care Omega o va primi de la Moscova va corespunde realităţii. Pînă în după-amiaza asta. Eşti pur şi simplu John Tanner, director de ştiri, şi nu faci parte din nici o conspiraţie. Ceea ce se va adăuga ulterior va reprezenta o capcană. Moscova îl va informa pe cel care te verifică să fie atent la *celelalte* cupluri. Ei ar putea fi trădătorii. Îi divizăm. Provocăm o confruntare şi ne facem intrarea.

– E teribil de superficial. Pare prea simplu.

– Dacă ar încerca să agreseze vreun membru al familiei dumitale, întreaga Operaţiune Omega ar fi în primejdie. Nu sînt dispuşi să-şi asume un asemenea risc. Au muncit prea mult. Ţi-am spus, sînt fanatici. Data-limită pentru Omega e fixată în maximum o lună.

– Nu e suficient.

– Şi încă ceva. Cel puţin doi agenţi înarmaţi vor fi însărcinaţi cu paza familiei dumitale. Vor supraveghea zi şi noapte. Nu se vor afla la mai mult de cincizeci de metri distanţă. În nici un moment.

– Acum sînt convins că nu eşti în toate minţile. Nu cunoşti Saddle Valley. Străinii care spionează sînt observaţi imediat şi alungaţi! Am deveni o ţintă uşoară.

Fassett zîmbi.

– În acest moment avem treisprezece oameni la Saddle Valley. Treisprezece. Sînt rezidenţi ai comunităţii în care locuieşti.

– Sfinte Hristoase! Tanner vorbi încet. Anul o mie nouă sute optzeci şi patru se apropie, nu-i aşa?

– Vremurile în care trăim fac deseori necesar acest lucru.

– Nu am de ales, nu? Arătă spre magnetofon şi spre depoziţia ce se afla alături. M-aţi agăţat, nu-i aşa?

– Cred că exagerezi din nou.

– Nu. Nu exagerez deloc... Trebuie să fac exact ce vrei dumneata, nu? *Trebuie* să suport totul pînă la capăt... Singura mea şansă e să dispar... şi să fiu vînat. De dumneata şi – dacă ai dreptate – de această Omega.

Fassett îi susţinu privirea lui Tanner. Acesta spusese adevărul şi amîndoi ştiau lucrul acesta.

– E vorba doar de şase zile. Şase zile dintr-o viaţă de om.

4

Luni – ora 20,05

Cursa de la Aeroportul Dulles la Newark i se păru ireală. Nu se simțea obosit. Era terorizat. Mintea îi gonea de la o imagine la alta, fiecare dintre ele îndepărtînd-o pe cea anterioară. Vedea privirea intensă din ochii lui Laurence Fassett pe deasupra rolelor magnetofonului. Vocea monotonă a agentului, punîndu-i nenumărate întrebări; apoi glasul se auzea tot mai tare.

„Omega!"

Pe urmă vedea parcă aievea fețele lui Bernie și Leila Osterman, Dick și Ginny Tremayne, Joe și Betty Cardone.

Totul era absurd! Avea să ajungă la Newark, coșmarul o să se încheie, iar el o să-și aducă aminte că-i dăduse lui Laurence Fassett programele de servicii publice și că semnase paginile lipsă din dosarul CFA.

Dar știa că nu era așa.

Călătoria de o oră de la Newark la Saddle Valley se desfăşură în tăcere, şoferul de taxi imitîndu-l pe clientul din spate, care fuma întruna, fără să-i răspundă la întrebare atunci cînd se interesase de condiţiile de zbor.

SADDLE VALLEY
LOCALITATE ÎNTEMEIATĂ ÎN 1862
Bine aţi venit

Tanner fixa indicatorul luminat de farurile taxiului. După ce se îndepărtă de el, nu se mai gîndi decît la cuvintele „Spărtura din Piele".

Ireal.

Zece minute mai tîrziu, taxiul ajunse în faţa casei lui. Coborî şi-i întinse absent şoferului suma convenită.

– Mulţumesc, domnule Tanner, zise şoferul, aplecîndu-se peste scaun ca să ia banii prin fereastră.

– Ce? Ce-ai spus? întrebă John Tanner.

– Am spus „Mulţumesc, domnule Tanner".

Tanner se aplecă şi înhăţă mînerul portierei, trăgînd de el cu putere.

– De unde ştii numele meu? Spune-mi imediat cum ai aflat de numele meu!

Şoferul văzu broboane de sudoare curgînd pe faţa pasagerului său şi privirea înnebunită din ochii acestuia. Un trăsnit, îşi zise. Îşi lăsă încet mîna stîngă spre podeaua de sub picioare. Avea întotdeauna acolo o manivelă subţire.

– Ascultă, amice, spuse el, cu degetele strînse pe

manivelă. Dacă nu vrei să-ți spună nimeni pe nume, scoate placa aia de pe peluza din fața casei.

Tanner se dădu înapoi şi privi peste umăr. Pe pajişte se afla felinarul din fier forjat, o lampă rezistentă la intemperii, legată cu un lanț de o bară transversală. Deasupra felinarului, vizibile în lumină, erau scrise cuvintele:

FAMILIA TANNER
22, ORCHARD DRIVE

Văzuse lampa şi cuvintele de mii de ori. Familia Tanner, 22, Orchard Drive. Dar în acel moment şi ele păreau ireale. De parcă nu le mai văzuse niciodată.

– Scuză-mă, amice. Sînt puțin nervos. Nu-mi place să călătoresc cu avionul.

Închise uşa, iar şoferul începu să ridice geamul.

– Atunci ia trenul, zise el scurt. Sau mergi pe jos, ce naiba!

Taxiul se îndepărtă cu zgomot, apoi Tanner se întoarse şi se uită la casă. Uşa se deschise. Cîinele sări să-l întîmpine. Soția lui, cu zîmbetul pe buze, stătea în holul puternic luminat.

5

Marți – ora 3,30 (ora Californiei)

Telefonul alb, cu țîrîitul lui înăbușit, sunase de cel puțin cinci ori. Somnoroasă, Leila își zise că n-avea nici un rost să lase aparatul pe noptiera lui Bernie. El nu se trezea niciodată, doar ea.

Îl înghionti cu cotul pe soțul ei.

– Iubitule... Bernie. Bernie! Telefonul.

– Ce? Osterman deschise ochii, zăpăcit. Telefonul? Ah, blestematul ăsta de telefon. Cine-l aude?

Întinse mîna în întuneric și bîjbîi după receptor.

– Da... Da, *sînt* Bernard Osterman... O convorbire internațională? Acoperi microfonul cu palma și se ridică în capul oaselor. Se întoarse către soția lui. Cît e ceasul?

Leila aprinse veioza și se uită la deșteptător.

– Trei și jumătate. Doamne!

– Probabil că-i vreun tîmpit din serialul ăla din Hawaii.

Acolo nu e nici miezul nopţii. Bernie asculta la telefon Da, aştept... E un telefon internaţional, iubito. Dacă (din Hawai, pot să-l vîre pe producătorul ăla în maşin: de scris, noi ne-am săturat. N-ar fi trebuit să n(amestecăm... Da, domnule. Te rog să te grăbeşti, da?

– Spuneai că vrei să vezi insulele alea fără uniformă, îţ aminteşti?

– Îmi cer scuze... Da, sînt Bernard Osterman, ce naiba Da! Da! Mulţumesc... Alo! Nu vă aud. Alo!... Da, e mai bin(acum. Cine e?... Ce? Ce-aţi spus?... Cine e? Cum vă numiţi' Nu vă înţeleg. Da, vă *aud*, dar nu vă înţeleg... Alo!... Alo Staţi puţin! Am zis să *staţi* puţin!

Osterman se ridică repede şi se dădu jos din pat. Tras(după el pătura, care căzu pe podea. Începu să lovească îı furca telefonului.

– Centrala! Centrala! S-a întrerupt legătura!

– Cine era? De ce strigi? Ce spunea?

– El... ticălosul mormăia ca un taur. Spunea... spune: că trebuie să fim atenţi la... *Tan Unu*. Asta spunea. Voia s: ştie dacă l-am auzit bine. *Tan Unu*. Ce dracu' înseamnă asta:

– Ce?

– Tan Unu! Asta tot repeta!

– N-are nici un sens... Vorbea din Hawaii? Ţi-a spu: centrala de unde a sunat?

Osterman îşi privi nevasta în lumina slabă din dormitor

– Da. Am auzit clar. De dincolo de ocean... De l: Lisabona. Lisabona, Portugalia.

– Nu cunoaştem pe nimeni în Portugalia.

– Lisabona, Lisabona, Lisabona...

Osterman continua să repete încet numele.

– Lisabona. Neutră. Lisabona era neutră.

– Ce vrei să spui?

– Tan Unu...

– Tan... tan. Tanner. Putea să fie John Tanner? John Tanner!

– Neutră!

– E John Tanner, spuse calm Leila.

– Johnny?... Ce voia să însemne avertismentul acela? De ce-ar trebui să fim atenți? Ce l-o fi apucat să sune la ora trei și jumătate dimineața?

Leila se ridică în capul oaselor și luă o țigară.

– Johnny și-a făcut o mulțime de dușmani. Cei din portul San Diego suferă și-acum din cauza lui.

– San Diego, treacă-meargă! Dar Lisabona?

– În *Daily Variety* scria săptămîna trecută că o să mergem la New York, continuă Leila, trăgînd adînc fumul în piept. Că o să stăm probabil la foștii noștri vecini, familia Tanner.

– Și?

– Poate că ni se face prea multă reclamă. Se uită la soțul ei.

– Ar fi mai bine să-l sun pe Johnny.

Osterman întinse mîna după telefon. Leila îl prinse de încheietură.

– Ai *înnebunit?*

Osterman lăsă mîna jos.

*

Joe deschise ochii şi se uită la ceas: şase douăzeci şi două. Era timpul să se scoale, să se încălzească puţin în sala de gimnastică şi să se ducă eventual pînă la club, să se antreneze vreo oră pe terenul de golf.

El se scula devreme, Betty – nu. De cîte ori i se oferea ocazia, dormea pînă la prînz. Aveau două paturi duble, cîte unul pentru fiecare, fiindcă Joe cunoştea efectele negative ale temperaturilor diferite a două corpuri aflate sub acelaşi aşternut. Binefacerile somnului erau diminuate cu aproape cincizeci de procente atunci cînd împărţeai patul cu altcineva. Şi, de vreme ce rostul patului conjugal era exclusiv sexual, n-avea rost să renunţe la binefacerile somnului.

O pereche de paturi duble reprezenta soluţia ideală.

Consacră zece minute pedalatului pe bicicleta ergometrică şi alte cinci exerciţiilor cu greutăţi de trei kilograme şi jumătate. Se uită pe geamul gros dinspre saună şi văzu că încăperea era pregătită.

Se aprinse o lumină deasupra ceasului de pe perete. Era soneria de la uşa din faţă. Joe instalase dispozitivul pentru cazul în care se afla doar el în casă şi exersa în sala de gimnastică.

Ceasul arăta ora şase cincizeci şi unu, mult prea devreme pentru ca vreun locuitor din Saddle Valley să sune la uşă. Puse greutăţile pe podea şi se duse la interfon.

– Da. Cine e?

– O telegramă, domnule Cardione.

– Cine?

– Cardione, aşa scrie.

– Numele meu e Cardone.

– Adresa nu e Apple Place, numărul unsprezece?

– Vin imediat.

Închise interfonul şi înhăţă un prosop de pe raft, înfăşurîndu-l în jurul şoldurilor în timp ce ieşea în grabă din sala de gimnastică. Nu-i plăcea deloc ceea ce tocmai auzise. Ajunse la uşa din faţă şi o deschise. Se trezi faţă în faţă cu un bărbat scund, în uniformă, ce mesteca gumă.

– De ce n-ai dat telefon? E cam devreme, nu crezi?

– Am primit instrucţiuni s-o livrez personal. A trebuit să vin cu maşina pînă aici, domnule Cardione. Aproape douăzeci şi cinci de kilometri. Avem serviciu permanent.

Cardone semnă pentru plic.

– De ce douăzeci şi cinci de kilometri? Western Union are o filială în Ridge Park.

– Nu e de la Western Union, domnule. E o telegramă... din Europa.

Cardone înşfăcă plicul din mîna bărbatului în uniformă.

– Aşteaptă puţin.

Nu voia să pară tulburat, aşa că se duse calm în camera de zi, unde îşi amintea că văzuse geanta lui Betty pe pian. Scoase din ea două hîrtii de un dolar şi se întoarse la uşă.

– Uite. Îmi pare rău că ai bătut atîta drum.

Închise uşa şi desfăcu plicul telegramei.

L'UOMO BRUNO PALIDO NON E AMICO DEL ITALIANO. GUARDA BENE VICINI DI QUESTA MANIERA. PROTECIATE PER LA FINA DELLA SETTIMANA.

DA VINCI

Cardone se duse în bucătărie, găsi un creion lîngă telefon şi se aşeză la masă. Scrise traducerea pe coperta unei reviste.

. *Bărbatul brunet nu e prietenul italianului. Fii atent la asemenea vecini. Ia-ţi măsuri de precauţie la sfîrşitul săptămînii.*

Da Vinci.

Ce însemna asta? Ce „vecini... bruneţi“? În Saddle Valley nu existau negri. Mesajul n-avea sens.

Deodată, Joe Cardone îngheţă. Vecinul brunet nu putea fi decît John Tanner. Sfîrşitul săptămînii – vineri – însemna sosirea cuplului Osterman. Cineva din Europa îl sfătuia să se ferească de John Tanner şi de week-end-ul pe care urma să-l petreacă împreumă cu Osterman.

Luă repede telegrama şi se uită la expeditor.

Era trimisă din Zürich.

O, Iisuse! Din Zürich!

Cineva din Zürich – care îşi spunea Da Vinci, care cunoştea numele lui adevărat, care îl cunoştea pe John Tanner, care ştia de familia Osterman – îl avertiza!

Joe Cardone privea pe fereastră pajiştea din spatele casei. Da Vinci, Da Vinci!

Leonardo.

Artist, soldat, strateg militar – încercînd să fie pe placul tuturor.

Mafia! O, Doamne! Care dintre ei?

Costellano? Battella? Poate Latrona.

Care dintre ei îi pusese gînd rău? Şi *de ce?* El era *prietenul* lor!

Mîinile îi tremurau cînd puse telegrama pe masa din bucătărie. O mai citi o dată. Fiecare frază sugera progresiv înţelesuri tot mai primejdioase.

Tanner!

John Tanner descoperise ceva! Dar *ce?* Şi de ce venea mesajul de la Zürich? Ce legătură avea oricare dintre ei cu Zürich? Sau cu familia Osterman?

Ce descoperise Tanner? Ce-avea de gînd să facă?... Unul dintre oamenii lui Battella îl poreclise cîndva pe Tanner... cum îi zisese?

Volturno!

Vultur.

„... nu e prieten al italianului... Fii atent... Ia-ți măsuri de precauţie..."

Cum? De *ce?* Tanner n-ar fi avut încredere în el. De ce-ar fi avut?

El, Joe Cardone, nu făcea parte din organizaţie, nu era din *famiglia*. Ce putea *el* şti?

Dar mesajul lui „Da Vinci" venise din Elveţia. Iar asta îl făcea să întrevadă o singură posibilitate, una înspăimîntătoare. Cosa Nostra aflase despre Zürich! Ar fi folosit această informaţie împotriva lui dacă el n-ar fi reuşit să-l ţină sub control pe „bărbatul brunet", duşmanul italianului. În cazul în care n-ar fi putut contracara intenţiile lui John Tanner, el ar fi fost distrus.

Zürich! Cuplul Osterman!

El făcuse ce crezuse că era corect. Ce fusese necesar pentru *a supraviețui*. Osterman indicase lucrul ăsta într-un fel care nu lăsa loc la dubii. Dar acum situația se afla sub controlul altcuiva. Nu al său. El nu va mai putea fi atins.

Joe Cardone ieși din bucătărie și se întoarse în sala de gimnastică. Fără să-și pună mănuși, începu să lovească sacul de box cu pumnii. Tot mai repede, tot mai înverșunat.

Simțea un scrîșnet în creier:

– Zürich! Zürich! Zürich!

Virginia Tremayne îl auzi pe soțul ei sculîndu-se din pat la ora șase și un sfert și își dădu imediat seama că ceva nu era în regulă. Bărbatul ei se trezea rareori așa devreme.

Așteptă cîteva minute. Văzînd că nu se întorcea, se ridică din pat, își puse halatul și coborî scările. El era în camera de zi, stînd în picioare în fața ferestrei, fuma o țigară și citea ceva scris pe o bucată de hîrtie.

– Ce faci?

– Uită-te la asta, răspunse el calm.

– La ce?

Luă hîrtia din mîna lui.

Fii extrem de prudent cu prietenul tău jurnalist. Amiciția lui nu e mai presus de interesul său. Nu e ceea ce pare să fie. S-ar putea să fim nevoiți să întocmim un raport despre vizitatorii lui din California.

Blackstone

– Ce-i asta? Cînd ai primit-o?

– Am auzit zgomote la fereastră acum vreo douăzeci de

minute. A fost de-ajuns ca să mă scol. A urmat zgomotul unui motor de maşină. Mergea în sus şi-n jos prin faţa casei... Credeam că ai auzit şi tu. Îţi trăseseşi cuvertura peste cap.

– Cred că da. N-am dat atenţie...

– Am coborît şi-am deschis uşa. Am văzut plicul pe preşul din faţa uşii.

– Ce înseamnă asta?

– Deocamdată nu ştiu.

– Cine-i Blackstone?

– Juristul englez. A scris despre bazele sistemului legislativ...

Richard Tremayne se trînti într-un fotoliu şi îşi duse mîna la frunte. Cu cealaltă răsuci ţigara pe marginea unei scrumiere.

– Te rog... Lasă-mă să mă gîndesc.

Virginia Tremayne se uită din nou la hîrtia ce conţinea acel mesaj enigmatic.

– „Prieten jurnalist." Asta înseamnă...?

– Tanner a aflat ceva, iar cel care a adus hîrtia asta e alarmat. Acum încearcă să mă alerteze şi pe mine.

– De ce?

– Nu ştiu. Îşi închipuie probabil că-i pot ajuta. Şi dacă n-o fac, mă ameninţă. De fapt, pe toţi.

– Familia Osterman.

– Exact. Ne ameninţă cu Zürich.

– O, Doamne! Ştiu! Cineva a aflat!

– Aşa se pare.

– Crezi că Bernie s-a speriat? A vorbit despre asta?

Ochii lui Tremayne se îngustară.

– Ar fi nebun dacă ar face-o. Ar fi răstignit pe ambele maluri ale Atlanticului... Nu, nu e asta.

– Atunci ce e?

– Semnatarul biletului e fie cineva cu care am lucrat în trecut, fie unul care a refuzat să trateze cu mine. Poate că e unul dintre cazurile actuale. Poate unul dintre dosarele pe care le am acum în lucru. Iar Tanner a aflat ceva şi face valuri. Ei se aşteaptă să-l opresc eu. Dacă nu, sînt terminat. Înainte de a-mi putea permite... Înainte ca Zürich să lucreze pentru noi.

– Nu se pot *atinge* de tine! zise soţia lui Tremayne cu insolenţă artificială.

– Ei, haide, dragă. Să nu ne amăgim unul pe *altul*. În cercurile distinse, eu sînt un analist al fuzionărilor. În sălile de consiliu, sînt un pirat al corporaţiilor. Ca să-l parafrazez pe judecătorul Hand, piaţa fuziunilor trebuie să facă faţă în prezent unei avalanşe de false achiziţii. False. Asta înseamnă înşelăciune. Să cumperi cu hîrtii. Fragmente de ficţiune.

– Ai necazuri?

– Nu tocmai – aş putea să spun că am primit informaţii eronate. Juriştii mă agreează.

– Te respectă! Ai muncit mai mult decît oricare om pe care-l cunosc. Eşti cel mai bun avocat!

– Mi-ar plăcea să cred asta.

– Aşa *e!*

Richard Tremayne rămase în faţa ferestrei mari, privind peluza casei sale de şaptezeci şi patru de mii de dolari.

– E ciudat. Poate că ai dreptate. Sînt unul dintre cei mai

buni, într-un sistem pe care-l disprețuiesc... Un sistem pe care Tanner l-ar sfîșia bucată cu bucată într-unul din programele sale, dacă ar ști ce-l face cu adevărat să funcționeze. La asta face aluzie mesajul ăla.

– Cred că te înșeli. Probabil e vorba despre cineva pe care l-ai pus în dificultate și care vrea să se răzbune. Poate că încearcă să te sperie.

– Atunci a reușit. Ceea ce îmi spune acest... Blackstone nu e o noutate. Ce *sînt* și ce *fac* eu mă determină să fiu dușmanul natural al lui Tanner. Cel puțin, așa ar crede el... Dacă ar ști adevărul.

Se uită la soția lui și se strădui să zîmbească.

– Ei știu adevărul despre Zürich.

6

Marți – ora 9,30 (ora Californiei)

Osterman se plimba de colo-colo prin parcarea studioului, încercînd să-şi alunge din minte gîndul la telefonul primit în primele ore ale dimineţii. Era obsedat de el.

Nici el, nici Leila nu mai închiseseră ochii. Încercaseră să reducă numărul posibilităţilor, iar atunci cînd acestea fură epuizate, se concentrară asupra celei mai importante întrebări: de ce?

De ce fusese *el* sunat? Ce se ascundea în spatele acelui telefon? Pregătea oare Tanner încă una dintre dezvăluirile sale?

În acest caz, nu era deloc implicat. Toate astea n-aveau nimic de-a face cu Bernie Osterman.

Tanner nu obişnuia să vorbească prea mult despre activitatea sa. Spunea doar generalităţi. Cobora tonul atunci

cînd venea vorba despre ceea ce considera el a fi nedreptate şi, de vreme ce amîndoi dezaprobau adesea aşa-zisul joc cinstit pe piaţa bursieră, evitaseră să intre în amănunte.

Bernie credea despre Tanner că era un cruciat care nu călătorise niciodată pe jos. Nu fusese pus niciodată în situaţia de a-şi vedea tatăl venind acasă şi anunţînd că rămăsese fără slujbă. Şi nici nu avusese o mamă care stătea trează jumătate de noapte ca să coasă hainele uzate ale unui copil ce mergea a doua zi de dimineaţă la şcoală. Tanner îşi putea permite să fie indignat şi făcuse treabă bună. Dar existau nişte lucruri pe care nu le-ar fi înţeles niciodată. Din cauza asta Bernie nu discutase niciodată cu el despre Zürich.

– Hei, Bernie! Stai puţin!

Ed Pomfret, un producător între două vîrste, gras, nesigur pe el, îl ajunse din urmă pe trotuar.

– Salut, Eddie. Ce mai faci?

– Grozav! Am încercat să dau de tine la birou. Fata mi-a spus că ai plecat.

– N-aveam treabă.

– Am aflat vestea, cred că şi tu. Mă bucur să lucrez cu tine.

– Da?... Nu, n-am aflat vestea. La ce lucrăm?

– Glumeşti?

Pomfret deveni uşor circumspect. De parcă şi-ar fi dat seama că Osterman îl considera inferior.

– Nu glumesc. Eu mi-am terminat treaba aici săptămîna asta. Despre ce vorbeşti? Cine ţi-a dat vestea?

– Angajatul ăla nou de la Continuity m-a sunat azi-dimineaţă. Eu o să realizez o jumătate din episoadele serialului *Interceptarea*. Omul spunea că ai făcut deja patru filmări. Îmi place ideea.

– Ce idee?

– A scenariului. Trei bărbaţi implicaţi într-o mare şi discretă afacere în Elveţia. M-a captivat imediat.

Osterman se opri şi-l privi pe Pomfret.

– Cine te-a informat despre asta?

– Nu înțeleg.

– N-au existat patru filmări. Nici scenariu. Nici vreo afacere. Acum treci la subiect.

– Cred că glumeşti. Mi-aş permite eu să păcălesc nişte oameni de talia ta şi a lui Leila? M-am bucurat foarte tare. Omul de la Continuity mi-a spus să-ţi telefonez şi să-ţi cer scenariul!

– Cine te-a sunat?

– Cum îl cheamă... Directorul ăla nou pe care l-a adus Continuity de la New York.

– Cine e?

– Mi-a spus numele... Tanner. Ăsta e. Tanner. Jim Tanner, John Tanner...

– John Tanner nu lucrează aici! Cine ți-a zis să-mi îndrugi povestea asta? Îl prinse pe Pomfret de braț. Spune-mi, ticălosule!

– Ia mîna de pe mine! Eşti nebun!

Osterman îşi dădu seama de greşeala comisă: Pamfret nu era decît un mesager. Dădu imediat drumul braţului.

– Îmi pare rău, Eddie. Am prea multe pe cap. Iartă-mă, te rog. Sînt un porc.

– Bine, bine. Eşti încordat, asta-i tot. Eşti foarte încordat, omule.

– Spuneai că tipul ăsta – Tanner – te-a sunat azi-dimineață?

– Acum vreo două ore. Ca să fiu sincer, nu ne-am cunoscut.

– Ascultă-mă. Asta-i o glumă proastă. Înţelegi ce vreau să spun? Nu fac nici un serial, crede-mă... Hai să dăm uitării povestea asta, bine?

– O glumă?

– Crede-mă pe cuvînt, da? ... Să-ți spun ceva: cei de-aici au vorbit cu Leila şi cu mine despre un proiect. O să cer insistent ca tu să fii omul cu banii; ce zici de asta?

– A, mulţumesc!

– Nu sufla un cuvînt. Gluma asta să rămînă între noi, de acord?

Osterman nu mai aşteptă replica recunoscătoare a lui Pomfret. Plecă în grabă, îndreptîndu-se către maşina lui. Trebuia să ajungă acasă, la Leila.

Un bărbat uriaş, într-o uniformă de şofer, stătea pe scaunul din faţă al maşinii lui! Cînd Bernie se apropie, omul coborî şi-i deschise portiera din spate.

– Domnul Osterman?

– Cine eşti? Ce cauţi în...

– Am un mesaj pentru dumneata.

– Nu mă interesează! Vreau să ştiu de ce stăteai în maşina mea!

– Fii foarte atent la prietenul dumitale, John Tanner. Fii atent ce-i spui.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

Şoferul dădu din umeri.

– Eu doar transmit un mesaj, domnule Osterman. Vrei să te duc pînă acasă?

– Sigur că nu! Nu te cunosc! Nu înţeleg...

Uşa din spate se închise uşor.

– Cum doreşti, domnule. Voiam doar să fiu politicos.

Salutînd scurt, omul se întoarse şi plecă.

Bernie rămase nemişcat, uitîndu-se după el.

7

Marți – ora 10

Joe Cardone întrebă:

– Sînt probleme cu vreunul dintre conturile mediteraneene?

Partenerul lui, Sam Bennett, se întoarse în fotoliu ca să se asigure că ușa biroului era închisă. „Mediteranean“ reprezenta cuvîntul de cod pentru acei clienți despre care amîndoi știau că erau investitori profitabili, dar periculoși.

– Din cîte știu eu, nu, zise el. De ce? Ai auzit ceva?

– Nu direct... Poate că nu-i nimic.

– Totuși, din cauza asta te-ai întors devreme?

– Nu, nu tocmai.

Cardone înțelegea că nici măcar lui Bennett nu-i putea da toate explicațiile. Sam nu știa despre Zürich. Așa că Joe ezita.

– Mă rog, parțial. Am petrecut ceva timp la Bursa din Montreal.

– Ce-ai aflat?

– Că există o nouă directivă, dată de biroul procurorului general; că Agenția de Supervizare a Burselor predă toate informațiile pe care le deține. Orice posibilă legătură cu Mafia a conturilor pornind de la o sută de mii e supravegheată.

– Asta nu-i ceva nou. Unde ai fost pînă acum?

– La Montreal. Nu-mi place să aud asemenea lucruri cînd mă aflu la o mie trei sute de kilometri de birou. Şi nu-mi vine deloc să pun mîna pe un telefon şi să-mi întreb partenerul dacă vreunul dintre clienții noştri n-a compărut în fața unui mare juriu... Cu alte cuvinte, conversațiile telefonice nu mai sînt deloc sigure.

– Doamne Sfinte!

Bennett rîse.

– Ai o imaginație bogată, nu-i aşa?

– Aşa sper.

– Ştii prea bine că aş lua legătura cu tine dacă s-ar întîmpla ceva de genul ăsta. Sau chiar dacă mi *s-ar părea plauzibil.* Nu-ți întrerupi o vacanță din cauza asta. Ce mai e?

Aşezîndu-se în fața biroului, Cardone evită privirea partenerului său.

– În regulă. N-o să te mint. Altceva m-a adus înapoi... Nu cred că are vreo legătură cu noi. Cu *tine* sau cu compania. Dacă aflu altceva, o să vin la tine, bine?

Bennett se ridică din fotoliu şi acceptă non-explicația partenerului său. De-a lungul anilor, învățase să nu-i pună prea multe întrebări lui Joe. Deoarece, în ciuda firii sale

sociabile, Cardone era un tip retras. Aducea la firmă sume substanțiale și nu cerea niciodată decît un procent corect din afaceri. Asta era suficient pentru Bennett.

Sam se îndreptă către ușă, rîzînd încet.

– Cînd ai de gînd să te oprești din goana după fantoma din Philadelphia de Sud?

Cardone îi întoarse zîmbetul.

– Cînd o să înceteze să mă hăituiască la Clubul Bancherilor cu *lasagna* fierbinte.

Bennett închise ușa în urma lui, iar Joe se întoarse la vraful de corespondență adunată în zece zile. Nu descoperi nimic legat de vreo problemă mediteraneană. Nici măcar vreo aluzie la un conflict cu Mafia. Totuși, ceva se întîmplase în acele zece zile; ceva ce-l privea pe Tanner.

Puse mîna pe telefon și apăsă pe butonul care-i făcea legătura cu secretara.

– Asta-i tot? N-au mai fost alte mesaje?

– Nici unul care să necesite un răspuns din partea dumneavoastră. I-am anunțat pe toți că nu vă întoarceți pînă la sfîrșitul săptămînii. Unii au zis că vor suna atunci, alții că or să vă caute luni.

– Foarte bine. Dacă mai întreabă cineva de mine, spune-i că mă întorc luni.

Așeză receptorul în furcă și descuie al doilea sertar al biroului, în care ținea o cutie cu cărți de vizită. Clienții mediteraneeni.

Puse cutia metalică în fața lui și începu să caute printre cărți, sperînd că vreun nume o să-i reîmprospăteze o amintire, un fapt uitat ce putea fi semnificativ.

Telefonul sună. Numai Betty îl căuta pe linia aia; nimeni altcineva n-avea numărul. Joe îşi iubea soţia, dar ea avea un dar teribil de a-l sîcîi cu probleme mărunte atunci cînd nu voia să fie întrerupt.

– Da, dragă.

Tăcere.

– Ce e, iubito? Sînt foarte ocupat.

Soţia lui tot nu răspundea. Lui Cardone i se făcu dintr-o dată frică. Nimeni în afară de Betty nu avea numărul ăla!

– Betty! Răspunde-mi!

Într-un tîrziu se auzi o voce tărăgănată, profundă şi clară.

– John Tanner a zburat ieri la Washington. Domnul Da Vinci e foarte preocupat. S-ar putea ca prietenii dumitale din California să te fi trădat. Au luat legătura cu Tanner.

Joe Cardone auzi declicul telefonului închis.

Iisuse! O, Iisuse! O, Hristoase! Era vorba despre familia Osterman! Ei trădaseră!

Dar *de ce?* N-avea sens! Ce legătură putea exista între Zürich şi Mafia? Erau la ani-lumină distanţă!

Sau exista vreuna! Nu cumva una o folosea pe cealaltă?

Cardone încercă să se stăpînească, dar îi era imposibil. Fără să-şi dea seama, strivi cutia metalică.

Ce avea de făcut? Cu cine putea să vorbească?

Cu Tanner? O, Doamne, sigur că nu!

Cu alde Osterman? Cu Bernie Osterman? Iisuse, nu! Nu acum.

Cu Tremayne. Cu Dick Tremayne.

8

Marți – ora 10,10

Prea tulburat ca să se urce în expresul de la Saddle Valley, Tremayne se hotărî să se ducă la New York cu mașina.

Gonind spre est pe Autostrada Cinci, către Podul George Washington, observă un Cadillac albastru în oglinda retrovizoare. Cînd o luă la stînga, depășind alte mașini, Cadillacul făcu la fel. Cînd coti la dreapta, strecurîndu-se prin traficul mai lent, Cadillacul îl urmă – tot timpul rămînînd la cîteva mașini în spatele lui.

Pe pod se apropie de barieră și văzu că automobilul, care circula pe o bandă alăturată, mergea alături de el. Încercă să observe cine se afla la volan.

Era o femeie, care își întoarse fața; putea să-i vadă numai ceafa. Totuși, i se părea vag cunoscută.

Cadillacul se îndepărtă în viteză, înainte ca el să-și dea

seama cine era. Traficul îl împiedica s-o urmărească. Cadillacul venise după el, nu încăpea nici o îndoială, după cum la fel de neîndoielnic era faptul că şoferul său nu voia să fie recunoscut.

De ce?

Acea femeie era oare „Blackstone"?

Nu mai fu în stare să lucreze nimic la birou. Anulă cele cîteva întîlniri programate, reexaminînd în schimb ultimele fuziuni de corporaţii pentru care obţinuse aviz favorabil la tribunal. Un dosar îl interesa în mod deosebit: *Cameron Woolens* – trei fabrici dintr-un mic oraş din Massachusetts, aflate de mai multe generaţii în proprietatea familiei Cameron şi ruinate din interior de către fiul mai vîrstnic. Acesta fusese şantajat pentru a-şi vinde cota-parte din companie unui concern de textile care pretindea că voia marca firmei Cameron.

Concernul obţinuse marca şi închisese fabricile; oraşul ajunsese în stare de faliment. Tremayne reprezentase concernul la tribunalul din Boston. Familia Cameron avea o fiică. O femeie necăsătorită, de vreo treizeci de ani. Încăpăţînată, violentă.

Şoferul Cadillacului era o femeie. Cam de aceeaşi vîrstă.

Totuşi, alegerea uneia dintre posibilităţi presupunea renunţarea la multe altele. Arhitecţii fuziunilor ştiau la cine să apeleze în probleme juridice neclare. La Tremayne! El era expertul. Un magician de patruzeci şi patru de ani ce ştia să mînuiască mecanismele noilor legi, dînd la o parte vechile concepte juridice, într-o economie aflată în plină expansiune a conglomeratelor industriale.

Să fi fost fiica lui Cameron în Cadillacul albastru?

De unde să știe? Existau mai multe posibilități. Cameron. Smythe din Atlanta. Boynton din Chicago. Ferguson din Rochester. Pirații corporațiilor prădau vechile familii, cele cu bani. Care dintre ele ar fi putut să fie Blackstone?

Tremayne se ridică din fotoliu și începu să se plimbe prin birou. Nu mai suporta izolarea; trebuia să iasă.

Se întrebă ce-ar fi spus Tanner dacă l-ar fi sunat și i-ar fi sugerat să ia prînzul împreună. Cum ar fi reacționat Tanner? S-ar fi putut întîmpla să accepte? L-ar fi refuzat? Era posibil – dacă Tanner accepta – să afle ceva legat de avertismentul lui Blackstone?

Tremayne ridică receptorul și formă numărul. O pleoapă i se zbătea, aproape dureros.

Tanner era la o întrunire. Tremayne se simți ușurat; fusese o prostie. Nu lăsă nici un mesaj și ieși în grabă din birou.

Pe Fifth Avenue, un taxi opri exact în fața lui, blocîndu-i drumul la intersecție.

– Hei, domnu'!

Șoferul scoase capul pe geam. Tremayne, ca și alți cîțiva pietoni, se întrebă cine striga. Se uitară cu toții unul la altul.

– Dumneata, domnu'! Te cheamă Tremayne?

– Pe mine? Da...

– Am un mesaj pentru dumneata.

– Pentru mine? Cum ai...?

– Tre' să mă grăbesc, se schimbă sopu' și eu am luat douăj' de dolari pentru treaba asta. Tre' să-ți spun să te duci spre est, pe Fifty-fourth Street. Mergi mai departe și-o să ia legătura cu dumneata un domn Blackstone.

Tremayne puse mîna pe umărul șoferului.

– *Cine* ți-a spus asta? Cine ți-a dat...

– De un' să știu? Un scrîntit a stat în taxiu' meu pîn' la nouă jumate azi-dimineață, cu contoarul mergînd. Avea un binoclu și fuma țigări de foi subțiri.

Culoarea roșie a semaforului începu să clipească.

– Ce-a spus?... Ține!

Tremayne vîrî mîna în buzunar și scoase cîteva bancnote. Îi dădu șoferului una de zece dolari.

– Ține. *Spune-mi*, te rog!

– Ce ți-am zis, domnu'. A plecat acu' cîteva clipe, mi-a dat douăj' de dolari ca să-ți spun să te duci pe Fifty-fourth. Asta-i tot.

– *Nu*-i asta tot!

Tremayne îl prinse pe șofer de cămașă.

– Mulțumesc pentru parale.

Șoferul împinse mîna lui Tremayne, apăsă pe claxon ca să-i disperseze pe pietonii neatenți și se îndepărtă.

Tremayne își stăpîni panica. Se întoarse pe trotuar și se retrase sub copertina unei vitrine din spatele lui, privindu-i pe bărbații ce mergeau spre nod, încercînd să descopere un om cu un binoclu sau fumînd un trabuc subțire.

Nezărind pe nimeni, începu să-și croiască drum de la intrarea unui magazin la alta, spre Fifty-fourth Street. Mergea încet, uitîndu-se cu atenție la trecători. Cîțiva se ciocniră de el, mergînd în aceeași direcție, dar mai repede. Alții, îndreptîndu-se spre sud, observară purtarea ciudată a bărbatului blond, îmbrăcat în haine scumpe, și zîmbiră.

La colțul lui Fifty-fourth Street, Tremayne se opri. În

ciuda brizei uşoare şi a costumului său lejer, transpirase. Ştia că trebuia s-o ia spre est. Asta era sigur.

Un lucru era clar. Blackstone nu era şoferul Cadillacului albastru. Blackstone era un bărbat cu binoclu şi un trabuc subțire.

Atunci cine era femeia? O mai văzuse. O cunoştea!

Porni către est pe Fifty-fourth, mergînd pe partea dreaptă; nimeni nu-i făcu semn, nimeni nu se uită măcar la el. Apoi traversă Park Avenue, spre insula din centru.

Nimeni.

Pe urmă pe Lexington Avenue. Pe lîngă uriaşele şantiere de construcții. Nimeni.

Pe Third Avenue. Pe Second, pe First.

Nimeni.

Tremayne pătrunse în ultimul cvartal. Era o fundătură ce dădea spre East River, flancată pe ambele părți de baldachinele intrărilor în blocuri. Cîțiva bărbați cu serviete şi femei cu sacoşe de cumpărături intrau şi ieşeau din clădiri. La capătul străzii se aflau un Mercedes bej, parcat de-a curmezişul, de parcă s-ar fi oprit în mijlocul unui viraj. Iar lîngă el stătea un bărbat îmbrăcat într-un elegant costum alb şi cu pălărie pe cap. Era ceva mai scund decît Tremayne. Chiar şi de la treizeci de metri distanță, Tremayne văzu că era foarte bronzat. Purta ochelari mari de soare şi se uita direct la Tremayne, care se apropia de el.

– Domnul... Blackstone?

– Domnule Tremayne, regret că a trebuit să mergi pe jos atît de mult. Trebuia să fim siguri că eşti singur.

– De ce n-aş fi fost?

Tremayne încerca să recunoască accentul omului. Era cultivat, dar nu semăna cu cel folosit în statele din nord-est.

– Un om cu probleme caută adesea, în mod eronat, compania cuiva.

– Ce fel de probleme am eu?

– Ai *primit* biletul meu?

– Sigur. Ce înseamnă?

– Exact ce scria acolo. Prietenul dumitale, Tanner, e foarte periculos pentru dumneata. Şi pentru noi. Vrem doar să subliniem acest aspect, aşa cum procedează între ei oamenii de afaceri corecţi.

– Ce interese de afaceri te preocupă, domnule Blackstone? Presupun că Blackstone nu e numele dumitale, aşa că nu prea pot face legătura cu ceva cunoscut mie.

Bărbatul cu costum alb, pălărie şi ochelari de soare făcu cîţiva paşi în faţa Mercedesului.

– Ţi-am spus. Prietenii lui din California...

– Familia Osterman?

– Da.

– Firma mea nu face afaceri cu Osterman. De nici un fel.

– Dar dumneata faci, nu-i aşa?

Blackstone trecu prin faţa capotei şi se opri pe partea cealaltă a Mercedesului.

– Doar nu vorbeşti serios!

– Crede-mă că aşa vorbesc.

Omul puse mîna pe mînerul portierei, dar n-o deschise. Aştepta.

– Stai puţin! Cine *eşti?*

– Blackstone e de-ajuns.

– Nu!... Ce spuneai! N-ai putea...

– Ba putem. Asta-i problema. Şi din moment ce ştii acum că putem, asta îţi va servi drept dovadă a considerabilei noastre influenţe.

– Unde vrei să ajungi?

Tremayne îşi puse palmele pe capota Mercedesului şi se aplecă spre Blackstone.

– Ne-a trecut prin minte că s-ar putea să fi colaborat cu prietenul dumitale Tanner. De aceea am vrut să te vedem. N-ar fi deloc recomandabil. N-am ezita să facem publică contribuţia dumitale la afacerile lui Osterman.

– Eşti nebun! De ce-aş colabora cu Tanner? La ce? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Blackstone îşi dădu jos ochelarii de soare. Avea ochii albaştri, pătrunzători şi faţa acoperită de pistrui.

– Dacă ăsta e adevărul, n-ai de ce să-ţi faci griji.

– Bineînţeles că ăsta e! N-aş avea nici cel mai mic motiv să colaborez în vreun fel cu Tanner!

– E logic.

Blackstone deschise portiera Mercedesului.

– Ţine-o tot aşa.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu *pleca!* Îl văd pe Tanner în fiecare zi. La club. În tren. Ce-ar trebui să cred, ce să spun?

– Dacă aş fi în locul dumitale, aş acţiona ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Mi-aş alunga din minte această întîlnire... S-ar putea să facă nişte aluzii – dacă spui

adevărul –, s-ar putea să cerceteze problema. Atunci o să știi.

Tremayne luă mîinile de pe capotă, impunîndu-și să rămînă calm.

– Spre binele tuturor, cred că ar fi bine să-mi spui pe cine reprezinți.

– A, nu, domnule avocat. Un rîs scurt însoți replica lui Blackstone. Vezi dumneata, noi am observat că ai căpătat o deprindere îngrijorătoare în ultimii ani. Nu e nimic serios, cel puțin nu în momentul de față, dar trebuie s-o luăm în considerare.

– Ce deprindere?

– Din cînd în cînd, bei prea mult.

– Asta-i ridicol!

– Am spus că nu-i nimic serios. Excelezi în activitatea dumitale. Totuși, în acele perioade, îți pierzi controlul de sine. Nu, ar fi o greșeală să-ți creem probleme suplimentare, mai ales acum cînd ești atît de stresat.

– Nu pleca. Te rog!...

– Păstrăm legătura. Poate că vei afla ceva ce ne poate ajuta. În orice caz, noi urmărim... activitatea dumitale profesională cu mare interes.

Tremayne se înfioră.

– Dar familia Osterman? Trebuie să-mi spui.

– Dacă ai o fărîmă de minte în capul ăla de jurist, n-o să sufli un cuvînt! Sau să faci vreo aluzie! În eventualitatea în care Osterman colaborează cu Tanner, o să afli. În caz contrar, nu-i da idei în ceea ce te privește.

Blackstone se sui pe scaunul șoferului și porni motorul. Înainte de a pleca, mai zise:

– Ferește-ți capul, domnule Tremayne. Păstrăm legătura.

Tremayne încerca să-şi pună gîndurile în ordine; simţea cum i se zbate o pleoapă. Slavă Domnului că nu se întîlnise cu Tanner! Nefiind pregătit, ar fi putut spune ceva – ceva stupid, primejdios.

Fusese oare Osterman atît de tîmpit – sau laş – încît să-i dezvăluie lui John Tanner adevărul despre Zürich? Fără să se consulte?

În cazul acesta, Zürichul trebuia alertat. Acesta urma să aibă grijă de Osterman. Avea să-l răstignească!

Trebuia să-l găsească pe Cardone şi să hotărască împreună ce să facă. Alergă spre o cabină telefonică.

Betty îi spuse că Joe se dusese la birou. Secretara lui Cardone îl informă că Joe era încă în vacanţă.

Joe făcea figuri. Pleoapa stîngă a lui Tremayne se zbătea atît de tare încît aproape că nu mai vedea.

9

Marți – ora 7

Neputînd să doarmă, Tanner se duse în camera sa de lucru şi îşi aţinti privirea spre ecranele gri ale celor trei televizoare. Aveau ceva funebru, pustiu. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe canapea. Se gîndi la instrucţiunile lui Fassett: să-şi păstreze calmul şi să nu-i spună nimic lui Ali. Fassett repetase de cîteva ori ultima indicaţie.

Singurul pericol real apărea dacă Ali scăpa vreo vorbă nelalocul ei în prezenţa unei persoane nepotrivite. Asta era ceva periculos. Pentru Ali. Dar Tanner nu avusese niciodată vreun secret faţă de soţia sa. Nu ştia dacă va putea să-l păstreze. Faptul că erau întotdeauna deschişi unul faţă de celălalt reprezenta cea mai puternică legătură a solidei lor căsnicii. Chiar dacă se certau, aceasta nu însemna că trebuia să răsucească pe toate feţele acuzaţii nerostite. Alice McCall se săturase de aşa ceva în copilărie.

Omega urma, totuşi, să le schimbe vieţile, în orice caz pentru următoarele şase zile. Trebuia să accepte situaţia, deoarece Fassett îi spusese că aşa era mai bine pentru Ali.

Soarele se ridicase pe cer. Ziua începea, iar familiile Cardone, Tremayne şi Osterman aveau să intre în focul luptei. Tanner se întreba ce vor face, cum vor reacţiona. Spera ca toate cele trei cupluri să ia legătura cu autorităţile, dovedind astfel că Fassett se înşela. Normalitatea şi-ar fi reintrat în drepturi.

Dar era posibil ca nebunia de-abia să înceapă. În orice caz, el o să stea acasă. Dacă Fassett avea dreptate, el ar fi urmat să rămînă acasă, cu Ali şi copiii. Fassett nu-i putea influenţa această decizie.

I-ar fi dat de înţeles lui Ali că era răcit. Ar fi păstrat legătura telefonică cu biroul său, dar nu şi-ar fi părăsit familia.

Telefonul suna mereu – chestiuni de serviciu. Ali şi copiii nu mai putură suporta ţîrîitul permanent, aşa că se duseră toţi trei la piscină. În afară de cîţiva nori apăruţi pe la prînz, ziua era călduroasă – perfectă pentru înot. Maşina albă a poliţiei trecu de cîteva ori pe lîngă casă. Duminică, Tanner fusese îngrijorat din cauza asta. Acum era recunoscător. Fassett se ţinea de cuvînt.

Telefonul sună din nou.

– Da, Charlie.

Nu se mai obosise să-l salute.

– Domnul Tanner?

– A, scuze. Da, sînt John Tanner.

– Fassett te caută...

– Stai puţin!

Tanner se uită pe fereastră, să vadă dacă Ali şi copiii mai erau la piscină. Se aflau tot acolo.

– Ce e, Fassett? Aţi început treaba?

– Poţi să vorbeşti?

– Da... Ai aflat ceva? A sunat vreunul dintre ei la poliţie?

– Nu. Dacă se întîmplă aşa ceva, te vom contacta imediat. Nu de asta te-am sunat... Ai făcut o prostie foarte mare. Nu-ţi pot spune cît de neglijent ai fost.

– Despre ce e vorba?

– Nu te-ai dus azi-dimineaţă la birou...

– Bineînţeles că nu!

– ... Dar nu trebuie să existe nici o abatere de la programul dumitale obişnuit. E foarte important să nu-ţi modifici programul normal. Pentru propria dumitale protecţie, *trebuie* să urmezi instrucţiunile noastre.

– Îmi ceri prea mult!

– Ascultă-mă. În acest moment, soţia şi copiii dumitale se află la piscina din spatele casei. Fiul dumitale, Raymond, nu s-a dus la lecţia de tenis...

– Eu i-am cerut lucrul ăsta. I-am zis să lucreze ceva pe peluză.

– Soţia dumitale a primit alimentele acasă, ceea ce nu se întîmplă de obicei.

– I-am explicat că aş putea avea nevoie de ea, să-mi scrie nişte note. A mai făcut treaba asta...

– Esenţial este faptul că nu te comporţi ca de obicei. E

vital să-ți păstrezi același program zilnic. Nu poți, nu *trebuie* să atragi atenția asupra dumitale.

– Îmi supraveghez familia. Cred că e de înțeles.

– Și noi facem asta. Mult mai eficient decît dumneata. Nici unul dintre ei nu ne-a scăpat o clipă din ochi. Ba mai mult, nici măcar dumneata. Ai ieșit pe alee de două ori: la nouă treizeci și două și la unsprezece și douăzeci. Fiica dumitale a chemat o prietenă la prînz, pe nume Joan Loomis, în vîrstă de opt ani. Sîntem foarte meticuloși și foarte atenți.

Directorul de știri luă o țigară și-o aprinse cu bricheta de birou.

– Nici nu mă îndoiesc de lucrul ăsta.

– N-ai nici un motiv de îngrijorare. Nu există nici un pericol pentru familia dumitale.

– Poate că nu. Cred că sînteți cu toții nebuni. Nici unul din cei trei n-are vreo legătură cu Omega.

– E posibil. Dar dacă avem dreptate, nu vor trece la acțiune fără să facă mai întîi verificări. Nu vor intra în panică, fiindcă miza e prea mare. Iar cînd vor face verificări, se vor suspecta imediat unul pe celălalt. Pentru numele lui Dumnezeu, nu le da vreun motiv să n-o facă. Vezi-ți de treburile dumitale ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. E esențial. Nimeni nu-ți poate vătăma familia. N-ar putea ajunge suficient de aproape.

– Foarte bine. Ești convingător. Dar azi-dimineață am ieșit pe alee de trei ori, nu de două.

– Nu, nu-i așa. A treia oară ai rămas la ușa garajului. N-ai mers propriu-zis pe alee. Și nu era dimineață, era

douăsprezece şi paisprezece minute. Fassett rîse. Te simţi mai bine acum?

– Te-aş minţi dacă aş nega.

– Nu obişnuieşti să spui minciuni. Din dosarul dumitale reiese foarte clar lucrul ăsta.

Fassett rîse din nou. Pînă şi Tanner zîmbi.

– Chiar că ai întrecut măsura, să ştii. O să mă duc mîine la birou.

– După ce o să se termine totul, va trebui să ne întîlnim într-o seară – dumneata cu soţia şi eu cu a mea. Cred că doamnele or să se placă. Fac eu cinste. Dewars White Label cu un pahar mare de sifon pentru dumneata şi scotch cu gheaţă şi puţină apă pentru soţia dumitale..

– Doamne Sfinte! Dacă o să începi să descrii şi viaţa noastră sexuală...

– Stai să verific...

– Du-te dracului, rîse Tanner, uşurat. O să vă băgăm sub masă în seara aia.

– S-ar putea. Ne descurcăm noi.

– Spune o zi şi îţi promit c-o să fiu acolo.

– Aş prefera într-o luni. Păstrăm legătura. Ai numărul de urgenţă pentru orele din afara programului. Nu ezita să mă suni.

– Nu. Mîine mă duc la birou.

– Foarte bine. Şi fă-mi un serviciu. Nu mai transmite programe despre noi. Şefilor mei nu le-a plăcut ultimul.

Tanner îşi aminti. Programul la care se referea Fassett fusese o emisiune cu Woodward. Scenariştii inventaseră fraza

Coţcarii În Arenă pentru dezvoltarea iniţialelor CIA. Asta se întîmplase cu un an în urmă.

– N-a fost rău.

– Dar nici bun. L-am văzut. Era să mă strîmb de rîs, dar nu puteam. Eram cu directorul, în camera *lui* de zi. *Coţcarii În Arenă!* Iisuse!

Fassett rîse din nou, făcîndu-l pe Tanner să respire mai uşurat decît şi-ar fi închipuit.

– Mulţumesc, Fassett.

Tanner închise telefonul şi stinse ţigara. Fassett era un profesionist meticulos, îşi zise. Şi avea dreptate. Nimeni nu se putea apropia de Ali şi copii. Din cîte ştia el, CIA folosea lunetişti ascunşi în copaci. Tot ce-avea el de făcut era exact ce-i spusese Fassett: nimic. Doar să-şi vadă de treabă ca de obicei. Nici o întrerupere a programului obişnuit, nici o abatere de la normă. Acum simţea că-şi putea juca rolul. Protecţia era aşa cum spusese Fassett că va fi.

Totuşi, un gînd nu-i dădea pace şi, cu cît reflecta mai mult, cu atît mai tare îl tulbura.

Era aproape patru după-amiază. Familiile Tremayne, Cardone şi Osterman fuseseră contactate. Hărţuirea începuse. Totuşi, nici unul nu se gîndise să sune la poliţie. Sau măcar să-i telefoneze lui.

Era oare posibil ca şase oameni care se numărau de ani de zile printre prietenii lui să nu fie ce păreau a fi?

10

Marți – ora 9,40 (ora Californiei)

Karmann Ghia ieșea din Wilshire Boulevard, cotind spre Beverly Drive. Osterman știa că depășise limita de viteză din Los Angeles; asta părea un lucru complet lipsit de importanță. Nu se putea gîndi decît la avertismentul pe care tocmai îl primise. Trebuia să ajungă acasă, la Leila, și să decidă împreună ce era de făcut.

De ce fuseseră aleși ei?

Cine-i avertiza? Și despre ce?

Leila avea probabil dreptate. Tanner era poate cel mai bun prieten al lor. În plus, știa să prețuiască discreția în prietenie. Existau zone de neatins. Întotdeauna era o anume distanță, un perete subțire de sticlă între Tanner și orice altă ființă umană. Desigur, cu excepția lui Ali.

Iar Tanner deținea acum informații care aveau o anume

semnificație pentru el și Leila. Iar Zürich făcea parte din povestea asta. Însă, Doamne! *Cum?*

Osterman ajunse la poalele dealului Mulholland și urcă în viteză pînă sus, trecînd pe lîngă uriașele vile ce imitau vechea arhitectură, locuite de cei aflați – sau care fuseseră cîndva – în vîrful ierarhiei sociale din Hollywood. Cîteva dintre case reprezentau vestigii dărăpănate ale extravaganței lor de odinioară. Limita de viteză în sectorul Mulholland era de cincizeci de kilometri. Vitezometrul mașinii lui Osterman arăta optzeci și doi. Apăsă pedala de accelerație. Hotărîse ce trebuia să facă. Avea s-o ia pe Leila și să plece la Malibu. Ar fi găsit o cabină telefonică pe autostradă și i-ar fi sunat pe Tremayne și Cardone.

Vaietul jalnic al sirenei, tot mai tare, îl izbi în timpane. Era un efect sonor în acest oraș al trucurilor. Nu părea real, nimic nu părea real aici. Pentru el nu putea fi.

Însă, desigur, era.

– Domnule polițist, locuiesc aici. Sînt Osterman. Bernard Osterman. Caliente, numărul 260. Știi cu siguranță casa mea.

Era o afirmație făcută cu convingere. Caliente reprezenta un cartier rezidențial.

– Îmi pare rău, domnule Osterman. Permisul și talonul dumitale, te rog.

– Stai puțin. Am primit un telefon la studio și am aflat că soția mea nu se simte bine. E firesc să mă grăbesc.

– Nu în detrimentul pietonilor. Permisul și talonul.

Osterman i le dădu și privi drept înainte, stăpînindu-și

furia. Poliţistul completă fără grabă lungul formular al procesului-verbal, iar cînd termină, prinse de el permisul lui Bernie cu un capsator.

La auzul pocnetului, Osterman ridică privirea.

– Trebuie să-mi distrugi permisul?

Poliţistul oftă plictisit, ţinînd în mînă procesul-verbal.

– Puteam să-ţi suspend permisul pentru treizeci de zile, domnule. Am menţionat o viteză mai mică; aşa, te costă doar zece dolari, cît un tichet de parcare. Îi întinse procesul-verbal lui Bernie. Sper că soţia dumitale se va însănătoşi curînd.

Poliţistul se întoarse la maşina lui. Mai vorbi o dată prin geamul deschis:

– Nu uita să-ţi pui permisul în portact.

Apoi maşina se depărtă în viteză.

Osterman puse procesul-verbal lîngă el şi răsuci cheia în contact. Karmann Ghia cobora pe panta dealului Mulholland. Aproape dezgustat, Bernie se uită la documentul aflat pe scaunul de alături. Apoi îl mai privi o dată.

Ceva era în neregulă. Forma actului părea cea normală, scrisul ilizibil fusese înghesuit în spaţiile prea înguste ale rubricilor, însă hîrtia avea alt aspect. Părea prea lucioasă, de o nuanţă mai închisă decît cea a proceselor-verbale emise de Departamentul Vehiculelor Motorizate din Los Angeles.

Osterman opri maşina. Luă hîrtia şi o privi mai atent. Contravenţiile comise de el fuseseră bifate neglijent de către poliţist. De fapt, nu se făcea nici o menţiune în acest sens.

Apoi, Osterman îşi dădu seama că suprafaţa procesului-

verbal era o fotocopie subţire, lipită pe o foaie de hîrtie mai groasă.

O întoarse şi descoperi că pe spate era un mesaj scris cu cerneală roşie, parţial acoperit de permisul lui capsat acolo. Dădu la o parte permisul şi citi:

Am aflat că vecinii lui Tanner s-ar putea să fi colaborat cu el. Aceasta e o situaţie potenţial periculoasă, agravată de faptul că informaţiile noastre sînt incomplete. Fii extrem de prudent şi află ce poţi. E esenţial să ştim – tu să ştii – cît de implicaţi sînt ei. Repet. Fii extrem de prudent!

Zürich

Osterman privea fascinat literele roşii, iar frica îi provocă o durere bruscă în tîmple.

Pînă şi Tremayne şi Cardone!

11

Marți – ora 16,50

Dick Tremayne nu se afla în trenul local de la ora patru cincizeci ce mergea spre Saddle Valley. Cardone stînd în Cadillacul său, trase o înjurătură cu voce tare. Încercase să-l găsească pe Tremayne la birou, dar i se spusese că avocatul plecase să ia prînzul. N-avea rost să-i lase vorbă să-l sune la întoarcere. Joe hotărîse să revină la Saddle Valley şi să-l aştepte la unul din trenurile ce ajungeau acolo, începînd cu ora trei şi jumătate.

Cardone părăsi gara, o luă la stînga la intersecţia cu Saddle Road şi se îndreptă spre vest, în cîmp deschis. Mai erau treizeci şi cinci de minute pînă la sosirea următorului tren. Poate că şofatul l-ar fi ajutat să se calmeze. Nu putea să stea la gară şi să aştepte. Dacă l-ar fi observat cineva, ar fi părut suspect.

Tremayne trebuia să aibă nişte răspunsuri. Dick era un

avocat al naibii de bun şi cunoştea nişte soluții legale, dacă acestea existau.

La periferia lui Saddle Valley, Joe ajunse pe o porțiune de drum mărginită de cîmpii. Un Rolls-Royce argintiu îl depăşi prin stînga, iar Cardone observă că uriaşul automobil mergea cu o viteză mult prea mare pentru un drum îngust de țară. El îşi continuă drumul cîțiva kilometri, vag conştient de faptul că intrase în cîmp deschis. Probabil că o să poată întoarce pe aleea vreunei ferme. Dar în fața lui apăru o lungă curbă şerpuită, despre care îşi aminti că avea refugii largi. O să întoarcă acolo. Era timpul să revină la gară.

Intră în curbă şi încetini, pregătindu-se să răsucească volanul spre dreapta, către refugiu. Nu reuşi. Rolls-ul argintiu era parcat sub copacii de acolo, blocîndu-l.

Iritat, Cardone ambală motorul şi mai merse cîteva sute de metri, după care, nezărind nici o maşină pe şosea, făcu o curbă strînsă.

Ajuns la gară, Joe se uită la ceas. Era cinci şi nouăsprezece, aproape cinci şi douăzeci. Putea să vadă tot peronul. L-ar fi zărit pe Tremayne dacă apărea. Spera ca avocatul să vină cu trenul de cinci şi douăzeci şi cinci. Aşteptarea era chinuitoare.

O maşină opri în spatele Cadillacului său, iar Cardone ridică privirea. Era Rolls-ul argintiu. Joe începu să transpire.

Un bărbat masiv, mai înalt de un metru optzeci, coborî din maşină şi porni încet spre geamul deschis al maşinii lui Cardone. Era îmbrăcat într-o uniformă de şofer.

– Domnul Cardione?

– Numele meu e Cardone.

Mîinile bărbatului, care prinseră baza geamului de la portieră, erau imense. Mult mai mari şi mai groase decît ale lui Joe.

– În regulă. Cum doreşti...

– M-ai depăşit puţin mai devreme, nu-i aşa? Pe Saddle Road.

– Da, domnule, aşa e. De fapt, am fost aproape de dumneata toată ziua.

Cardone înghiţi involuntar în sec şi se răsuci în scaun.

– Asta mi se pare o afirmaţie uluitoare. Ca să nu mai vorbesc de faptul că e şi foarte supărătoare.

– Îmi pare rău...

– N-am nevoie de scuzele dumitale, vreau să cunosc motivul. De ce mă urmăreşti? Nu te cunosc. Nu-mi place să fiu urmărit.

– Nimănui nu-i place. Eu fac doar ce mi se spune.

– Ce anume? Ce doreşti?

Şoferul îşi mişcă uşor mîinile, de parcă ar fi atras atenţia asupra mărimii şi forţei lor.

– Mi s-a cerut să-ţi transmit un mesaj, apoi să plec. Am de făcut un drum lung. Patronul meu locuieşte în Maryland.

– Ce mesaj? De la cine?

– De la domnul Da Vinci, domnule.

– Da Vinci?

– Da, domnule. Mi se pare că a luat legătura cu dumneata azi-dimineaţă.

– Nu-l cunosc pe domnul Da Vinci al dumitale... Ce mesaj?

– Că nu trebuie să ai încredere în domnul Tremayne.

– Ce tot spui acolo?

– Doar ce mi-a zis domnul Da Vinci, domnule Cardione.

Cardone se uită cu atenție în ochii uriașului. Privirea lui inexpresivă trăda o vie inteligență.

– De ce-ai așteptat pînă acum? M-ai urmărit toată ziua. Puteai să mă abordezi cu mai multe ceasuri în urmă.

– N-am primit instrucțiuni. În mașină e un radio-telefon. Mi s-a spus să iau legătura cu dumneata acum cîteva minute.

– Cine ți-a zis?

– Domnul Da Vinci, domnule...

– Nu-i ăsta numele lui! Spune-mi, cine e? Cardone se lupta să-și stăpînească furia. Trase adînc aer în piept înainte de a vorbi. Spune-mi cine e Da Vinci.

– Ar mai fi ceva de adăugat la mesaj, zise șoferul, fără să ia în seamă cererea lui Cardone. Domnul Da Vinci îți transmite că Tremayne s-ar putea să fi vorbit cu domnul Tanner. Nu e nimic sigur, dar așa se pare.

– *Ce* a făcut? A vorbit cu el despre ce?

– Nu știu, domnule. Nu e treaba mea. Eu am fost angajat să conduc o mașină și să transmit mesaje.

– Mesajul dumitale nu e *clar!* Nu-l înțeleg! La ce folosește un mesaj neclar?

Cardone încerca din răsputeri să se stăpînească.

– Poate că ultima parte va fi mai explicită. Domnul Da Vinci crede că ar fi o idee bună dacă ai încerca să afli cît de strînsă e legătura domnului Tremayne cu Tanner. Dar trebuie să fii atent. Foarte, foarte atent. La fel și cu prietenii dumitale din California. E important.

Şoferul se retrase şi duse două degete la cozorocul şepcii.

– Stai puţin!

Cardone puse mîna pe mînerul portierei, însă uriaşul în uniformă prinse marginea geamului şi împinse uşa.

– Nu, domnule Cardione. Rămîi în maşină. Nu trebuie să atragi atenţia asupra dumitale. Vine trenul.

– Nu, te rog! Te rog... Vreau să vorbesc cu Da Vinci! Trebuie să vorbim! Unde pot să-l găsesc?

– Nu se poate, domnule.

Şoferul ţinea uşa fără efort.

– Jigodie!

Cardone trase de mînerul portierei şi se lăsă cu toată greutatea pe uşă, care se deschise puţin, apoi fu din nou închisă de mîinile şoferului.

– Te fac praf!

Trenul se opri în faţa peronului. Cîţiva oameni coborîră, apoi locomotiva şuieră strident de două ori. Şoferul vorbi calm:

– Nu a venit cu trenul, domnule Cardione. A *sosit* cu maşina în oraş, azi-dimineaţă. Ştim şi asta.

Trenul porni încet, rulînd pe şine. Joe se uita fix la uriaşa fiinţă umană care ţinea uşa maşinii închisă. Aproape că nu-şi mai stăpînea furia, dar era destul de lucid încît să-şi dea seama că asta nu-l ajuta cu nimic. Şoferul se retrase, îl salută încă o dată pe Cardone şi porni grăbit spre Rolls-Royce. Cardone împinse portiera maşinii şi coborî pe pavajul fierbinte.

– Salut, Joe!

Era Amos Needham, din al doilea val de călători ce coborîseră la Saddle Valley. Vicepreşedinte la Manufactures

Hanover Trust şi preşedinte al comitetului pentru evenimente speciale al Clubului Saddle Valley.

– Voi, oamenii de bursă, n-aveți probleme. În vremuri de restrişte stați acasă şi aşteptați să se calmeze lucrurile, nu-i aşa?

– Sigur, sigur, Amos.

Cardone îl urmărea cu privirea pe şoferul Rolls-ului, care se urcase în maşină şi pornise motorul.

– Îți spun eu, continuă Amos, nu ştiu unde o să ajungem cu voi, tinerii!... Ai văzut cotațiile pentru DuPont? Toată lumea suferă pierderi, iar ei înregistrează o creştere rapidă! Am cerut oamenilor din comitetul meu de la bancă să se consulte cu conducerea de la Ouija. Să vă ia dracu' pe voi, toți, brokerii parveniți.

Needham chicoti, apoi îşi flutură brațul scurt, făcînd semn unui Lincoln Continental ce se apropia de gară.

– E Ralph. Să te duc pînă acasă, Joe?... A, nu-i nevoie. Tocmai ai coborît din maşina ta.

Lincoln-ul opri lîngă peron, iar şoferul lui Amos Needham dădu să coboare.

– Nu-i nevoie, Ralph. Pot să deschid o portieră. Apropo, Joe... Rolls-ul ăla la care te uiți îmi aminteşte de un prieten. Totuşi, nu poate fi al lui. Locuieşte tocmai în Maryland.

Cardone întoarse brusc capul şi-l privi pe nevinovatul bancher.

– În Maryland? Despre cine e vorba?

Amos Needham ținu portiera maşinii lui deschisă şi-i susținu privirea lui Joe, cu o bună dispoziție amestecată cu nepăsare.

– A, nu cred că-l cunoşti. A murit de mulţi ani... Un nume ciudat. Rîdeam mereu de el... Îl chema Caesar.

Amos Needham urcă în maşină şi închise portiera. La capătul lui Station Parkway, Rolls-Royce-ul o luă la dreapta şi porni în viteză către arterele ce duceau spre Manhattan. Paralizat de spaimă, Cardone stătea în faţa gării din Saddle Valley.

Tremayne!

Tremayne era cu Tanner!

Osterman era cu Tanner!

Da Vinci... Caesar!

Strategii războiului!

Iar el, Giuseppe Ambruzzio Cardione, rămăsese singur!

O, Iisuse! Iisuse! Fiul Domnului! Binecuvîntată Maria! Binecuvîntată Maria, Maica Domnului! Spală-mi mîinile cu sîngele Lui! Sîngele Mielului! Iisuse! Iisuse! Iartă-mi păcatele!... Maria şi Iisuse! Preasfinte Dumnezeule! Ce-am făcut?

12

Marți – ora 17

Tremayne rătăcea fără țintă de ceasuri întregi, în susul și în josul străzilor familiare din East Side. Totuşi, dacă l-ar fi oprit cineva şi l-ar fi întrebat unde se afla, n-ar fi ştiut să răspundă.

Era epuizat. Înspăimîntat. Blackstone spusese totul, fără să clarifice nimic.

Iar Cardone mințise. Pe cineva. Pe soția lui sau la birou, nu mai conta. Esențial era faptul că Joe nu putea fi găsit. Tremayne ştia că nu se va putea elibera de spaimă pînă cînd el şi Cardone n-aveau să-şi dea seama ce făcuse Osterman.

Îi trădase Osterman?

Era oare *posibil?*

Traversă Vanderbilt Avenue, înțelegînd că mergea spre hotelul Biltmore fără să se gîndească la o destinație anume. Nici

nu-i de mirare, îşi zise. Biltmore îi deştepta amintiri din vremurile bune.

Pătrunse în hol, aproape aşteptîndu-se să vadă vreun prieten uitat din adolescenţă – şi privirea îi fu atrasă de un bărbat pe care nu-l mai văzuse de aproape douăzeci şi cinci de ani. Îi cunoştea chipul, schimbat teribil de trecerea anilor – buhăit, i se păru lui Tremayne, ridat –, dar nu-şi putea aminti numele. Îl cunoştea din anii de liceu.

Cei doi bărbaţi se apropiară stînjeniţi unul de altul.

– Dick... Dick Tremayne! *Eşti* Dick Tremayne, nu-i aşa?

– Da. Iar tu eşti... Jim?

– Jack! Jack Townsend! Ce mai faci, Dick? Cei doi îşi strînseră mîinile, Townsend ceva mai entuziasmat. Cred că au trecut douăzeci şi cinci, treizeci de ani! Arăţi grozav! Cum dracu' nu te-ai îngrăşat? Eu am renunţat să mai ţin regim.

– Şi tu arăţi bine. Nu ştiam că eşti în New York.

– Nu stau aici. M-am stabilit în Toledo. Am venit doar pentru cîteva zile... Îţi jur, am avut un gînd smintit cînd m-am urcat în avionul de New York. Am anulat rezervarea la Hilton şi mi-am zis să iau o cameră aici, doar ca să văd dacă mai găsesc pe cineva din vechea gaşcă. O nebunie, nu?... Şi uite peste cine dau!

– Ciudat. Chiar că e ciudat. Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru acum cîteva clipe.

– Hai să bem ceva!

Townsend nu se mai oprea din vorbit, emiţînd judecăţi de valoare impregnate de tradiţia gîndirii corporatiste. Era cumplit de plictisitor.

Tremayne continua să se gîndească la Cardone. În timp ce bea al treilea pahar, se uită în jur, căutînd o cabină telefonică de lîngă bar, de care-şi amintea din tinereţe. Era ascunsă lîngă intrarea în bucătărie, şi numai clienţii obişnuiţi de la Biltmore ştiau de existenţa ei.

N-o mai zări. Iar Jack Townsend continua să vorbească, amintindu-şi cu voce tare lucruri pe care s-ar fi cuvenit să le treacă sub tăcere.

La cîţiva paşi de ei stăteau doi negri în scurte de piele, cu mărgele la gît. În alte vremuri nu s-ar fi aflat acolo. În vremurile bune.

Tremayne bău dintr-o dată al patrulea pahar; Townsend *n-avea de gînd* să înceteze cu pălăvrăgeala.

Trebuia să-l sune pe Joe! Panica îl cuprinsese din nou. Poate că Joe, cu o singură frază, ar fi dezlegat enigma Osterman.

– Ce se întîmplă cu tine, Dick? Pari foarte abătut.

– Să mă ajute Dumnezeu, e prima dată cînd vin aici după ani de zile. Tremayne bolborosi cuvintele şi înţelese asta. Trebuie să dau un telefon. Scuză-mă.

Townsend puse mîna pe braţul lui Tremayne. Vorbi încet:

– Ai de gînd să-l suni pe Cardone?

– Ce?

– Te-am întrebat dacă ai de gînd să-l suni pe Cardone.

– Cine eşti?... Cine dracu' eşti tu?

– Un prieten al lui Blackstone. Nu-l suna pe Cardone. Nu face asta sub nici o formă. Numai dacă nu vrei să-ţi baţi singur cuie în coşciug. Înţelegi?

– Nu înţeleg *nimic!* Cine *eşti* tu? Cine-i Blackstone?

Tremayne încerca să vorbească în şoaptă, dar vocea îi răsuna în întreaga încăpere.

– Cardone poate fi periculos. Nu avem încredere în el. Nu sîntem siguri nici de cuplul Osterman.

– Ce vrei să spui?

– S-ar putea ca ei să fi căzut la o înţelegere. N-ar fi exclus ca tu să fi rămas singur. Poartă-te normal şi vezi ce poţi să afli. Păstrăm legătura... dar domnul Blackstone ţi-a spus deja asta, nu-i aşa?

Apoi Townsend făcu un lucru ciudat. Scoase o bancnotă din portmoneu şi-o aşeză în faţa lui Richard Tremayne. Rosti doar două silabe în timp ce se întorcea cu spatele, îndreptîndu-se către uşa de sticlă.

– Ia-o.

Era o bancnotă de o sută de dolari. Ce cumpărase cu ea? Nu cumpărase nimic, îşi zise Tremayne. Era doar un simbol.

Un preţ. Orice preţ.

Cînd intră Fassett în camera de hotel, doi bărbaţi erau aplecaţi asupra unei mese, studiind diverse documente şi hărţi. Unul era Grover. Celălalt se numea Cole. Fassett îşi scoase ochelarii de soare şi pălăria, punîndu-le pe birou.

– Totul e în regulă? întrebă Grover.

– Conform programului. Numai dacă Tremayne nu se îmbată prea tare la Biltmore.

– Dacă o face, zise Cole, privind o hartă a oraşului New Jersey, un poliţist prietenos şi ciubucar o să corecteze situaţia. O să-l ducă acasă.

– Ai oameni de ambele părţi ale podului?

– Şi în tuneluri. El merge uneori prin tunelul Lincoln şi urcă pe Parkway. Toţi comunică între ei prin staţia de radio.

Cole făcea nişte semne pe o hîrtie de calc aşezată deasupra hărţii. Telefonul sună. Grover se duse către noptieră să răspundă.

– Grover la telefon... Aha. Da, o să verificăm din nou, dar sînt sigur că am fi auzit dacă... Nu-ţi face griji. Foarte bine. Păstrăm legătura.

Grover puse receptorul în furcă şi rămase lîngă telefon.

– Ce s-a întîmplat?

Fassett îşi scoase haina albă şi începu să-şi suflece mînecile.

– Era baza logistică de la Los Angeles. Între momentul în care Osterman a părăsit studioul şi cel în care a fost oprit pe Mulholland, l-am pierdut din vedere vreo douăzeci de minute. Bănuiesc că s-ar putea să fi luat legătura cu Cardone sau Tremayne.

Cole ridică privirea de la masă.

– Asta înseamnă ora unu la noi şi zece în California?

– Da.

– Nu se confirmă. Cardone era în maşina lui, iar Tremayne rătăcea pe străzi. Nici unul nu putea fi contactat...

– Totuşi, înţeleg la ce se gîndesc cei de-acolo, îl întrerupse Fassett. Tremayne a tot încercat să dea de Cardone la prînz.

– Am calculat asta, Larry, spuse Cole. I-am fi interceptat pe amîndoi dacă ar fi stabilit o întîlnire.

– Da, ştiu. E totuşi riscant.

Cole rîse şi luă hîrtia de calc.

– Tu planifici – noi o să controlăm. Aici se află toate drumurile lăturalnice care duc la „Piele".

– Le avem.

– George a uitat să mai aducă o copie, iar celelalte sînt împrăştiate pe la oamenii noştri. Un post de comandă trebuie să aibă întotdeauna o hartă a zonei.

– *Mea culpa*. Am fost în şedinţă pînă la ora două azi-dimineaţă şi a trebuit să prind trenul de şase treizeci. Mi-am uitat şi aparatul de ras, periuţa de dinţi şi Dumnezeu mai ştie ce.

Telefonul sună din nou, iar Grover întinse mîna după receptor.

– ... Înţeleg... numai puţin. Depărtă receptorul de ureche şi se uită la Laurence Fassett. Al doilea şofer al nostru a avut o dispută cu Cardone...

– O, Doamne! Nimic grav, sper.

– Nu, nu. Temperamentalul ex-sportiv a încercat să iasă din maşină şi a-nceput să se zbată. Nu s-a întîmplat nimic.

– Spune-i să se întoarcă la Washington. Să iasă din zonă.

– Întoarce-te la D.C., Jim... Sigur, se poate. Bine. Ne vedem la sediu.

Grover închise telefonul şi reveni la masă.

– Ce i-ai permis lui Jim să facă? întrebă Fassett.

– Să lase Rolls-ul în Maryland. Crede că Joe Cardone i-a luat numărul.

– Bun. Şi familia Caesar?

– Perfect pregătită, interveni Cole. De-abia aşteaptă să audă de Giuseppe Ambruzzio Cardione. Fiul nu seamănă nici pe departe cu tatăl.

– Asta ce înseamnă?

Grover ţinea flacăra brichetei la capătul ţigării.

– Bătrînul Caesar a făcut o avere uriaşă de pe urma gangsterilor. Fiul său cel mai mare lucrează la biroul procurorului general şi turbează cînd aude de Mafia.

– Spală păcatele familiei?

– Cam aşa ceva.

Fassett se îndreptă spre fereastră şi privi terenul întins din Central Park South. Vorbi încet, dar satisfacţia din vocea lui îi făcu pe ceilalţi să zîmbească.

– Acum sînt cu toţii acolo. Fiecare dintre ei este nedumerit şi înfricoşat. Nici unul nu ştie ce să facă sau cu cine să vorbească. Noi o să stăm deoparte şi-o să-i supraveghem. Le dăm o pauză de douăzeci şi patru de ore. O întrerupere... Iar Omega nu are de ales. Omega trebuie să-şi facă mutarea.

13

Miercuri – ora 10,15

Era ora zece şi cincisprezece cînd Tanner ajunse la biroul său. Îi venise foarte greu să-şi părăsească locuinţa, dar înţelegea că Fassett avea dreptate. Se aşeză la birou şi se uită distrat la corespondenţă şi mesaje. Toţi îi solicitau o întrevedere. Nici unul nu voia să ia vreo decizie fără aprobarea lui.

Preşedinţi de companii muzicale. Sumedenia de directori adjuncţi ai trustului.

Ridică receptorul şi formă numărul de acasă.

– Bună, Ali.

– Bună, iubitule. Ai uitat ceva?

– Nu... nu. Mă simţeam singur. Ce faci?

În casa de pe Orchard Place, 22, Saddle Valley, New Jersey, Alice Tanner zîmbi înduioşată.

– Ce fac?... Păi, conform ordinelor marelui han, îl

supraveghez pe fiul tău, care face curăţenie în pivniţă. Şi tot după instrucţiunile marelui han, fiica lui îşi petrece o dimineaţă călduroasă de iulie completîndu-şi lecturile. Cum altfel o să intre la Berkeley cînd va împlini doisprezece ani?

Tanner sesiză reproşul. În anii copilăriei, verile soţiei sale fuseseră solitare şi terifiante. Ali le dorea perfecte pentru Janet.

– Mă rog, nu exagera. Cheamă nişte copii acolo.

– M-am gîndit şi eu la asta. Dar a telefonat Nancy Loomis şi-a întrebat dacă Janet poate să se ducă acolo la prînz...

– Ali... Tanner luă receptorul în mîna stîngă. Aş prefera să rărim vizitele la familia Loomis timp de cîteva zile...

– Ce vrei să spui?

John îşi aminti ce-i zicea Jim Loomis în fiecare zi, în trenul de opt şi douăzeci.

– Jim încearcă să pună pe picioare o afacere la bursă. În tren are mulţi amici care vor să-i fie asociaţi. Dacă reuşesc să-l evit pînă săptămîna viitoare, am scăpat de griji.

– Joe ce spune?

– Habar n-am. Loomis nu vrea ca Joe să ştie. Firme rivale, presupun.

– Nu văd ce legătură are vizita lui Janet cu...

– Ne scuteşte de încurcături. Noi nu dispunem de banii de care are el nevoie.

– Amin!

– Şi... fă-mi un serviciu. Stai lîngă telefon astăzi.

Alice Tanner se uită la receptorul din mîna ei.

– De ce?

– Nu pot să-ți dau amănunte, dar s-ar putea să primesc un telefon important... Despre ce discutăm noi mereu...

Fără să vrea, Alice Tanner coborî imediat vocea şi zîmbi:

– Cineva ți-a făcut o ofertă!

– S-ar putea. Or să sune acasă, să stabilim o întîlnire.

– O, John. Asta-i grozav!

– Ar... putea fi interesant. Îi veni dintr-o dată greu să stea de vorbă cu ea. Discutăm mai tîrziu.

– Ar fi nemaipomenit, iubitule. O să dau soneria la maximum, ca să se audă pînă la New York.

– Te sun mai tîrziu.

– Să-mi dai şi alte amănunte.

Tanner puse uşor receptorul în furcă. Începuseră minciunile... dar familia lui avea să rămînă acasă.

Ştia că trebuia să se concentreze asupra problemelor de la Standard Mutual. Fassett îl avertizase. Nu se admiteau nici un fel de abateri de la programul său obişnuit, iar normalitatea, pentru oricare director de ştiri, era o stare asemănătoare cu hipertensiunea. Specialitatea lui Tanner la Standard o constituia aplanarea dificultăților potențiale. Dacă exista în viața lui profesională un moment în care trebuia să evite haosul, acela apăruse acum.

Ridică receptorul.

– Norma, o să-ți citesc lista celor cu care urmează să mă văd în dimineața asta, iar tu o să-i suni. Comunică-le tuturor că e vorba de nişte întîlniri scurte şi nu lăsa pe nimeni să stea mai mult de cincisprezece minute dacă nu te anunț în prealabil să faci o excepție. Ar fi bine dacă toate problemele şi

propunerile s-ar concentra într-o jumătate de pagină scrisă pentru fiecare. Am multe lucruri de pus la punct.

Nu termină pînă la 12,30. Închise uşa biroului şi-o sună pe soţia sa. Nu răspunse nimeni. Lăsă telefonul să sune aproape două minute, avînd impresia că pauzele soneriei erau interminabile.

Nici un răspuns. Nici un răspuns la telefonul a cărui sonerie fusese dată atît de tare încît ar fi trebuit să se audă pînă la New York.

Era douăsprezece şi treizeci şi cinci. Ali şi-o fi închipuit pesemne că nimeni n-o să sune între douăsprezece şi unu şi jumătate. Şi probabil că avusese nevoie de ceva de la magazin. Sau poate că se hotărîse să-i ia pe copii la Club, să mănînce nişte hamburgeri. Sau acceptase pînă la urmă invitaţia lui Nancy Loomis de a merge împreună cu Janet la masa de prînz. Ori se dusese la bibliotecă – Ali era o cititoare împătimită, la marginea piscinei, în timpul verii.

Tanner încercă să şi-o imagineze pe Ali făcînd toate astea. Trebuia să fie vorba despre una sau alta dintre situaţii, ori despre toate la un loc.

Sună din nou, însă nici de astă dată nu răspunse nimeni. Apoi telefonă la Club.

– Îmi pare rău, domnule Tanner. Am sunat şi pe terasă. Doamna Tanenr nu e aici.

Familia Loomis. Sigur, acolo se dusese.

– Fir-ar să fie, John, Alice spunea că Janet avea crampe abdominale. Poate că a dus-o la doctor.

Pînă la ora unu şi opt minute, John Tanner mai făcu două încercări să dea de Ali. Ultima dată lăsă telefonul să sune aproape cinci minute. Imaginîndu-şi că soţia sa intra într-un suflet pe uşă, lăsînd aparatul să mai sune o dată, aşteptîndu-se ca ea să răspundă.

Dar nu se întîmplă aşa.

Nu înceta să-şi repete că-şi făcea probleme inutil. El însuşi văzuse maşina poliţiei urmărindu-i cînd Ali îl condusese la gară. Fassett îl convinsese cu o zi în urmă că oamenii lui erau meticuloşi.

Fassett.

Ridică receptorul şi formă numărul de urgenţă pe care i-l dăduse Fassett. Avea prefix de Manhattan.

– Grover...

Cine? îşi zise Tanner.

– Alo! Alo!... George Grover la telefon.

– Numele meu e John Tanner. Încerc să-l găsesc pe Laurence Fassett.

– A, bună ziua, domnule Tanner. S-a întîmplat ceva? Fassett nu-i aici. Pot să te ajut eu?

– Eşti un asociat al lui Fassett?

– Da, domnule.

– Nu reuşesc să dau de soţia mea. Am sunat de mai multe ori. Nu răspunde.

– Poate că a ieşit în oraş. Eu n-aş fi îngrijorat. E supravegheată.

– Eşti sigur?

– Bineînţeles.

– I-am spus să stea lîngă telefon. Credea că am de primit un apel important...

– O să iau legătura cu oamenii noştri şi-o să te sun imediat. Stai liniştit.

Tanner închise, simţindu-se oarecum stînjenit. Însă trecură cinci minute şi telefonul rămase mut. Formă numărul lui Fassett, dar era ocupat. Puse repede receptorul în furcă, întrebîndu-se dacă nu cumva Grover suna la el şi găsea linia ocupată. Încerca oare Grover să dea de el? De bună seamă aşa stăteau lucrurile. O să încerce din nou imediat.

Totuşi, telefonul nu sună.

Tanner ridică iarăşi receptorul şi formă numărul încet, cu atenţie, asigurîndu-se că toate cifrele erau corecte.

– Grover.

– Sînt Tanner. Credeam că o să mă suni imediat!

– Îmi pare rău, domnule Tanner. Am avut o mică dificultate. Nu ai nici un motiv de îngrijorare.

– Ce dificultate?

– Să luăm legătura cu oamenii noştri de pe teren. Nu e ceva neobişnuit. Nici nu le putem pretinde să se afle lîngă radio-telefon în fiecare clipă. O să dau de ei în curînd şi-ţi promit că te sun.

– Nu e suficient!

John Tanner trînti receptorul şi se ridică din fotoliu. În după-amiaza trecută, Fassett îi descrisese fiecare mişcare făcută de familia lui – pînă şi ce se întîmpla cînd vorbea cu el la telefon. Iar acum acest Grover nu putea contacta pe nici unul dintre oamenii care ar fi trebuit să-i supravegheze familia. Ce zisese Fassett?

„Avem treisprezece agenţi în Saddle Valley..."

Joe Grover nu reuşea să-l găsească pe nici unul. Treisprezece oameni şi nici unul nu putea fi contactat!

Se îndreptă spre uşa biroului.

– A intervenit ceva, Norma. Răspunde la telefonul meu, te rog. Dacă mă caută un bărbat pe nume Grover, spune-i că am plecat acasă.

SADDLE VALLEY
LOCALITATE ÎNTEMEIATĂ ÎN 1862
Bine ați venit!

– Unde mergem acum, domnule?

– Drept înainte. O să-ți arăt.

Taxiul ajunse pe Orchard Drive, la două case de locuința lui; lui Tanner i se accelerase pulsul. Îşi tot imagina camioneta aflată pe alee. La următoarea cotitură avea s-o vadă – dacă era acolo. Şi în acest caz, totul ar fi fost în regulă. O, Iisuse! Dă, Doamne, să fie totul în regulă!

Camioneta nu era pe alee. Tanner se uită la ceas. Două patruzeci şi cinci. Trei fără un sfert! Şi Ali nu era acolo!

– La stînga. Casa acoperită cu şindrilă.

– Frumos loc, domnule. Cu adevărat frumos.

– Grăbeşte-te!

Taxiul se opri în fața aleii pavate cu lespezi de piatră. Tanner plăti şi împinse portiera, fără să audă mulțumirile şoferului.

– Ali! Ali!

Tanner alergă prin spălătorie, ca să caute în garaj. Nimic. Micul Triumph era acolo. Linişte.

Totuşi, se simţea ceva. Un miros. Slab, dezgustător, pe care Tanner nu-l putea defini.

– Ali! Ali!

Alergă înapoi în bucătărie şi văzu piscina prin fereastră. O, Doamne! Privi suprafaţa apei şi fugi către uşa dinspre curte. Zăvorul era înţepenit; îl izbi, sfărîmîndu-l şi ieşi în goană.

Slavă Domnului! Nu era nimic în apă!

Micul său Welsh terier se trezi din somn. Animalul era legat de un cablu de sîrmă şi începu imediat să hămăie cu lătratul lui ascuţit, isteric.

Se întoarse rapid în casă şi se duse la uşa pivniţei.

– Ray! Janet! Ali!

Linişte. Cu excepţia lătratului necontenit de afară. Lăsă deschisă uşa pivniţei şi alergă spre scări.

Sus!

Urcă, sărind treptele în grabă; uşile de la camerele copiilor şi de la cea pentru oaspeţi erau deschise. Nu însă şi cea de la dormitorul părinţilor.

Apoi auzi. Zgomotul stins al unui aparat de radio. Radioul-ceas al lui Ali, cu un cronometru automat, care declanşa închiderea aparatului în momentul programat, pe parcursul unei ore. El şi cu Ali obişnuiau să utilizeze cronometrul cînd ascultau ceva la radio. Niciodată butonul de pornire. Iar Ali dispăruse de peste două ore şi jumătate. Altcineva deschisese aparatul.

Deschise uşa. Nimeni. Se pregătea să se întoarcă să

caute în celelalte camere cînd o văzu. O notă scrisă cu cerneală roşie, aflată lîngă radioul-ceas. Se duse într-acolo.

Soţia şi copiii tăi au plecat într-o călătorie neaşteptată. Îi găseşti lîngă un vechi depou de vagoane de pe Lassiter Road.

Cuprins de panică, Tanner îşi aminti depoul abandonat. Era situat adînc în pădure, pe un drum lăturalnic rareori folosit.

Ce făcuse? Pentru numele Domnului, ce făcuse? Îi ucisese! Dacă era aşa, avea să-l omoare pe Fassett! Pe Grover! Pe toţi cei care ar fi trebuit să-i păzească!

Ieşi în fugă din dormitor, coborî scările şi se duse la garaj. Dintr-un salt, se instală la volanul Triumph-ului şi ambală motorul.

Tanner ieşi de pe alee cu micul automobil sport, o luă la dreapta şi porni în viteză pe curba lungă a lui Orchard Drive, încercînd să-şi amintească cel mai scurt drum spre Lassiter Road. Ajunse la un heleşteu despre care ştia că se numea Lacul Lassiter, folosit de localnici drept patinoar în timpul iernii. Lassiter Road se afla de partea cealaltă şi părea să dispară într-o pădure crescută haotic.

Ţinea pedala acceleraţiei apăsată pînă în podea. Începu să vorbească singur, apoi să strige.

Ali! Ali! Janet! Ray!

Drumul era şerpuit. Puncte moarte, curbe, raze de soare apăreau ici-colo, printre copaci. Nu se vedeau alte automobile, nici vreun semn de viaţă.

Vechiul depou abandonat îi apăru brusc în faţa ochilor. Şi acolo era şi camioneta – pe jumătate ieşită din parcarea năpădită

de bălării, oprită în iarba înaltă. Tanner frînă lîngă camionetă. Nu se vedea nimeni.

Sări din Triumph şi alergă spre maşină. Într-o clipă, mintea i-o luă razna. Groaza era reală. Imposibilul se petrecuse.

Pe podeaua de sub scaunele din faţă zăcea soţia lui. Prăbuşită, nemişcată. În spate se aflau micuţa Janet şi fiul lui. Cu capetele aplecate. Cu trupurile întinse pe scaunele roşii.

O, Iisuse! Hristoase! Se întîmplase! Ochii i se umplură de lacrimi. Capul îi tremura.

Deschise portiera, ţipînd îngrozit. Şi deodată fu învăluit de un miros. Acelaşi miros dezgustător pe care îl simţise şi în garaj. Luă capul lui Ali şi-l ridică, peste măsură de înfricoşat.

– Ali! Ali! Doamne! *Te rog! Ali!*

Soţia lui deschise încet ochii. Clipi. Era conştientă şi nu prea. Îşi mişcă braţele.

– Unde... unde? *Copiii!* strigă ea.

La auzul ţipătului ei, Tanner îşi veni în fire. Se ridică şi se întinse peste scaun către fiul şi fiica lui. Aceştia se mişcară. Trăiau! *Trăiau cu toţii!*

Ali ieşi din camionetă, împleticindu-se cînd ajunse cu picioarele pe pămînt. Soţul ei o scoase pe fată de pe scaunul din spate, iar aceasta începu să plîngă.

– Ce *s-a întîmplat?* Ce *s-a întîmplat?*

Alice Tanner se ridică în picioare.

– Nu vorbi, Ali. Respiră. Cît de adînc poţi. Hai!

Se duse spre ea şi i-o întinse pe Janet, care suspina.

– O să-l iau pe Ray.

– Ce *s-a întîmplat?* Nu-mi spune mie să *nu*...

– Taci! Respiră. Respiră adînc!

Îşi scoase fiul de pe bancheta din spate. Băiatul începu să vomite. Tanner îi puse palma pe frunte, ţinîndu-l de mijloc cu braţul stîng.

– John, nu poţi...

– Fă cîţiva paşi. Încearcă s-o ajuţi pe Janet să meargă! Fă cum îţi *spun!*

Supusă, uluită, Alice Tanner se conformă. Băiatul începu să-şi scuture capul în mîna lui Tanner.

– Te simţi mai bine, fiule?

– Vai!... Vai! Unde sîntem?

Băiatul se sperie deodată.

– E în regulă. E în regulă... Sîntem toţi... în regulă.

Tanner se uită la soţia lui. Ea pusese picioarele lui Janet pe pămînt, susţinînd-o cu braţele. Copilul plîngea acum tare, iar Tanner îl privea îngrozit.

Se duse la camionetă, să vadă dacă erau cheile în contact. Nu se aflau acolo. N-avea nici un sens.

Se uită sub scaune, în cutia de la bord, în spate. Apoi le văzu. Înfăşurate într-o bucată de hîrtie albă, legată cu o bandă elastică. Pachetul era vîrît adînc între scaunele rabatabile, aproape imposibil de văzut.

Fata lui începuse să ţipe, iar Alice Tanner o luă în braţe, încercînd s-o liniştească, repetîndu-i mereu că totul era în regulă.

Asigurîndu-se că nu-l vedea soţia lui, Tanner ţinu micul pachet sub bancheta din spate, scoase banda elastică şi desfăcu hîrtia. Nu scria nimic pe ea.

O rupse şi o vîrî în buzunar. Era tentat să-i mărturisească lui Ali ce se întîmplase. Apoi ar fi plecat de-acasă. Cît mai departe. Dar nu voia să-i spună în fața copiilor.

– Urcă-te în maşină!

Tanner îi vorbi cu blîndeţe fiului său, apoi se duse la soţie şi-i luă copilul isterizat din brațe.

– Ia cheile de la Triumph, Ali. Mergem acasă.

Ea stătea în fața lui, cu ochii măriți de spaimă, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Se străduia din răsputeri să nu ţipe.

– Ce s-a întîmplat? Ce s-a *întîmplat* cu noi?

Zgomotul unui motor îl scuti pe Tanner de răspuns. Deşi furios, era recunoscător. Maşina poliției din Saddle Valley venea în viteză spre depou şi se opri la mai puţin de zece metri de ei.

Jenkins şi McDermott săriră din automobil. Jenkins avea pistolul în mînă.

– Totul e în regulă?

Veni în fugă spre Tanner. McDermott se duse în grabă la camionetă şi vorbi încet cu băiatul aflat pe bancheta din spate.

– Am găsit nota din dormitorul dumitale. Apropo, credem că am recuperat cea mai mare parte din bunuri.

– Din ce?

Alice Tanner îl privea cu atenţie pe poliţist.

– Ce bunuri?

– Două televizoare, bijuteriile doamnei Tanner, o casetă de argint, tacîmuri, nişte bani. E o listă la secţie. Nu ştiu dacă

am găsit tot. Maşina a fost abandonată la distanţă de cîteva case faţă de locuinţa dumitale. S-ar putea să fi luat şi altceva. Va trebui să verificaţi.

Tanner îi dădu fata lui Ali.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Aţi fost jefuiţi. Soţia dumitale trebuie să se fi întors în timp ce ei operau. Ea şi copiii au fost gazaţi în garaj... Erau profesionişti, fără îndoială. Au folosit metode profesioniste...

– Eşti un mincinos, zise Tanner încet. Nu a fost nimic...

– Vă rog! îl întrerupse Jenkins. Acum contează soţia dumitale şi copiii.

Ca la un semnal, McDermott strigă dinăuntrul camionetei:

– Puştiul ăsta trebuie dus *imediat* la spital!

– O, Doamne!

Alice Tanner alergă spre automobil, ducîndu-şi fata în braţe.

– Lăsaţi-l pe McDermott să-i ducă, zise Jenkins.

– Cum să am încredere în dumneata? M-ai minţit. Nu lipsea nimic din casă. Nici un televizor, nici un semn de jaf! De ce-ai minţit?

– Nu e timp. O să-i trimit pe copii şi pe soţia dumitale cu McDermott.

Jenkins vorbise grăbit.

– Or să meargă *cu mine!*

– Nu, n-or să meargă.

Jenkins ridică uşor pistolul.

– Te omor, Jenkins.

– În cazul acesta, cine-o să mai stea între dumneata şi Omega? spuse Jenkins calm. Fii rezonabil. Fassett e pe drum. Vrea să te vadă.

– Îmi cer scuze cu umilinţă. N-o să se mai întîmple.

– Ce *s-a petrecut?* Unde era infailibila dumitale protecție?

– O eroare logistică într-un program de supraveghere care nu fusese reverificat. Ăsta-i adevărul. N-are rost să te mint. Eu sînt răspunzător.

– Dumneata n-ai fost aici.

– Totuşi eu sînt de vină. Echipa care se ocupă de „Piele" e responsabilitatea mea. Omega a văzut că un post nu era acoperit – mai puţin de cincisprezece minute, din întîmplare – şi a acționat.

– Nu pot să admit lucrul ăsta. Ai riscat vieţile copiilor şi soţiei mele!

– Ți-am spus, nu se va mai repeta. În plus – şi, într-un sens răsturnat, lucrul ăsta ar trebui să fie liniştitor – această după-amiază confirmă faptul că Omega n-o să ucidă. Teroare, da. Crimă, nu.

– De ce? Fiindcă spui dumneata? Palmaresul Agenţiei arată ca un dosar al dezastrelor. Nu mai iei nici o decizie în ce *mă* priveşte, să fie clar.

– Da? Atunci iei dumneata?

– Da.

– Nu fi stupid. Dacă nu-ţi pasă de dumneata, gîndeşte-te măcar la familia dumitale.

Tanner se ridică din fotoliu. Văzu prin jaluzelele venețiene că doi bărbați stăteau de pază în fața ferestrei motelului.

– O să-mi iau familia cu mine.

– Unde-o să te duci?

– Nu știu. Știu doar că nu mai stau aici.

– Crezi că Omega n-o să te urmărească?

– De ce-ar... face-o? Nu sînt de-ai voștri.

– Ei n-or să creadă asta.

– Atunci o să le spun clar!

– Ai de gînd să dai un anunț în *The Times?*

– Nu!

Tanner se întoarse și întinse un deget spre omul de la CIA.

– Dumneata o s-o faci! Pentru că altfel o să relatez tuturor rețelelor de știri din țară povestea acestei operațiuni și coordonarea ei de către dumneata cu stupizenie și răutate. N-o să supraviețuiești acestei situații.

– Nici dumneata, fiindcă o să fii lichidat. Soția dumitale – moartă. Fiul, fiica dumitale... morți.

– Degeaba mă amenințí...

– Pentru numele lui Dumnezeu, răsfoiește istoria! Nu-ți dai seama ce *s-a întîmplat cu adevărat?* Fassett explodă. Apoi, dintr-o dată, își coborî vocea și duse mîna la piept, vorbind încet. Eu, de exemplu... Soția mea a fost ucisă în Berlinul de est. Au omorît-o din simplul motiv că era măritată cu mine. Mi s-a... servit o lecție. Și ca să învăț bine acea lecție, mi-au lichidat soția. Nu emite sentințe în privința mea. Eu am fost

acolo. Dumneata erai în siguranță. Ei bine, acum mai ești în pericol.

Tanner avea un aer surprins.

– Ce vrei să spui?

– Vei proceda exact așa cum am plănuit. Acum sîntem foarte aproape. Vreau să demasc Omega.

– Nu mă poți obliga și știi lucrul ăsta!

– Ba da, pot... Fiindcă dacă refuzi, dacă fugi, o să retrag toți agenții din Saddle Valley. Vei rămîne singur... și nu cred că o să te descurci singur în situația asta.

– Îmi iau familia și plec...

– Nu fi nebun! Omega a profitat de o simplă eroare logistică. Asta înseamnă că, oricine ar fi ei, sînt în alertă. Extrem de atenți, rapizi și meticuloși. Ce șanse crezi că o să ai? Ce șansă acorzi familiei dumitale? Am admis că am făcut o greșeală. N-o să se mai întîmple.

Tanner se văzu nevoit să-i dea dreptate lui Fassett. Dacă era abandonat acum, n-avea mijloacele de a controla situația.

– Nu-ți pierzi vremea, nu-i așa?

– Dumneata ai face-o – într-un cîmp minat?

– Cred că nu... În după-amiaza asta. Ce-a fost?

– O tactică de terorizare. Fără identificare. Asta în cazul că ești curat. Ne-am dat seama ce se întîmplase și am născocit altă explicație. O să luăm cîteva dintre bunurile dumitale – lucruri mărunte, cum ar fi bijuterii, pînă cînd totul se va sfîrși. Pare mai autentic așa.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să fiu de acord cu ideea „jafului".

– Bineînțeles. E cel mai sigur.

– Da... Bineînțeles.

Tanner vîrî mîna în buzunar după țigări. Telefonul sună, iar Fassett răspunse. Vorbi încet, apoi se întoarse.

– Familia dumitale s-a întors acasă. Sînt cu toții bine. Încă speriați, dar în regulă. Cîțiva dintre oamenii noștri cercetează locul. Încearcă să descopere amprente. Firește, se va constata că hoții purtau mănuși. I-am spus soției dumitale că ești încă la secție, unde dai o declarație.

– Înțeleg.

– Vrei să te ducem acasă?

– Nu... Nu, nu vreau. Oricum, probabil că o să fiu urmărit.

– Supravegheat pentru protecție e termenul adecvat.

Tanner intră la Village Pub, singurul bar elegant din Saddle Valley, și sună la familia Tremayne.

– Ginny, sînt John. Aș vrea să vorbesc cu Dick. E acolo?

– John *Tanner?*

De ce spusese asta? Numele lui. Doar îi cunoștea vocea.

– Da. Dick e acolo?

– Nu... Sigur că nu. E la birou. S-a întîmplat ceva?

– Nimic important.

– Nu poți să-mi spui mie?

– Am nevoie de un sfat juridic. O să-l caut la birou. La revedere.

Tanner știa că nu se descurcase. Fusese stîngaci. Dar la fel se comportase și Virginia Tremayne. Formă numărul de la New York.

– Îmi pare rău, domnule Tanner. Domnul Tremayne s-a dus la Long Island. La o întrunire.

– E ceva urgent. Care-i numărul de-acolo?

Secretara i-l dădu fără tragere de inimă. El îl formă.

– Regret, domnul Tremayne nu-i aici.

– De la biroul lui mi s-a spus că are o întrunire acolo.

– A sunat azi-dimineață și a contramandat-o. Îmi pare rău, domnule.

Tanner închise, apoi formă numărul familiei Cardone.

– Tati și mami sînt plecați toată ziua, unchiule John. Spuneau că se întorc după cină. Vrei să te sune ei?

– Nu... nu, nu-i nevoie...

Simțea un gol în stomac. Formă numărul centralei, dădu informațiile necesare, inclusiv numărul cărții lui de credit, apoi, la cinci mii cinci sute de kilometri distanță, un telefon sună la Beverly Hills.

– Reședința Osterman.

– Domnul Osterman e acolo?

– Nu, nu e. Cine-l caută, vă rog?

– Doamna Osterman e acolo?

– Nu.

– Cînd îi aștepți să se întoarcă?

– Săptămîna viitoare. Cine-i la telefon?

– Numele meu e Cardone. Joseph Cardone.

– C-A-R-D-O-N-E...

– Așa. Cînd au plecat?

– Au plecat aseară la New York. Cu avionul de la ora zece, mi se pare.

John Tanner puse receptorul în furcă. Familia Osterman era la New York! Ajunseseră acolo pe la ora şase dimineaţa!

Tremayne, Cardone, Osterman.

Toţi se aflau acolo. Nici unul în mod justificat.

Nici unul sau toţi.

Omega!

14

Joi – ora 3

Fassett regizase convingător locul aşa-zisei infracţiuni. Atunci cînd Tanner ajunse acasă, camerele fuseseră „aranjate“, însă continua să domnească dezordinea. Fotoliile nu se aflau la locurile lor, covoarele erau deplasate, lămpile aveau alte poziţii; menajera încă nu făcuse ordine.

Ali îi relată cum o ajutase poliţia; chiar dacă bănuia ceva, nu făcu nici o aluzie.

Dar Alice McCall cunoscuse violenţa în copilărie. Apariţia poliţiştilor în casa ei nu era ceva neobişnuit. Se deprinsese să-şi tempereze reacţiile.

Pe de altă parte, soţul ei nu era deloc obişnuit cu rolul pe care trebuia să-l joace. A doua noapte la rînd, somnul îi fu intermitent şi pînă la urmă imposibil. Se uită la cadranul ceasului cu radio. Deşi se apropia de ora trei dimineaţa, gîndurile tot nu-i dădeau pace, iar ochii refuzau să se închidă.

Era inutil să mai stea în pat. Trebuia să se scoale, să se plimbe; poate să mănînce ceva, să citească ceva, să fumeze.

Să facă orice l-ar fi putut împiedica să se mai gîndească.

El şi cu Ali băuseră cîteva pahare de coniac înainte de culcare – Ali băuse chiar prea mult; dormea adînc atît din cauza alcoolului, cît şi a epuizării.

Tanner se dădu jos din pat şi coborî scările. Rătăci prin casă fără ţintă; mîncă un rest de pepene galben în bucătărie, citi nişte scrisori vechi în hol, frunzări nişte reviste în camera de zi. Pînă la urmă ieşi din casă şi se duse în garaj. Se mai simţea mirosul slab – acum şi mai slab – al gazului folosit împotriva soţiei şi copiilor lui. Se întoarse în camera de zi, lăsînd lumina aprinsă în garaj.

Stinse ultima ţigară şi se uită în jur după alt pachet, mai mult ca să fie sigur că mai are decît fiindcă ar fi vrut să fumeze în clipa aceea. În camera de lucru era un cartuş întreg. În timp ce trăgea sertarul de la birou, un zgomot îl făcu să ridice privirea.

Era o bătaie în fereastra camerei de lucru şi fasciculul unei lanterne care descria cercuri mici lîngă geam.

– Sînt Jenkins, domnule Tanner, spuse o voce înfundată. Vino la uşa din spate.

Uşurat, Tanner dădu din cap spre silueta întunecată de lîngă fereastră.

– Zăvorul ăsta a fost fărîmat, zise încet Jenkins, în vreme ce Tanner deschidea uşa de la bucătărie. Nu ştim cum s-a întîmplat.

– Eu l-am sfărîmat. Ce cauţi aici?

– Mă asigur că n-o să se repete povestea de azi după-amiază. Sîntem patru. Ne întrebam ce faci *dumneata*. Toate luminile de la parter sînt aprinse. Chiar şi în garaj. Care-i problema? Te-a sunat cineva?

– N-aţi fi ştiut dacă am primit vreun telefon?

În timp ce intra pe uşă, Jeankins zîmbi.

– Aşa ar trebui, cred că ştii lucrul ăsta. Dar defecţiunile nu pot fi controlate.

– Ai dreptate. Vrei o ceaşcă de cafea?

– Numai dacă le faci şi celorlalţi trei. Nu-şi pot părăsi posturile.

– Sigur.

Tanner umplu ibricul cu apă fierbinte.

– Vă pot oferi cafea solubilă.

– Grozav. Mulţumesc.

Jenkins se aşeză la masa de bucătărie şi îşi mută tocul masiv al pistolului, lăsîndu-l să atîrne lîngă scaun. Se uită la Tanner cu atenţie, apoi îşi roti privirea prin cameră.

– Mă bucur că staţi în preajma casei. Vă sînt recunoscător, serios. Ştiu că asta-i meseria, totuşi...

– Nu e doar meseria. Sîntem îngrijoraţi.

– Îmi face plăcere să aud asta. Ai soţie şi copii?

– Nu, domnule, n-am.

– Credeam că eşti căsătorit.

– Colegul meu e, McDermott.

– A, înţeleg... Lucrezi aici, ia să vedem... de vreo doi ani, nu?

– Cam aşa.

Tanner se întoarse de la maşina de gătit şi se uită la Jenkins.

– Eşti unul dintre ei?

– Poftim?

– Te-am întrebat dacă eşti unul dintre ei. Azi după-amiază ai rostit numele Omega. Asta înseamnă că eşti unul dintre oamenii lui Fassett.

– Am fost instruit ce să-ţi spun. L-am cunoscut pe domnul Fassett, desigur.

– Dar nu eşti un poliţist dintr-un orăşel, nu-i aşa?

Jenkins nu mai avu timp să răspundă. De afară se auzi un strigăt. Cei doi bărbaţi din bucătărie mai auziseră sunetul ăla, Tanner în Franţa, Jenkins lîngă Yalu River. Era ţipătul dinaintea morţii.

Jenkins se repezi la uşa bucătăriei şi ieşi în goană afară, cu Tanner după el. Alţi doi bărbaţi apărură din întuneric.

– E Ferguson! Ferguson!

Vorbiseră aspru, dar fără să ţipe. Jenkins ocoli piscina şi alergă spre pădurea aflată dincolo de proprietatea lui Tanner. Directorul de ştiri se împiedică, dar încercă să se ţină după el.

Trupul mutilat zăcea într-un desiş de bălării. Capul îi fusese retezat; ochii erau larg deschişi, de parcă pleoapele ar fi fost bătute în cuie.

– Întoarce-te, domnule Tanner! Stai deoparte! Nu te uita! Nu ridica vocea!

Jenkins îl luă pe directorul de ştiri pe după umeri, îndepărtîndu-l de cadavru. Ceilalţi doi bărbaţi intrară în fugă în pădure, cu pistoalele în mîini.

Tanner se lăsă moale la pămînt, cuprins de o spaimă pe care n-o mai trăise niciodată.

– Ascultă-mă, şopti Jenkins, îngenunchind lîngă bărbatul ce tremura. Nu trebuia să vezi cadavrul de-acolo. N-are nici o legătură cu *dumneata.* Există anumite reguli, anumite semne pe care le ştim cu toţii. Omul ăla a fost ucis pentru a-i atrage atenţia lui Fassett. *Lui* i se adresează mesajul ăsta.

Cadavrul fu înfăşurat într-o prelată, apoi cei doi oameni îl ridicară pentru a-l duce de-acolo. Se mişcau în linişte, eficient.

– Soţia dumitale doarme şi-acum, zise calm Fassett. Asta-i bine... Băiatul s-a sculat şi-a coborît la parter. McDermott i-a spus că faci cafea pentru noi.

Tanner era aşezat pe iarbă, la capătul îndepărtat al piscinei, încercînd să priceapă ce se întîmplase în ultima oră. Fassett şi Jenkins stăteau în picioare în faţa lui.

– Pentru numele lui Dumnezu, cum s-a întîmplat?

Îi privea pe cei care transportau cadavrul, iar vorbele lui de-abia se auzeau. Fassett îngenunche lîngă el.

– A fost atacat prin spate.

– Prin spate?

– De către cineva care cunoştea pădurea din spatele casei dumitale.

Fassett îl sfredeli cu privirea pe Tanner, iar directorul de ştiri înţelese acuzaţia nerostită.

– E greşeala mea, nu-i aşa?

– Posibil. Jenkins şi-a părăsit postul. El stătea alături. De ce-ai coborît la parter? De ce erau aprinse toate luminile?

– N-am putut să dorm. M-am dat jos din pat.

– Era lumină şi în garaj. De ce te-ai dus în garaj?

– Nu... nu ştiu. Cred că mă gîndeam la după-amiaza trecută.

– Ai lăsat lumina aprinsă în garaj... Înţeleg că un om agitat se dă jos din pat, coboară la parter – fumează o ţigară, bea ceva. Dar nu înţeleg un om care se duce în garajul lui şi lasă lumina aprinsă... Voiai să te duci undeva, domnule Tanner?

– Să mă duc undeva?... Nu. Nu, sigur că nu. Unde să mă duc?

Fassett ridică ochii spre Jenkins, care privea chipul lui Tanner în lumina slabă ce venea dinspre casă.

– Eşti sigur?

– Doamne... Credeai că vreau să fug. Te-ai gîndit că voiam s-o şterg şi-ai venit să mă opreşti!

– Vorbeşte mai încet, te rog.

Fassett se ridică în picioare.

– Crezi că aş *face* asta? Ţi-a trecut măcar o clipă prin minte gîndul mi-aş părăsi familia?

– Ai fi putut să-ţi iei familia cu dumneata, răspunse Jenkins.

– O, Doamne! Din cauza asta ai venit la fereastră. De asta ţi-ai părăsit... Tanner nu reuşi să-şi termine fraza. I se făcu rău şi se întrebă unde-ar fi putut să vomite. Ridică privirea spre cei doi oficiali. O, Doamne!

– E posibil ca asta să se fi întîmplat oricum. Fassett vorbea calm. Nu făcea... nu făcea parte din vreun plan iniţial. Dar *trebuie* să înţelegi. Ai avut un comportament

anormal. Nu era firesc să faci tot ce-ai făcut. Trebuie să-ţi supraveghezi fiecare mişcare, orice faci sau spui. Să nu uiţi asta. *Niciodată.*

Tanner se ridică cu greutate în picioare.

– Ai de gînd să continui în acelaşi fel? Trebuie să întrerupi acţiunea asta.

– S-o întrerup? Unul dintre oamenii mei tocmai a fost omorît. Dacă o întrerupem acum, eşti deja un om mort. Ca şi restul familiei dumitale.

Tanner văzu tristeţea din ochii agentului. Pe astfel de oameni nu-i contrazici. Ei spun adevărul.

– I-ai verificat pe ceilalţi?

– Da.

– Unde sînt?

– Familia Cardone e acasă. Tremayne a rămas la New York; soţia lui e aici.

– Dar Osterman?

– O să verific mai tîrziu. Ar fi bine să intri în casă. Am dublat patrulele.

– Nu le dubla. Ce ai cu famila Osterman? Nu sînt în California?

– Ştii bine că nu. I-ai sunat cu cartea de credit azi după-amiază la ora patru patruzeci şi şase.

– Atunci unde sînt?

Fassett se uită la directorul de ştiri şi răspunse simplu:

– E clar că au luat bilete de avion sub un nume fals. Ştiu că se află în zona New York-ului. O să-i găsim.

– Atunci ar putea fi Osterman.

– Ar putea. Du-te mai bine în casă. Şi nu-ţi face griji. Am adus o armată aici.

Tanner se uită spre pădurea unde fusese ucis omul lui Fassett. Preţ de o clipă, tot corpul i se cutremură. Faptul că asistase la o moarte atît de brutală îl îngrozea. Dădu din cap spre oamenii legii şi porni spre casă, simţind doar un dezgust copleşitor.

– E adevărat ce-ai spus despre Tremayne? întrebă încet Jenkins. E în oraş?

– Da. A băut mult şi a luat o cameră la Biltmore.

– A verificat cineva camera aseară?

Fassett se întoarse dinspre silueta lui Tanner ce dispărea în casă. Se uită la Jenkins.

– Da, mai devreme. Omul nostru a raportat că s-a dus probabil pe şapte cărări – în camera lui puţin după miezul nopţii. I-am spus să se retragă şi să reia supravegherea lui Tremayne la ora şapte. Ce te preocupă?

– Nu ştiu încă sigur. O să fie mai clar după ce o să lămurim situaţia lui Cardone.

– E acasă.

– Presupunem că e acasă fiindcă n-am avut nici un motiv se găsim altă explicaţie.

– Ce vrei să spui?

– Familia Cardone a avut oaspeţi la cină. Trei cupluri. Au venit cu toţii încoace, într-o maşină cu număr de New York. Cei care-i supravegheau spuneau că au plecat în grabă la douăsprezece şi jumătate... Acum mă întreb dacă în maşina aia nu se afla cumva şi Cardone. Era întuneric. S-ar fi putut să fie.

– Hai să verificăm. Pe amîndoi. La Biltmore n-o să fie o problemă. Pentru Cardone o să-l punem pe Da Vinci să mai dea un telefon.

Optsprezece minute mai tîrziu, cei doi oameni ai legii stăteau pe scaunele din față ale unui automobil, la cîteva sute de metri de casa lui Tanner. Mesajul venit prin stația radio se auzi clar.

– Avem informații, domnule Fassett. Telefonul lui Da Vinci n-a rezolvat nimic. Doamna Cardone spunea că soțul ei nu se simte bine; dormea în camera de oaspeți și nu voia să-l deranjeze. Apropo, ne-a închis telefonul în nas. La Biltmore s-a confirmat. Nu e nimeni în camera zece-douăzeci și unu. Tremayne nici măcar n-a dormit acolo.

– Mulțumesc, New York, zise Laurence Fassett și închise stația radio. Privi spre Jenkins. Îți poți imagina un om precum Cardone refuzînd să vorbească la telefon la ora patru treizeci dimineața? Cu Da Vinci?

– Nu e acolo.

– Nici Tremayne.

15

Joi – ora 6,40

Fassett îi spusese că putea să stea acasă joi. Nu că ar fi avut nevoie de permisiunea lui; nimic nu-l mai putea obliga să plece. Fassett îi mai zisese că urma să ia legătura cu el de dimineață. Avea să pună la punct planurile definitive pentru protecția absolută a familiei lui Tanner.

Directorul de știri îmbrăcă o pereche de pantaloni kaki și luă cu el la parter un tricou și pantofii de tenis. Se uită la ceasul din bucătărie: era șapte fără douăzeci. Copiii aveau să mai doarmă încă cel puțin o oră și jumătate. Ali, cu puțin noroc, ar fi dormit pînă la nouă și jumătate sau zece.

Tanner se întreba cîți oameni se aflau afară. Fassett spusese că era o întreagă armată, însă la ce ar fi folosit o armată dacă Omega îl voia mort? La ce servise o armată oamenilor legii aflați în pădure la ora trei și jumătate dimineața?

Erau prea multe posibilităţi. Prea multe ocazii. Acum, Fassett trebuia să înţeleagă acest lucru. Situaţia se deteriorase. Dacă ilogicul devenise real, dacă familiile Osterman, Cardone sau Tremayne chiar făceau parte din Omega, el nu putea să-i întîmpine în pragul uşii ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Era absurd!

Se duse la uşa bucătăriei şi ieşi în linişte afară. Avea să se îndrepte spre pădure pînă cînd ar fi văzut pe cineva. Trebuia să ia legătura cu Fassett.

– Bună dimineaţa.

Era Jenkins, cu cearcăne întunecate sub ochi din cauza oboselii. Stătea pe pămînt, imediat după liziera pădurii. Nu putea fi văzut din casă, nici dinspre piscină.

– Salut. N-ai de gînd să dormi?

– O să fiu schimbat la opt. Nu contează. Dar dumneata? Eşti epuizat.

– Uite, vreau să-l văd pe Fassett. Trebuie să-l văd înainte să facă alte planuri.

Poliţistul îşi privi ceasul.

– Avea de gînd să te sune după ce-i spuneam noi că te-ai sculat. Nu cred că se aştepta să te trezeşti aşa devreme. Totuşi, s-ar putea să fie bine. Aşteaptă puţin.

Jenkins făcu cîţiva paşi în pădure şi se întoarse cu o staţie radio învelită într-o prelată.

– Haide! O să mergem cu maşina.

– De ce nu poate veni aici?

– Calmează-te. Nimeni nu se poate apropia de casa dumitale. Vino să-ţi arăt.

Jenkins luă stația radio de curea și-l conduse pe Tanner spre o cărare nou-creată în pădurea ce înconjura proprietatea lui. La fiecare zece sau cincisprezece metri se aflau oameni, îngenuncheați, așezați sau culcați pe burtă, uitîndu-se către casă, nevăzuți, dar controlînd totul. Cînd Jenkins și Tanner se apropiau de cîte un om, erau scoase armele. Jenkins dădu stația unui om de pe flancul estic.

– Cheamă-l pe Fassett. Spune-i că sîntem în drum spre el, zise polițistul.

– Asasinul de-azi noapte l-a lichidat pe agent de teamă să nu fie recunoscut. O fracțiune din Omega ar fi fost identificată, iar așa ceva era inacceptabil.

Fassett își sorbea cafeaua, privindu-l pe Tanner.

– A mai existat un fel de avertisment, însă asta nu te privește pe dumneata.

– A fost omorît la cincizeci de metri de casa mea, de familia mea! *Totul* mă privește!

– Foarte bine!... Încearcă să înțelegi. Am putea presupune că au fost transmise informațiile asupra dumitale; nu uita, ești doar Tanner jurnalistul, nimic altceva. Acum dau roată precum șoimii, prudenți unul față de celălalt. Nici unul nu știe dacă ceilalți au complici... Ucigașul – *un* tentacul din Omega – făcea o supraveghere pe cont propriu. A dat peste agent; n-avea altă soluție decît să ucidă. Nu-l cunoștea, nu-l văzuse niciodată. Singurul lucru cert era faptul că, oricine l-ar fi postat acolo, și-ar fi făcut griji dacă omul nu raporta. Cel care răspundea de acel om din pădure ar fi venit și l-ar fi găsit. Ăsta a fost avertismentul – moartea lui.

– Nu poți fi sigur de asta.

– Nu avem de-a face cu amatori. Ucigașul știa că trupul neînsuflețit urma să fie îndepărtat înainte de venirea zorilor. Ți-am spus încă de la Washington că Omega e fanatică. Un trup decapitat, la cincizeci de metri de casa dumitale, e genul de eroare care amintește de o execuție comisă de NKVD. Dacă Omega a comis crima. Dacă nu...

– De unde știi că n-au lucrat împreună? Dacă familiile Osterman, Cardone sau Tremayne sînt implicate, puteau să fi plănuit întreaga acțiune.

– Imposibil. N-au mai luat legătura unii cu alții de cînd a început hărțuirea. I-am transmis fiecăruia dintre ei povești contradictorii, presupuneri ilogice, jumătăți de adevăr. Am trimis telegrame deviate prin Zürich și am dat telefoane de la Lisabona. Mesajele au fost transmise de străini pe străzi lăturalnice. Toate cele trei cupluri sînt debusolate. Nici unul nu știe ce fac ceilalți.

Din fotoliul aflat lîngă fereastra motelului, agentul numit Cole ridică ochii spre Fassett. Știa că acesta din urmă nu putea fi absolut sigur de ultima sa afirmație. Pierduseră urma cuplului Osterman timp de aproape douăsprezece ore. În ce-i privea pe Tremayne și Cardone, exista un interval, între trei și trei treizeci, în care nu fuseseră supravegheați. Cu toate astea, își zise Cole, Fassett era îndreptățit să facă acele afirmații.

– Unde-i familia Osterman? Spuneai azi-noapte – azi-dimineață – că nu știai nimic de ei.

– I-am găsit. La un hotel din New York. Din cîte am aflat,

e puţin probabil ca Osterman să se fi aflat în zonă azi-noapte.

– Dar nici de asta nu eşti sigur.

– Am spus că e puţin probabil.

– Şi eşti convins că trebuie să fi fost unul dintre ei?

– Aşa credem. Aproape sigur, ucigaşul e un bărbat. I-a trebuit... o forţă enormă... Cunoştea zona din jurul casei dumitale mai bine decît noi. Şi trebuie să ştii că ţi-am studiat proprietatea timp de mai multe săptămîni.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-i! Înfruntă-i! Nu-i poţi lăsa să continue!

– Pe care din ei? întrebă calm Fassett.

– Pe *toţi!* Un om a fost *ucis!*

Fassett puse deoparte ceaşca de cafea.

– Dacă procedăm aşa cum sugerezi, ceea ce trebuie să admit că e tentant – nu uita, un om de-al meu a fost omorît –, nu numai că pierdem orice şansă de a demasca Omega, dar ne asumăm şi un risc în privinţa dumitale şi a familiei dumitale, pe care nu-l pot justifica.

– Nu ne-am putea asuma riscuri mai mari, iar dumneata ştii asta.

– Nu eşti în pericol. Nu atîta vreme cît continui să te comporţi normal. Dacă intervenim acum, admitem implicit că week-end-ul e o capcană. Care nu putea fi întinsă fără concursul dumitale... În felul ăsta v-am semna certificatele de deces.

– Nu înţeleg.

– Atunci, crede-mă pe cuvînt, zise Fassett cu asprime. Omega *trebuie* să vină la *noi.* Nu există altă cale.

Tanner tăcu, privindu-l cu atenţie pe Fassett.

– Asta nu-i întru totul adevărat? Ceea ce spui e... e tardiv.

– Eşti foarte perspicace.

Fassett îşi luă ceaşca şi se duse la masa pe care se afla un termos cu cafea.

– Mai e doar o zi. Cel mult două. Pînă atunci, o parte din Omega va ceda. Nu avem nevoie decît de o singură trădare şi totul s-a terminat.

– Iar o încărcătură de dinamită în casa mea ne va trimite la dracu'.

– Nu se va întîmpla nimic de genul ăsta. Nu se vor comite acte de violenţă. Nu împotriva dumitale. Cu alte cuvinte, dumneata nu eşti important. Ai încetat să mai fii. Ei vor fi preocupaţi doar unul de celălalt.

– Dar treaba de ieri după-amiază?

– Am pus în circulaţie o versiune a poliţiei. A fost vorba despre un jaf. Mai curînd bizar, însă totuşi un jaf. Exact cum crede soţia dumitale că s-a întîmplat, în felul în care gîndeşte ea că s-au petrecut lucrurile. Nu trebuie să negi nimic.

– Vor afla că e o minciună. Aşa or s-o considere.

Calm, Fassett ridică privirea de la termos.

– Atunci o să descoperim Omega, nu? O să aflăm care dintre ei e făptaşul.

– Şi eu ce-ar trebui să fac? Să pun mîna pe telefon şi să te chem? S-ar putea ca ei să aibă alte idei...

– O să auzim fiecare cuvînt rostit în casa dumitale, începînd cu primul dumitale oaspete de mîine după-amiază. În dimineaţa asta, mai tîrziu, vor veni doi depanatori de televizoare ca să-ţi repare aparatele stricate în timpul jafului. În timp ce vor instala cablul de antenă, vor monta şi microfoane peste tot în

casa dumitale. O dată cu primul sosit de mîine, vor fi activate.

– Vrei să spui că n-o să le activezi pînă atunci?

Cole interveni.

– Nu, n-o să le activăm. Nu ne interesează intimitatea dumitale, ci doar siguranța dumitale.

– Ar fi bine să te duci acasă, spuse Fassett. Jenkins o să te lase la capătul sudic al proprietății dumitale. N-ai putut să dormi și ai ieșit să te plimbi.

Tanner porni încet către ușă. Se opri și se uită înapoi spre Fassett.

– E ca la Washington, nu? Nu-mi lași nici o altă posibilitate.

Fassett îi întoarse spatele.

– Păstrăm legătura. În locul dumitale, m-aș destinde, m-aș duce la Club. Joacă tenis, înoată. Alungă-ți gîndurile negre! O să te simți mai bine.

Tanner se uita la spatele lui Fassett, nevenindu-i să creadă. Era dat afară, la fel ca un funcționar neînsemnat trimis la plimbare înainte de o întrunire politică importantă.

– Hai, zise Cole, ridicîndu-se, o să te conduc la mașină. În timp ce mergeau, adaugă: Ar trebui să știi că moartea acelui om, azi-noapte, complică sarcina lui Fassett mai mult decît îți poți închipui. Moartea aia îl viza pe el. A fost un avertisment la adresa *lui*.

Directorul de știri se uită cu atenție la Cole.

– Ce vrei să spui?

– Există anumite semne între vechii profesioniști, iar acesta e unul dintre ele. Acum, dumneata ești lipsit de

importanţă. Fassett e un tip strălucit. A pus nişte forţe în mişcare şi nimic nu le mai poate opri. Cei care au conceput Omega înţeleg ce s-a întîmplat. Şi încep să-şi dea seama că ar putea fi puşi în dificultate. Vor ca omul care controlează situaţia să ştie că se vor întoarce. Cîndva. Un om decapitat înseamnă un masacru, domnule Tanner. I-au omorît soţia. Au rămas trei copii pe care trebuie să-i apere.

Tanner se simţi din nou copleşit de dezgust.

– În ce fel de lume trăiţi voi?

– În aceeaşi lume ca şi dumneata.

16

Joi – ora 10,15

Joi dimineață, la ora zece și un sfert, cînd se trezi, în primul moment Alice nu-și dori decît să rămînă în pat pentru totdeauna. Auzea gîlceava copiilor la parter și cuvintele indescifrabile, dar calme ale soțului ei care încerca să aplaneze disputa. Se gîndi la remarcabila lui bunătate, pe care o manifesta de fiecare dată în pofida preocupărilor lui majore. Nu era rău, după atîția ani de căsnicie.

Poate că soțul ei nu se dovedea la fel de activ sau spectaculos ca Dick Tremayne ori tot atît de puternic ca Joe Cardone sau, în fine, la fel de spiritual și strălucit ca Bernie Osterman, dar n-ar fi schimbat locul cu cel al lui Ginny, Betty sau Leila pentru nimic în lume. Chiar dacă ar fi trebuit să ia viața de la capăt, ea l-ar fi așteptat pe John Tanner sau pe *cineva* asemenea lui. Era un soi rar de bărbat. Voia să împartă cu cineva, *trebuia* să împartă. *Totul.* Nici unul din ceilalți n-o

făcea. Nici măcar Bernie, deşi el semăna cel mai mult cu John. Pînă şi Bernie avea mici secrete, din cîte spunea Leila.

La început, Alice se întrebase dacă nevoia soțului ei de a împărți totul izvora doar din compasiunea lui față de ea. Deoarece era demnă de milă, înțelegea asta fără să se autocompătimească. Cea mai mare parte a vieții ei, înainte de a-l cunoaşte pe John Tanner, şi-o petrecuse mutîndu-se dintr-un oraş în altul sau căutînd un adăpost. Tatăl ei, un autodeclarat tămăduitor al relelor lumii, nu era niciodată în stare să rămînă prea mult timp într-un loc. Un John Brown al zilelor noastre.

În final, ziarele îl catalogaseră drept... lunatic.

Pînă la urmă, poliția din Los Angeles îl omorîse.

Ea îşi amintea articolul.

Los Angeles, 10 februarie 1945 – Jason McCall, despre care autoritățile cred că s-a aflat în solda comuniştilor, a fost împuşcat astăzi în fața locuinței sale de lîngă canion, în vreme ce ieşea din casă mînuind ceea ce părea să fie o armă. Poliția din Los Angeles şi agenți ai FBI au descoperit domiciliul lui McCall după cercetări minuțioase...

Poliția din Los Angeles şi agenții FBI nu se mai obosiseră să precizeze faptul că arma lui Jason McCall era doar o bucată încovoiată de metal, căreia el îi spunea „brăzdarul" său.

Din fericire, Alice se afla la o mătuşă din Pasadena atunci cînd avusese loc asasinatul. Îl cunoscuse pe studentul la

jurnalistică John Tanner cu prilejul anchetei întreprinse după moartea tatălui ei. Autoritățile din Los Angeles ceruseră o anchetă publică. Nu trebuia creat un martir. Voiseră să clarifice faptul că în nici un caz moartea lui McCall nu fusese o crimă.

Din păcate, însă, așa stăteau lucrurile.

Tînărul jurnalist – proaspăt întors din război – înțelesese asta și catalogase fapta ca atare. Și, deși articolul lui nu ajutase cu nimic familia McCall, îl apropiase de fata tristă și derutată care devenise soția lui.

Alice își curmă șirul gîndurilor și se întoarse pe burtă. Totul era de domeniul trecutului. Acum se afla acolo unde dorise să fie.

Cîteva minute mai tîrziu, auzi voci necunoscute de bărbați în holul de la parter. Dădu să se ridice din pat, cînd ușa se deschise și soțul ei pătrunse în cameră. El zîmbi și se aplecă spre ea, sărutînd-o ușor pe frunte, dar, în ciuda gestului său degajat, ea îl simți oarecum încordat.

– Cine e jos? întrebă ea.

– Depanatorii de televizoare. Rebranșează aparatele, dar antena din exterior e stricată. Urmează să localizeze defecțiunea.

– Asta înseamnă că trebuie să mă scol.

– Așa e. Nu-mi asum riscul să te las în pat în prezența a doi bărbați bine făcuți, îmbrăcați în salopete.

– Și tu ai purtat cîndva salopetă. Îți amintești? În ultimul an de facultate, cînd lucrai la o stație de benzină.

– Îmi mai amintesc că, atunci cînd veneam acasă, salopeta cădea de pe mine cu o ușurință alarmantă. Hai, scoală-te!

Era încordat, își zise ea; își impunea controlul asupra situației, asupra sieși. O anunță că, în ciuda problemelor ce apăreau joia la birou, în acea zi avea să stea acasă.

Explicația lui era simplă. După cele întîmplate în după-amiaza zilei trecute, indiferent de continuarea investigației de către poliție, nu voia să-și părăsească familia cel puțin pînă cînd nu se va clarifica totul.

Invită întreaga familie la Club, unde el și cu Ali jucară o partidă de dublu cu vecinii lor, Dorothy și Tom Scanlan. Tom avea reputația de a fi atît de bogat încît nu mai muncea de zece ani.

Ali fu surprinsă să constate înverșunarea soțului ei de a cîștiga. Se simți rușinată cînd John îl acuză pe Tom că punctase o minge în afara terenului și de-a dreptul umilită atunci cînd el trimise, neobișnuit de violent, o minge care trecu razant pe lîngă fața lui Dorothy.

Cîștigară setul, iar familia Scanlan refuză să mai joace unul. Așa că se duseră la piscină, unde John îi agasă la culme pe chelneri. Spre sfîrșitul după-amiezei, îl zări pe McDermott și insistă ca acesta să bea un pahar cu ei. John îi spuse soției sale că McDermott venise la Club ca să-l anunțe pe unul din membri că mașina lui depășise de mult timpul de parcare înregistrat de un contor din oraș.

Și, în mod periodic, Tanner se ducea la telefonul din clădirea Clubului. Ar fi putut cere să i se aducă un aparat la masa de lîngă piscină, dar nu fusese de acord. Pretinse că interviurile lui Woodward deveneau tot mai aprinse, iar el prefera să nu vorbească în public.

Alice nu-l crezu. Soţul ei avea multe talente şi poate că cel mai rafinat era capacitatea lui de a-şi păstra calmul în condiţii de mare presiune psihică. Totuşi, în acea zi aproape că intrase în panică.

Se întoarseră acasă la ora opt. Tanner îi trimise pe copii la culcare; Alice se revoltă.

– M-am săturat! zise ea pe un ton categoric. Îşi împinse soţul în camera de zi şi-l prinse de braţ. Te porţi necugetat, dragul meu. Ştiu ce simţi. Şi eu trec prin aceeaşi stare, însă tu n-ai făcut toată ziua decît să dai ordine pe un ton răstit. Fă asta! Fă aia! Aşa ceva nu-ţi stă în fire.

Tanner îşi aminti de Fassett. Trebuia să rămînă calm, normal. Chiar şi cu Ali.

– Îmi pare rău. Presupun că e o reacţie întîrziată. Dar ai dreptate. Iartă-mă!

– Povestea aia e încheiată, adăugă ea, sesizînd graba cu care-şi cerea scuze. A fost groaznic, dar acum totul e în regulă. S-a *terminat.*

O, Doamne, îşi zise Tanner. Ar fi vrut din tot sufletul să fi fost atît de simplu.

– S-a terminat, iar eu n-am purtat prosteşte şi vreau ca soţia mea să-mi spună că mă iubeşte şi să bem ceva, apoi să mergem la culcare împreună. O sărută uşor pe buze. Şi asta, doamnă, e cea mai bună idee pe care am avut-o azi.

– Ţi-a luat mult timp pînă să ajungi la ea, zise ea cu un zîmbet. Mie or să-mi trebuiască vreo cîteva minute. I-am promis lui Janet că o să-i citesc o poveste.

– Ce-o să-i citeşti?

– *Frumoasa şi bestia*. Gîndeşte-te la asta! Se desprinse din braţele lui, mîngîindu-i faţa cu degetele. Acordă-mi zece-cincisprezece minute.

Tanner o privi traversînd holul spre scări. Trecuse prin atîtea necazuri, iar acum se ivise situaţia asta imposibilă.

Se uită la ceas. Era opt şi douăzeci şi Ali avea să rămînă sus cel puţin zece minute, poate chiar de două ori pe-atît. Hotărî să-l sune pe Fassett la motel.

N-avea să fie o conversaţie obişnuită cu Fassett. Fără instrucţiuni binevoitoare, fără predici. Era sfîrşitul celei de-a treia zile; trei zile de hărţuire a suspecţilor din Omega.

John Tanner voia amănunte. Era îndreptăţit să le primească. Fassett fu alarmat, iritat de întrebările precise ale directorului de ştiri.

– N-am timp să te sun ori de cîte ori cineva traversează strada.

– Aştept un răspuns. Week-end-ul începe mîine, şi dacă vrei să merg mai departe, trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat. Unde sînt ei acum? Care au fost reacţiile lor? *Trebuie* să ştiu.

Urmă o pauză de cîteva secunde. Cînd se auzi, vocea lui Fassett era resemnată.

– Foarte bine... Tremayne a rămas la New York, azi-noapte. Ţi-am spus asta, îţi aminteşti? Cînd se afla la Biltmore, s-a întîlnit cu un bărbat pe nume Townsend. Acesta e un cunoscut escroc de bursă la Zürich. Cardone şi soţia lui au fost la Philadelphia azi după-amiază. Ea şi-a vizitat familia din Chestnut Hill, iar el s-a dus la Bala Cynwyd, să se întîlnească cu un tip despre care ştim că e o persoană

importantă din Mafia. S-au întors la Saddle Valley în urmă cu o oră. Soții Osterman se află la Plaza. Au cinat aseară tîrziu cu un cuplu numit Bronson – prieteni de mai mulți ani, care figurează pe lista neagră a procurorului general.

Fassett se opri, așteptîndu-l pe Tanner să vorbească.

– Și nu s-au întîlnit unul cu altul? Nici măcar n-au vorbit la telefon? Nu și-au făcut planuri? Vreau adevărul!

– Dacă au vorbit, au făcut-o de la telefoane pe care nu le putem controla, adică ar fi trebuit să se afle în același timp, la niște telefoane publice, ceea ce nu s-a întîmplat. Știm că nu s-au întîlnit, fiindcă i-am supravegheat. Dacă vreunul dintre ei are planuri, sînt individuale, nu coordonate... Mizăm pe asta, așa cum ți-am spus. Asta-i tot.

– Nu pare să existe vreo legătură? Cu nici unul dintre ei?

– Așa e. La concluzia asta am ajuns.

– Dar nu te așteptai. Spuneai că vor intra în panică. Omega trebuia să fie alertată pînă acum.

– Cred că sînt. Fiecare dintre ei. Separat. Presupunerile noastre se confirmă.

– Ce dracu' înseamnă asta?

– Gîndește-te! Un cuplu aleargă la un mafiot puternic. Altul se întîlnește cu o familie tot atît de fanatică pe cît e oricine din prezidiul sovietic. Iar avocatul poartă o discuție neașteptată cu un hoț internațional de titluri de valoare din Zürich. Asta înseamnă panică. NKVD-ul are multe tentacule. Fiecare dintre ei se află pe marginea prăpastiei. Tot ce-avem de făcut e să așteptăm.

– Începînd de mîine, aşteptarea n-o să mai fie atît de uşoară.

– Poartă-te firesc. O să descoperi că poţi acţiona destul de uşor pe două planuri. Întotdeauna se întîmplă aşa. Nu e nici o primejdie, chiar dacă reuşeşti doar *pe jumătate*. Ei sînt acum prea preocupaţi unul de altul. Nu uita, nu trebuie să ascunzi întîmplarea de ieri după-amiază. Vorbeşte despre ea. Fii volubil. Comportă-te cît mai firesc.

– Şi îţi închipui că ei or să mă creadă?

– N-au de ales! Nu înţelegi asta? Ţi-ai creat o reputaţie ca reporter de investigaţii. Trebuie să-ţi amintesc că o investigaţie se termină atunci cînd subiecţii intră în conflict? De cînd lumea, ăsta-i finalul.

– Iar eu sînt catalizatorul inocent?

– Ar fi bine să crezi asta. Cu cît eşti mai inocent, cu atît mai fericit va fi sfîrşitul.

Tanner îşi aprinse o ţigară. Nu-l mai putea contrazice pe omul legii. Logica lui era prea solidă. Iar siguranţa, securitatea, sfînta bunăstare a lui Ali şi a copiilor se aflau în mîinile acestui profesionist imperturbabil.

– Foarte bine. O să-i întîmpin pe toţi în pragul uşii, ca pe nişte surori şi fraţi de mult rătăciţi.

– Asta-i metoda. Şi dacă vrei, sună-i pe toţi de dimineaţă, să te asiguri că vor veni. Cu excepţia familiei Osterman, desigur. Procedează ca de obicei... Şi nu uita, noi sîntem aici. Cel mai sofisticat echipament care a existat vreodată pe planetă lucrează pentru dumneata. Nici cea mai mică armă n-ar putea să treacă de uşa dumitale.

– Adevărat?

– Am şti dacă s-ar afla o lamă de şase centimetri în buzunarul cuiva. Prezenţa în casă a unui pistol de zece centimetri ar determina evacuarea tuturor în şaizeci de secunde.

Tenner închise telefonul şi trase adînc din ţigară. În timp ce-şi desprindea mîna de pe receptor, avu sentimentul – senzaţie fizică – de *plecare, salt, dispariţie.*

Trăia o senzaţie stranie, un sentiment copleşitor de singurătate.

Apoi înţelese despre ce era vorba, iar asta îl tulbură profund.

Echilibrul lui depindea acum de un om numit Fassett. Se afla cu totul sub controlul lui.

PARTEA A TREIA

Week-end-ul

17

Taxiul opri în fața casei lui Tanner. Cîinele lui John, vînjosul Welsh terrier, alerga de colo-colo pe alee, lătrînd scurt de cîte ori avansa ori se retrăgea, așteptînd pe cineva care să priceapă că oaspeții erau bineveniți. Janet traversă în fugă pajiștea din față. Ușa taxiului se deschise și familia Osterman coborî. Cei doi aveau în brațe cutii cu cadouri, frumos ambalate. Șoferul căra o valiză mare.

Din casă, Tanner îi privi pe amîndoi: Bernie purta o jachetă scumpă și pantaloni bleu; Leila era îmbrăcată într-un costum taior alb cu un lanț de aur în jurul taliei, cu fusta mult deasupra genunchilor și cu o pălărie moale, cu boruri largi, care-i acoperea partea stîngă a feței. Întruchipa simbolul succesului californian. Totuși, exista o ciudățenie în legătură cu Bernie și Leila; începuseră să cîștige cu adevărat bine doar de nouă ani încoace. Sau poate că succesul lor era doar o fațadă, se întrebă Tanner în vreme ce-i privea aplecîndu-se și îmbrățișîndu-i fiica. Fuseseră ei oare, timp de mulți ani, locuitorii unei lumi în

care scenariile şi programele de filmare erau doar secundare – nişte *acoperiri* valabile, cum ar fi spus Fassett?

Tanner se uită la ceas. Arăta ora cinci şi două minute. Cuplul Osterman venise devreme – faţă de programul lor iniţial. Comiseseă oare prima greşeală? Sau poate că nu se aşteptaseră ca el să fie acolo. Întotdeauna pleca devreme de la studio cînd venea familia Osterman, dar nu atît de repede încît să fie acasă înainte de cinci şi jumătate. În scrisoarea ei, Leila spusese clar că avionul lor de la Los Angeles ajungea la Aeroportul Kennedy pe la cinci. O cursă care să întîrzie era de înţeles, ceva normal. O aeronavă care să ajungă înainte de ora programată părea puţin improbabil.

Trebuia să aibă o explicaţie. S-ar fi obosit să i-o ofere?

– Johnny! Pentru numele lui Dumnezeu! Mi s-a părut mie că aud cîinele lătrînd. Au venit Bernie şi Leila. De ce stai acolo?

Ali venise din bucătărie.

– A, scuze... Voiam doar s-o las pe Janet să schimbe cîteva cuvinte cu ei.

– Du-te afară, aiuritule! Eu o să pun ceva pe foc.

Soţia lui se întoarse la bucătărie, iar Tanner se apropie de uşa din faţă. Se uită la clanţa din alamă, simţindu-se ca un actor înainte de a interpreta primul său rol dificil. Nesigur – total nesigur – de primirea ce avea să i se facă.

Îşi umezi buzele şi îşi netezi fruntea cu dosul palmei. Apăsă clanţa cu grijă şi deschise repede uşa. Cu cealaltă mînă trase zăvorul paravanului şi ieşi afară.

Week-end-ul lui Osterman începuse.

– Bine-ați venit, Schreiberi! strigă el cu un zîmbet larg.

Așa-i întîmpina de obicei; Bernie se considera foarte onorat.

– Johnny!

– Bună, dragă!

La treizeci de metri în față, ei îi răspunseră în gura mare, afișînd la rîndul lor zîmbete largi. Chiar și de la acea distanță, John Tanner le sesiză privirile atente. Ochii lor îi cercetară pe ai lui – o fracțiune de secundă, însă în mod evident. Preț de o clipă, Bernie încetă chiar să zîmbească, rămînînd nemișcat.

Scena se încheie rapid. Părea că între ei intervenise o înțelegere tacită, pentru a pune capăt gîndurilor nerostite.

– Johnny, ce bine-mi pare că te văd!

Leila traversă în grabă peluza. John Tanner primi îmbrățișarea ei și se trezi că-i răspundea cu mai multă afecțiune sinceră decît își închipuia că ar fi în stare. Știa de ce. Trecuse de primul test, de primele secunde ale week-end-ului lui Osterman. Înclină să-i dea dreptate lui Laurence Fassett. Poate că, în cele din urmă, se va descurca.

Fă ceea ce faci în mod obișnuit; poartă-te ca de obicei. Nu te gîndi la altceva.

– John, arăți grozav, bătrîne!

– Unde-i Ali, dragă? întrebă Leila, dîndu-se la o parte, pentru ca Bernie să-l poată strînge pe Tanner în brațele lui lungi, subțiri.

– Înăuntru. Pregătește ceva. Intrați! Hai, o să iau eu bagajul... Nu, Janet, păpușă, nu poți ridica valiza unchiului Bernie.

– Nu văd de ce nu, rîse Bernie. E plină cu prosoape de la Plaza.

– De la Plaza? Tanner nu se putu stăpîni. Credeam că abia ați sosit cu avionul.

Osterman îi aruncă o privire.

– Oho. Am venit acum două zile. O să-ți povestesc...

În mod ciudat, totul era ca în vremurile bune, iar Tanner fu surprins să constate că accepta acest fapt. Mai funcționa încă acea destindere la revederea lor în carne și oase, fiecare dintre ei dîndu-și seama că timpul și distanța nu le puteau altera prietenia. Exista încă sentimentul că puteau salva conversațiile, spunînd anecdote, sau terminînd niște povești începute cu mai multe luni în urmă. Și Bernie era același; amabilul, reflexivul Bernie cu comentariile lui calme, sarcastice despre prăvălia străjuită de palmieri. Sarcastice, însă niciodată condescendente; Bernie rîdea de sine tot atît de tare ca și de lumea profesiunii lui, fiindcă *era* lumea lui.

Tanner își aminti cuvintele lui Fassett.

... o să descoperi că poți acționa destul de ușor pe două planuri. Întotdeauna se întîmplă așa.

Fassett avea din nou dreptate... Înăuntru și afară; înăuntru și afară.

Privindu-l pe Bernie, Tanner fu surprins să constate că Leila își tot întorcea ochii de la soțul ei la el. O dată îi susținu privirea; ea își lăsă ochii în jos, ca un copil care a fost certat.

În camera de lucru sună telefonul. Zgomotul îi deranjă pe

toți, în afară de Alice. Pe masa din spatele sofalei se afla o derivație a telefonului, dar John îl ignoră și traversă încăperea spre ușa biroului său.

– O să răspund de acolo. Probabil că mă caută de la studio.

Intrînd în camera de lucru, o auzi pe Leila vorbind în șoaptă cu Ali.

– Dragă, Johnny pare încordat. S-a întîmplat ceva? Iar Bernie vorbește atît de domol, că nu mai poți să scoți un cuvînt.

– Încordat? Asta nu-i nimic! Să-l fi văzut ieri!

Telefonul continua să sune. Tanner înțelese că n-ar fi fost firesc să nu răspundă. Totuși, dorea mult să audă reacția cuplului Osterman la relatarea lui Ali despre teroarea de miercuri.

Făcu un compromis. Ridică receptorul, îl puse alături și ascultă conversația cîteva secunde.

Urechile lui surprinseră ceva. Bernie și Leila reacționau la cuvintele lui Ali prea repede, anticipînd prea mult. Puneau întrebări înainte ca ea să-și termine frazele! *Știau* ceva.

– Alo! Alo! Alo, alo!

Vocea neliniștită de la celălalt capăt al firului era a lui Joe Cardone.

– Alo, Joe? Scuze, am scăpat receptorul...

– N-am auzit cînd a căzut.

– Am covoare moi și foarte scumpe.

– Unde? În biroul ăla al tău cu parchet pe jos?

– Ei, haide, Joe.

– Scuze... În oraş a fost o căldură cumplită, iar piaţa a luat-o razna.

– Aşa-i mai bine. Acum vorbeşti ca tipul vesel pe care-l aşteptăm.

– Vrei să spui că sînt cu toţi acolo?

– Nu. Doar Bernie şi Leila.

– Au ajuns devreme. Credeam că avionul lor soseşte la ora cinci.

– Au venit acum două zile.

Cardone începu să vorbească, apoi se opri brusc. Părea că-şi ţine răsuflarea.

– E ciudat că n-au sunat. Adică, n-au luat legătura cu mine. Ţi-au telefonat ţie mai întîi.

– Nu, cred că au avut treabă.

– Sigur, dar ce-ai zice...

Cardone se opri din nou în mijlocul frazei. Tanner se întrebă dacă ezitarea asta îl viza pe el; să-l convingă de faptul că Bernie şi Joe nu se întîlniseră, că nu vorbiseră unul cu altul.

– Probabil că Bernie o să ne explice.

– Da, zise Cardone cu jumătate de gură. Păi, voiam doar să-ţi spun că sîntem în întîrziere. O să fac repede un duş şi după aceea venim la voi.

– La revedere.

Tanner închise telefonul, surprins de calmul său. Îşi dădu seama că el controlase conversaţia. O *controlase.* Trebuia s-o facă. Cardone era un tip nervos şi nu-l sunase ca să-i spună că întîrziase. În primul rînd, nu întîrziase. Voia să afle dacă sosiseră ceilalţi. Sau dacă aveau să vină.

Tanner se întoarse în camera de zi și se așeză.

– Vai, dragă! Ali tocmai ne-a spus! Ce cumplit! Pur și simplu îngrozitor!

– Doamne, John! Ce experiență teribilă! Poliția a spus că a fost vorba de un jaf?

– Așa susține și *The New York Times*. Presupun că asta-i versiunea oficială.

– N-am văzut nimic în *The Times*, declară ritos Bernie.

– Au fost doar cîteva rînduri pe ultima pagină. O să apară săptămîna viitoare un articol mai mare în ziarul local.

– N-am mai auzit de un jaf ca ăsta, zise Leila. Nu m-aș împăca cu așa ceva, zău că nu.

Bernie se uită la ea.

– Nu știu. De fapt, e o lovitură inteligentă. N-a fost nimeni identificat, nimeni rănit.

– Ceea ce nu înțeleg este de ce nu ne-au lăsat în garaj.

Ali se întoarse către soțul ei. Era o întrebare la care el nu răspunsese satisfăcător.

– Poliția n-a explicat de ce? întrebă Bernie.

– Au spus că gazul nu era foarte eficient. Hoții nu voiau ca Ali și copiii să-și revină din leșin și să-i vadă. Au fost niște profesioniști.

– Înfiorător, spuse Leila. Cum au reacționat copiii?

– Ray este eroul cartierului, desigur, zise Ali. Janet încă nu-și dă seama ce s-a întîmplat.

– Unde *e* Ray? Bernie arătă spre un pachet din hol. Sper că nu a depășit etapa machetelor de avioane. Asta e un model cu telecomandă.

– O să fie fericit, spuse Ali. E în pivniţă, cred. John i-a dat ceva de făcu.

– Nu, e afară. În piscină.

Tanner îşi dădu seama că intervenţia sa, faptul că o corectase tăios pe Ali, îi atrăsese atenţia lui Bernie. Pînă şi Ali fu surprinsă de bruscheţea afirmaţiei lui.

Aşa să fie, îşi zise Tanner. Să afle cu toţii că tatăl ştia, în orice clipă, unde se aflau ai lui.

Cîinele începu să latre în faţa casei; dinspre alee venea zgomotul unei maşini. Alice se duse la fereastră.

– Sînt Dick şi Ginny. Iar Ray *nu* e în piscină, adăugă ea, zîmbindu-i lui John. E în faţa casei şi le iese în întîmpinare.

– Trebuie să fi auzit maşina, zise Leila, fără motiv.

Tanner se întrebă de ce făcuse ea acea remarcă; de parcă l-ar fi supărat. Se duse la uşa din faţă şi o deschise.

– Vino înăuntru, fiule. Mai sînt şi alţi prieteni de-ai tăi aici.

Cînd văzu cuplul Osterman, ochii băiatului scînteiară. Ei nu veneau niciodată cu mîna goală.

– Bună, mătuşă Leila. Unchiule Bernie!

Raymond Tanner, de doisprezece ani, se aruncă în braţele Leilei, apoi dădu mîna bărbăteşte, timid, cu Bernie.

– Ţi-am adus ceva. De fapt, amicul tău, Merv, ne-a dat ideea.

Bernie se duse în hol şi luă pachetul.

– Sper să-ţi placă.

– Mulţumesc foarte mult.

Băiatul luă cadoul şi se duse în sufragerie să-l despacheteze.

Virginia Tremayne îşi făcu apariţia – imaginea vie a unei formidabile senzualităţi. Era îmbrăcată într-o cămaşă bărbătească cu dungi multicolore şi o fustă strîmtă, care-i sublinia mişcările trupului. În Saddle Valley existau multe femei care o invidiau pe Ginny pentru înfăţişarea sa, dar nu în acea casă. Ginny era o prietenă bună.

– I-am spus lui Dick că l-ai sunat miercuri, îi spuse ea lui Tanner, dar el zice că n-ai reuşit să iei legătura cu el. Bietul om s-a blocat într-o sală de şedinţe cu nişte tipi cumpliţi care se ocupă de fuziuni, din Cincinatti sau Cleveland, ori aşa ceva... Leila, draga mea! Bernie, iubitule!

Ginny sărută uşor obrazul lui Tanner şi se strecură cu eleganţă pe lîngă el.

Intră şi Richard Tremayne. Îl privi cu atenţie pe Tanner, iar ceea ce văzu îl încîntă în mod evident. La rîndul său, Tanner îi simţi privirea şi îşi întoarse brusc capul. Tremayne nu avu timp să se uite în altă parte. Directorul de ştiri recunoscu în ochii avocatului privirea unui doctor care studia o fişă medicală.

Preţ de o clipă, amîndoi sesizară inconştient încordarea. Apoi totul trecu, aşa cum se întîmplase şi cu familia Osterman. Nici unul din ei nu îndrăzni să prelungească acea stare.

– Hei, John! Îmi pare rău că n-am primit mesajul tău. Ginny spunea că e vorba despre o chestiune juridică.

– Credeam că ai citit deja.

– Ce anume, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu s-a scris prea mult în ziarele din New York, dar o să citeşti în săptămînalul de lunea viitoare. O să ajungem celebri.

– Ce dracu' tot spui?

– Am fost jefuiţi, miercuri. Jefuiţi, răpiţi, adormiţi cu cloroform şi naiba mai ştie ce!

– Glumeşti!

– Glumeşte pe dracu'!

Osterman veni în hol.

– Ce mai faci, Dick?

– Bernie! Cum o mai duci, bătrîne?

Cei doi îşi strînseră mîinile, dar Tremayne părea să nu-l scape din priviri John Tanner.

– Ai auzit ce-a zis? Ce s-a întîmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Sînt în oraş de marţi. N-am avut timp nici să ajung acasă.

– O să-ţi povestim tot. Mai tîrziu. Acum o vă aduc ceva de băut.

Tanner se îndepărtă rapid. Nu se putea înşela în privinţa reacţiei lui Tremayne. Avocatul nu era doar surprins de ce auzise, ci de-a dreptul înspăimîntat. Pînă într-atît, încît simţise nevoia să precizeze că plecase de marţi de acasă.

Tanner pregăti băuturile pentru cuplul Tremayne, apoi se duse în bucătărie şi se uită dincolo de piscină, către liziera pădurii. Deşi nu se vedea nimeni, el ştia că oamenii se aflau acolo. Cu binocluri, staţii radio, probabil şi cu mici difuzoare în care se auzeau conversaţiile ce aveau loc în orice colţ al casei lui.

– Hei, John, nu glumeam! Tremayne venise după el în bucătărie. Sincer, n-am ştiut nimic. Despre incidentul de miercuri. Cum naiba n-ai dat de mine?

– Am încercat. Am sunat chiar şi la un număr din Long Island. La Oyster Bay, mi se pare.

– Fir-ar să fie! Tu sau Ali trebuia să-i fi spus lui Ginny. Aş fi plecat imediat de la întrunire, doar ştii asta!

– Acum s-a terminat. Ia-ți paharul!

Tremayne îl duse la buze. Putea să-l bage sub masă pe oricare dintre ei.

– Nu poți să laşi lucrurile aşa. Dar mai întîi, spune-mi de ce m-ai sunat?

În mod stupid, Tanner nu era pregătit pentru acea întrebare.

– Nu... nu mi-a plăcut felul în care a condus poliția ancheta.

– Poliția? Grăsanul MacAuliff?

– N-am vorbit cu căpitanul MacAuliff.

– N-ai dat o declarație?

– Da... ba da, am dat. Lui Jenkins şi McDermott.

– Dar pe unde dracu' umbla bătrînul şef?

– Nu ştiu. Nu era acolo.

– În regulă, Mac nu se afla acolo. Tu spui că Jenkins şi McDermott s-au ocupat de caz. Ali mi-a zis că ei v-au găsit...

– Da. Da, asta m-a scos din sărite.

– Ce?

– Nu mi-a plăcut felul cum au reacționat. Acum m-am mai liniştit. Atunci era momentul, din cauza asta am încercat să te găsesc.

– Tu ce crezi? E neglijența poliției? Drepturi limitate? Ce anume?

– Nu ştiu, Dick! Am fost alarmat, asta-i tot. Cînd intri în panică, ai nevoie de un avocat.

– Eu, nu. Aş prefera să beau ceva.

Tremayne se uită în ochii lui Tanner. Acesta din urmă clipi – ca un băieţaş învins într-un joc al privirilor.

– Acum s-a terminat. Hai să mergem în casă.

– Poate că ar trebui să vorbim mai tîrziu, să stabilim natura acestui caz.

Tanner dădu din umeri, ştiind că Dick nu voia să mai abordeze acest subiect. Avocatul era înspăimîntat, iar teama împiedica instinctul său profesional să cerceteze cu atenţie situaţia. În drum spre camera de zi, Tanner avu senzaţia că Tremayne spunea adevărul despre un aspect al după-amiezei de miercuri. El nu fusese acolo.

Dar ştia cine fusese?

Pe la ora şase, cuplul Cardone încă nu sosise. Nimeni nu întrebă de ce; timpul trecea repede, iar dacă cineva era îngrijorat, nu lăsa să se vadă acest lucru. La şase şi zece, Tanner observă o maşină ce trecea încet pe lîngă casa lui. Era taxiul din Saddle Valley, a cărui capotă neagră reflecta intermitent razele soarelui. La geamul din spate, văzu pentru o clipă chipul lui Joe Cardone. Joe voia să fie sigur că toţi oaspeţii sosiseră. Sau dacă mai erau acolo.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Cadillacul familiei Cardone intra pe alee. Cînd pătrunseră înăuntru, se văzu limpede că Joe băuse cîteva pahare. Nu încăpea nici o îndoială, deoarece Joe nu era un băutor, nu prea încuraja consumul de alcool, iar vocea lui părea ceva mai ridicată decît de obicei.

– Bernie! Leila! Bun venit în sînul cercurilor oficiale din est!

Betty Cardone, afectata, durdulia, anglicana Betty, se alătură entuziasmului soţului ei şi toţi patru se îmbrăţişară.

– Betty, arăţi minunat, zise Leila. Joe, Doamne, Joe! Cum poate un bărbat să aibă o mină atît de sănătoasă?... Bernie şi-a construit o sală de gimnastică şi iată rezultatul!

– Nu te lega de Bernie al meu! spuse Joe, ţinîndu-l de umeri pe Osterman.

– Spune-i, Joe!

Bernie se apropie de soţia lui Cardone şi-o întrebă despre copii. Tanner se îndreptă spre bucătărie, întîlnindu-se în hol cu Ali care ducea un platou cu aperitive.

– Totul e pregătit. Putem să mîncăm oricînd, aşa că o să stau puţin jos... Adu-mi ceva de băut, da, iubitule?

– Sigur. Au venit Joe şi Betty.

Ali rîse.

– Bănuiam eu... Ce s-a întîmplat, dragul meu? Arăţi ciudat.

– Nu, nimic. Mă gîndeam doar că ar fi bine să sun la studio.

Ali se uită la soţul ei.

– Te rog. Au venit toţi. Cei mai buni prieteni ai noştri. Hai să ne distrăm! Uită ziua de miercuri, *te rog,* Johnny.

Tanner se întinse peste tava cu aperitive şi o sărută.

– Exagerezi, zise el, amintindu-şi de admonestarea lui Fassett. Chiar trebuie să sun la studio.

În bucătărie, Tanner se duse din nou la fereastră. Era trecut

de ora şapte, iar soarele coborîse în spatele copacilor înalţi din pădure. Umbre se întindeau peste peluza din spate şi peste piscină. Iar dincolo de umbre se ghicea prezenţa oamenilor lui Fassett.

Asta era important.

Şi, după cum spusese Ali, se aflau cu toţii acolo. Cei mai buni prieteni.

Platoul de friptură cu legume şi încă o duzină de preparate se bucurară de aprecierea comesenilor. Soţiile puseră întrebările obişnuite, iar Ali le dădu şi de astă dată cîteva amănunte culinare. Bărbaţii începură disputele privitoare la meritele diverselor echipe de base-ball, iar în pauze, Bernie le dezvăluia alte metode de lucru amuzante – şi extraordinare – ale televiziunii din Hollywood.

După ce femeile părăsiră sufrageria, Tremayne găsi ocazia să-l descoasă pe Tanner în legătură cu jaful.

– Ce dracu' s-a întîmplat miercuri? Lămureşte-ne. Nu cred povestea cu spargerea.

– De ce nu? întrebă Tanner.

– N-are sens.

– Nimeni nu foloseşte gaz în cazuri din astea, adăugă Cardone. Bîte, ochi legaţi, un glonţ în cap, poate. Dar nu gaz.

– Poate că aveau o gîndire superioară. Au folosit mai curînd un gaz inofensiv decît o bîtă.

– Johnny. Osterman coborî vocea şi se uită în sufragerie. Betty ieşi din bucătărie, începu să strîngă nişte farfurii şi zîmbi.

El îi întoarse zîmbetul. Lucrezi la ceva care ţi-ar putea atrage duşmănia cuiva?

– Într-un fel sau altul, îmi închipui că întotdeauna e aşa.

– Mă gîndesc la ceva gen afacerea San Diego.

Joe Cardone se uită cu atenţie la Osterman, întrebîndu-se dacă se gîndise bine înainte de a invoca acel exemplu. San Diego fusese o operaţiune a Mafiei.

– Nu, din cîte ştiu eu. Am oameni care fac anchete în multe zone, dar nu e nimic de genul ăsta. În orice caz, eu nu cred. Cei mai buni oameni ai mei au mînă liberă... Încerci să stabileşti o legătură între evenimentele de miercuri şi actualele mele preocupări profesionale?

– Nu ţi-a dat prin minte? întrebă Tremayne.

– Nu, ce dracu'! Sînt jurnalist profesionist. Tu îţi faci probleme dacă lucrezi la un caz neclar?

– Uneori.

– Am citit despre emisiunea ta de duminica trecută. Cardone se aşeză pe canapea lîngă Tremayne. Ralph Ashton are prieteni sus-puşi.

– Asta-i o prostie.

– Nu neapărat. Cardone avea o obsesie pentru acest cuvînt. L-am cunoscut. E un tip răzbunător.

– Nu e nebun, interveni Osterman. Nu cred că ar face aşa ceva.

– De ce ar face ceva? Orice, în afară de un jaf?

Tanner îşi aprinse o ţigară şi încercă să studieze feţele celor trei.

– Fiindcă, ce naiba, nu e o cale firească de a da o spargere, exclamă Cardone.

– Zău? Tremayne se uită la Cardone, aşezat lîngă el pe canapea. Eşti expert în jafuri?

– Nu mai mult decît tine, domnule avocat, zise Joe.

18

Începutul week-end-ului avea ceva artificial; Ali simţi asta. Poate fiindcă se vorbea mai tare decît de obicei, iar rîsetele erau mai sonore.

De regulă, cînd soseau Bernie şi Leila, începeau cu toţii să se intereseze calm de problemele fiecărei familii. Starea de sănătate a unui copil sau a altuia, decizii în plan profesional – toate aceste subiecte erau întotdeauna abordate în primele cîteva ore. Soţul ei îi dăduse denumirea de sindromul Osterman. Bernie şi Leila scoteau la iveală ce era mai bun în ei toţi. Îi făceau să vorbească, să *comunice* cu adevărat unii cu alţii.

Totuşi, acum, nici unul nu îndrăznise să vorbească despre vreo experienţă personală importantă. Nimeni nu adusese în discuţie ceva esenţial din viaţa sa recentă – desigur, în afară de întîmplarea oribilă de miercuri după-amiază.

Pe de altă parte, Ali încă îşi mai făcea griji în privinţa soţului său – pentru absenţa lui de la la birou, pentru irascibilitatea lui, pentru purtarea lui stranie de miercuri încoace. Poate că

asta o făcea să-şi închipuie tot soiul de lucruri despre ceilalţi.

Celelalte femei se alăturaseră soţilor lor; Ali strînsese resturile de mîncare. Copiii erau în pat. Iar ea se săturase s-o asculte pe Betty sau pe Ginny vorbind despre menajere. Ea îşi *putea* permite o menajeră! *Ei* îşi puteau permite o menajeră! Dar Ali nu voia *să aibă* una!

Tatăl ei avusese menajere. El le numea „discipole". „Discipole" care spălau şi măturau şi aduceau bani şi...

Mama ei le spunea „menajere".

Ali îşi alungă gîndurile şi se întrebă dacă nu cumva băuse prea mult. Dădu drumul la robinet şi îşi stropi faţa cu apă rece. Joe Cardone intră pe uşa bucătăriei.

– Stăpînul casei mi-a spus că, dacă vreau ceva de băut, să-mi iau singur. Nu-mi spune de unde, am mai fost pe-aici.

– Dă-i drumul, Joe... Ai la îndemînă tot ce-ţi trebuie?

– Sigur. Un gin grozav; un tonic minunat... Hei, care-i problema? Ai plîns?

– De ce să plîng? Mi-am stropit faţa cu apă.

– Ai obrajii umezi.

– Ăsta-i efectul apei asupra feţei.

Joe puse jos sticla de tonic şi se apropie de ea.

– Aveţi cumva necazuri, tu şi cu Johnny?... După-amiaza de miercuri... mă rog, a fost un jaf cam ciudat, mi-a zis Johnny... Dar dacă e vorba despre altceva, mi-aţi spune, nu-i aşa? Adică, dacă ar avea de-a face cu rechini, nu v-aţi feri de mine, nu?

– Rechini?

– Cămătari. Eu am clienţi la Standard Mutual. Chiar şi

cîteva acţiuni. Cunosc compania... Tu şi cu Johnny trăiţi foarte bine, dar şaizeci de mii de dolari pe an nu mai înseamnă mare lucru.

Alice Tanner îşi ţinu răsuflarea.

– John se descurcă foarte bine!

– E ceva relativ. După părerea mea, John e într-un mare rahat. Nu poate controla situaţia şi nici nu renunţă la micul lui regat ca să găsească ceva mai bun. Asta-i treaba lui, şi a voastră. Dar vreau să-i spui tu din partea mea... Sînt prietenul lui. Bunul lui prieten. Şi sînt curat. Absolut *curat*. Dacă are nevoie de ceva, zi-i să mă sune, bine?

– Joe, sînt mişcată. Zău. Dar nu cred că e nevoie. Serios, nu cred.

– Dar o să-i spui?

– De ce n-o faci chiar tu? John şi cu mine avem un pact nescris. Nu mai vorbim despre salariul lui. La drept vorbind, fiindcă sînt de acord cu tine.

– Atunci aveţi probleme.

– Nicidecum. Ceea ce înseamnă o problemă pentru tine, s-ar putea să nu aibă nici o importanţă pentru noi.

– Sper să ai dreptate. Spune-i şi asta.

Cardone se întoarse rapid la bar şi îşi luă paharul. Înainte ca Ali să-i poată răspunde, ieşi pe uşă şi se întoarse în camera de zi.

Joe voise să-i spună ceva, iar ea nu înţelesese.

– Nimeni nu te-a însărcinat pe tine sau pe ceilalţi angajaţi ai *oricărui* canal de ştiri să vă erijaţi în paznici infailibili ai

adevărului! M-am săturat de situația asta! O suport în fiecare zi.

Tremayne stătea în fața şemineului, clocotind de furie.

– Nu infailibili, sigur că nu, răspunse Tanner. Dar nimeni nu le-a dat tribunalelor dreptul de a ne împiedica să căutăm informații în mod cît se poate de obiectiv.

– Atunci cînd acele informații prejudiciază un client *sau* pe adversarul său, nu aveți dreptul să le faceți publice. Dacă au o bază reală, vor fi prezentate în instanță. Aşteptați să se pronunțe verdictul.

– Asta-i imposibil şi tu ştii foarte bine.

Tremayne făcu o pauză, schiță un zîmbet şi oftă.

– Ştiu. Ca să fim realişti, nu există soluție.

– Eşti sigur că vrei să găseşti una? întrebă Tanner.

– Bineînțeles.

– De ce? Te afli într-o poziție privilegiată. Dacă cîştigi un proces, e bine. Dacă pierzi, pretinzi că instanța a fost influențată de o presă părtinitoare. Faci recurs.

– Rareori se întîmplă să cîştigi un proces la recurs, zise Bernard Osterman, aşezat pe podea, în fața canapelei. Pînă şi eu ştiu asta. Se face multă reclamă, dar sînt cazuri rare.

– Recursul costă bani, adăugă Tremayne, dînd din umeri. De cele mai multe ori, fără nici un rezultat. Mai ales recursurile corporațiilor.

– Atunci obligați presa să-şi restrîngă activitatea în cazul dosarelor importante. E simplu.

Joe îşi goli paharul şi-l privi țintă pe Tanner.

– Nu e simplu, spuse Leila, care stătea într-un fotoliu vizavi de sofa. E vorba despre o hotărîre. Cine defineşte

restrîngerea? Asta vrea să spună Dick. Nu există o definiție limpede.

– Cu riscul de a-mi ofensa soțul, Doamne ferește – Virginia rîse în timp ce vorbea –, eu cred că un public informat e la fel de important ca și o instanță nepărtinitoare. Poate că au chiar legătură una cu alta. Sînt de partea ta, John.

– Din nou e vorba despre judecată, zise soțul ei. Despre opinii. Ce este informație reală și ce e informație interpretată?

– Adevărul e unul, spuse Betty cu nonșalanță. Se uita la soțul său, care bea prea mult.

– Al cui adevăr? Care adevăr?... Să ne imaginăm o situație ipotetică. Între mine și John. Să zicem că lucrez de șase luni la o fuziune complicată. Ca avocat cu principii morale, colaborez cu oameni în a căror cauză cred; prin reunirea unui anumit număr de companii, mii de slujbe sînt salvate, iar firma în pragul falimentului capătă deodată o viață nouă. Apoi vin cîțiva oameni care au avut de suferit – din cauza propriei lor prostii – și încep să ridice obiecții. Să presupunem că ajung la John și încep să țipe: „Trădare!". Fiindcă ei par – doar par, atenție – niște nedreptățiți, John acordă cauzei lor un *minut,* doar un *minut* de transmisie televizată în toată țara. Imediat, procesul meu e prejudiciat. Și să nu-mi spuneți mie că instanțele nu sînt supuse presiunilor exercitate de mass-media. Un singur *minut* poate spulbera *șase luni* de muncă.

– Crezi că aș permite așa ceva?

– Aveți nevoie de subiecte. Mereu aveți nevoie de subiecte! Sînt momente cînd nu înțelegi treaba asta!

Vocea lui Tremayne răsuna în întreaga încăpere.

Virginia se ridică în picioare.

– John al nostru n-ar face aşa ceva, iubitule... Eu aş mai bea o cafea.

– O aduc eu, spuse Alice, ridicîndu-se de pe sofa. Se uita la Tremayne, surprinsă de neaşteptata lui vehemenţă.

– Nu fi absurdă, zise Ginny, intrînd în hol.

– Eu aş bea ceva.

Cardone ridică paharul, aşteptînd să-i fie umplut.

– Sigur, Joe. Tanner îi luă paharul. Gin tonic?

– Asta am băut pînă acum.

– Chiar prea mult, adăugă soţia lui.

Tanner se duse în bucătărie şi începu să pregătească băutura lui Cardone. Ginny era lîngă maşina de gătit.

– O să dau drumul la reşou; flacăra aragazului s-a stins.

– Mulţumesc.

– Şi eu păţesc mereu aşa. Se stinge focul şi cafeaua se răceşte.

Tanner chicoti şi turnă tonicul. Apoi înţelese substratul neplăcut al comentariului făcut de Ginny.

– I-am spus lui Ali să cumpere un filtru electric, dar ea refuză.

– John?

– Da.

– E o noapte minunată. Ce-ar fi să mergem cu toţii la piscină?

– Sigur. Bună idee. O să încălzesc apa din bazin. Stai să-i duc paharul lui Joe.

Tanner se întoarse în camera de zi, la timp ca să audă primele acorduri din „Tangerine". Ali pusese un disc intitulat „Şlagăre de demult". Urmară reacţiile aşteptate, rîsetele de recunoaştere.

– Ţine, Joe. Mai doreşte cineva ceva?

Toată lumea refuză în cor. Betty se ridicase din fotoliu şi se postase în faţa lui Dick Tremayne, lîngă şemineu. Tanner avea impresia că se certau. Ali era lîngă combina stereo şi-i arăta lui Bernie coperta albumului; Leila Osterman stătea în faţa lui Cardone, privindu-l cum dădea ginul pe gît, aparent iritată de faptul că bea atît de repede.

– Ginny şi cu mine o să încălzim apa din piscină. O să facem o baie, de acord? V-aţi luat cu toţii costumele de baie; dacă nu, avem o grămadă în garaj.

Dick se uită la Tanner. Era o privire ciudată, îşi zise directorul de ştiri.

– N-o învăţa pe Ginny prea multe despre filtrul ăla de apă. Eu mă menţin ferm pe poziţie. Fără piscină.

– De ce nu? întrebă Cardone.

– Prea mulţi copii în preajmă.

– Construieşte un gard, zise Joe, cu o nuanţă de dispreţ.

Tanner se îndreptă spre uşa din spate de la bucătărie. Din salon se auzea un hohot de rîs, dar nu era unul de bucurie. Părea forţat, întrucîtva aspru.

Avea Fassett dreptate? Omega îşi arăta semnele? Oare ostilităţile începeau, încet-încet, să se facă simţite?

Afară, se duse la marginea piscinei, la cutia filtrului.

– Ginny.

– Sînt aici, lîngă tomatele lui Ali. Aracul ăsta a căzut şi nu pot să leg tulpina.

– Vin imediat. Se întoarse şi porni spre ea. Care din ele? N-o văd.

– Aici, zise Ginny, arătîndu-i.

Tanner îngenunche şi văzu aracul. Nu căzuse, fusese rupt.

– Unul din copii trebuie să fi trecut în fugă pe-aici. Smulse băţul rupt şi aşeză cu grijă planta pe pămînt. O să rezolv mîine treaba asta.

Se ridică. Ginny stătea foarte aproape de el şi-i puse mîna pe braţ. El îşi dădu seama că nu puteau fi văzuţi din casă.

– Eu l-am rupt, spuse Ginny.

– De ce?

– Voiam să vorbesc cu tine. Singuri.

Îşi desfăcuse cîţiva nasturi de la bluză. El îi putea vedea curbura sînilor. Tanner se întrebă dacă nu cumva era beată. Însă Ginny nu se îmbăta niciodată, iar dacă o făcea, nimeni nu ştia.

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre Dick, în primul rînd. Îmi cer scuze pentru el. Poate deveni grosolan... prost-crescut, cînd e supărat.

– A fost grosolan? Supărat? N-am observat.

– Ba ai observat. Te-am urmărit.

– Te-ai înşelat.

– Nu cred.

– Hai să terminăm cu piscina.

– Stai puțin. Ginny rîse înecat. Nu te sperii, nu-i așa?

– Prietenii mei nu mă sperie, spuse Tanner, zîmbind.

– Știm multe unii despre alții.

Tanner privi cu atenție chipul lui Ginny, ochii ei, ușoara contracție a buzelor. Se întrebă dacă nu cumva în acel moment incredibilul avea să-i fie dezvăluit. Dacă era așa, el ar fi ajutat-o să vorbească.

– Probabil că întotdeauna credem că ne cunoaștem prietenii. Uneori mă întreb dacă e așa.

– Mă simt foarte atrasă... fizic de tine. Știai asta?

– Nu, nu știam, zise Tanner, surprins.

– N-ar trebui să te deranjeze asta. N-ar afecta-o pe Ali pentru nimic în lume. Nu cred că atracția fizică presupune neapărat asumarea unor obligații, nu-i așa?

– Toată lumea are fantezii.

– Eviți răspunsul.

– Cu siguranță.

–Ți-am spus, asta nu ți-ar afecta în nici un fel viața.

– Sînt om. M-ar afecta.

– Și eu sînt om. Pot să te sărut? Merit măcar un sărut.

Ginny își încolăci brațele pe după gîtul uluitului Tanner și își apăsă buzele pe ale lui, deschizînd gura. Tanner înțelegea că ea își dădea toată silința să-l excite, dar nu putea pricepe de ce. Dacă ea se purta așa cu bună-știință, nu exista nici un loc unde-ar fi putut face dragoste.

Apoi înțelese. Ea îi dădea speranțe. Proceda așa cu bună știință.

– Ah, Johnny! Ah, Doamne, Johnny!

– Bine, Ginny. Bine. Nu... Poate că era chiar beată, îşi zise Tanner. Avea să se simtă penibil a doua zi. O să vorbim mai tîrziu.

Ginny se retrase uşor. Buzele ei erau alături de gura lui.

– Sigur, o să vorbim mai tîrziu... Johnny... Cine e Blackstone?

– Blackstone?

– Te rog! Trebuie să ştiu! Nimic nu se va schimba, îţi promit. *Cine e Blackstone?*

Tanner o luă de umeri, obligînd-o să-l privească în faţă. Ea plîngea.

– Nu cunosc nici un Blackstone.

– Nu face asta, şopti ea. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta! Spune-i lui Blackstone *să înceteze!*

– Dick te-a trimis aici?

– M-ar ucide dacă ar şti, zise ea încet.

– Hai să lămurim un lucru. Îmi oferi...

– Orice doreşti! Dar lasă-l în *pace*... Soţul meu e un om bun. Un om foarte, foarte cumsecade. E un bun prieten al tău! Te rog, nu-l răni!

– Îl iubeşti.

– Mai mult decît pe mine însămi. Aşa că, te rog, nu-i face rău. Şi spune-i lui Blackstone să înceteze!

Apoi Ginny plecă în fugă spre garaj.

Ar fi vrut să se ducă după ea şi să se poarte cu blîndeţe,

dar spectrul lui Omega îl reținu. Se tot întreba dacă Ginny, care fusese în stare să i se ofere ca o tîrfă, ar fi fost capabilă și de lucruri mult mai periculoase.

Dar Ginny nu era o tîrfă. Nepăsătoare, poate, chiar provocatoare într-un fel amuzant, inofensiv, dar lui Tanner sau vreunui cunoscut de-al lui nu-i trecuse niciodată prin cap că ea s-ar culca și cu altcineva în afară de Dick. Nu părea să fie stilul ei.

Numai dacă nu cumva era tîrfa lui Omega.

Se auzi din nou un rîs forțat în casă. Tanner desluși primele acorduri ale clarinetului din „Amapola". Îngenunche și scoase termometrul din apă.

Deodată, își dădu seama că nu era singur. Leila Osterman stătea la cîțiva pași în spatele lui, în iarbă. Ieșise în liniște din casă; ori poate că fusese el prea ocupat ca să mai audă și ușa de la bucătărie sau zgomotul pașilor ei.

– A, bună! M-ai speriat.

– Credeam că te ajută Ginny.

– Ea... a scăpat niște pudră de filtru pe fustă... Uite, temperatura e de douăzeci și două de grade. Lui Joe o să i se pară prea mult.

– Dacă mai poate vorbi.

– Înțeleg ce vrei să spui, zise Tanner, ridicîndu-se în picioare, zîmbitor. Joe nu e un băutor.

– Se străduiește să fie.

– Leila, cum de-ați venit, tu și cu Bernie, acum două zile?

– Nu ți-a spus el?

Leila ezită, aparent iritată de faptul că i se transferase ei sarcina de a da explicații.

– Nu. Evident.

– Se agită prin zonă. A participat la întruniri, dejunuri de afaceri.

– Ce caută?

– A, proiecte. Îl ştii pe Bernie; trece prin diverse etape. Nu uită niciodată că *The New York Times* l-a numit cîndva palpitant... sau incisiv, niciodată nu-mi amintesc exact. Din nefericire, a căpătat gusturi costisitoare.

– Nu mai înţeleg.

– Cochetează cu ideea unui serial de clasă; ştii tu, genul de modă veche. Companiile cinematografice vorbesc mult despre îmbunătăţiri.

– Serios? N-am auzit.

– Tu lucrezi la ştiri, nu la programe.

Tanner scoase un pachet de ţigări şi-i oferi una Leilei. În timp ce i-o aprindea, observă îngrijorarea, încordarea din ochii ei.

– Bernie e un tip de valoare. Voi doi aţi cîştigat mulţi bani cu companiile. N-o să aibă probleme; este extrem de convingător.

– Mă tem că e nevoie de ceva mai mult decît de putere de convingere, zise Leila. Dacă nu vrei să lucrezi pentru un procentaj în cultura non-profit... Nu, e nevoie de influenţă. Enormă. Cît să-i faci pe oamenii cu bani să-şi schimbe părerea.

Leila trase adînc din ţigară, evitînd privirea lui Tanner.

– Şi el e în stare de aşa ceva?

– S-ar putea. Cuvîntul lui Bernie are mai multă greutate decît acela al oricărui alt scriitor de pe coastă. Are „impact“,

cum se spune... Ajunge pînă la New York, crede-mă pe cuvînt.

Tanner constată că nu mai voia să vorbească. Durea prea tare. Leila aproape că-i mărturisise, își zise el. Aproape că proclamase puterea Omegăi. Sigur că Bernie avea să fie consecvent cu sine. Bernie putea să-i facă pe oameni să se răzgîndească, să răstoarne decizii. Însă Omega – iar el era inclus în ea – făcea parte din ei.

– Da, zise el încet. O să te cred pe cuvînt. Bernie e un om important.

Rămăseseră tăcuți pentru o clipă, apoi Leila vorbi cu asprime:

– Ești mulțumit?

– Ce?

– Te-am întrebat dacă ești mulțumit. M-ai interogat ca un polițai. Pot chiar să-ți dau o listă a întîlnirilor lui, dacă vrei. E vorba despre frizerii, depozite, magazine – sînt sigur că toți îți vor confirma că am fost acolo.

– Ce dracu' tot spui acolo?

– Știi foarte bine! Aici nu are loc o petrecere prea plăcută, în caz că n-ai observat. Ne purtăm cu toții de parcă nu ne-am fi întîlnit niciodată, ca și cum noile noastre cunoștințe ar fi extrem de dezagreabile.

– Asta n-are nici o legătură cu mine. Poate că ar trebui să vă uitați la voi înșivă.

– De ce?

Leila făcu un pas înapoi. Tanner își zise că părea tulburată, dar nu putea fi sigur.

– De ce-am face-o? Ce *este,* John?

– Nu poţi să-mi spui *tu?*

– Doamne Sfinte, *eşti* pe urmele lui, nu-i aşa? Eşti pe urmele lui *Bernie.*

– Nu, nu sînt. Nu sînt pe urmele nimănui.

– Ascultă-mă, John! Bernie şi-ar da viaţa pentru tine! Nu ştii asta?

Leila Osterman aruncă ţigara şi se îndepărtă.

În timp ce Tanner se pregătea să ducă găleata cu clor în garaj, Ali ieşi din casă, împreună cu Bernie Osterman. Se întrebă preţ de o clipă dacă Leila vorbise cu el. Era limpede că nu. Soţia lui şi Bernie voiau doar să ştie unde pusese el apa minerală şi să-i spună că toţi îşi luaseră costumele de baie.

Tremayne era în uşa bucătăriei, cu paharul în mînă, privindu-i pe cei trei care stăteau de vorbă. Lui Tanner i se păru nervos, neliniştit.

Directorul de ştiri intră în garaj şi puse găleata din plastic într-un colţ, lîngă toaletă. Era cel mai răcoros loc. Uşa dinspre bucătărie se deschise şi Tremayne coborî treptele.

– Vreau să vorbim puţin.

– Sigur.

Tremayne se răsuci lateral şi se strecură pe lîngă Triumph.

– Nu te-am văzut niciodată conducînd maşina asta.

– O detest. E un chin să intri şi să ieşi din ea.

– Eşti băiat mare.

– E o maşină mică.

– Eu... voiam să-ţi spun că-mi pare rău din cauza

tîmpeniilor pe care le-am debitat mai devreme. N-am motive de ceartă cu tine. M-a înfuriat un reporter, de la *The Wall Street Journal,* acum cîteva săptămîni, în legătură cu un proces. Îți dai seama? *The Journal!* Firma mea a hotărît să nu dea curs incidentului.

– O presă liberă sau un proces corect. Un argument al naibii de valabil! Eu n-aş considera asta o ofensă personală.

Tremayne se rezemă de Triumph. Vorbi cu prudență.

– Acum cîteva ceasuri, Bernie te-a întrebat – vorbea despre întîmplarea de miercuri – dacă lucrezi la ceva asemănător cu povestea din San Diego. N-am ştiut niciodată mare lucru despre asta, în afară de faptul că mai e uneori amintită prin ziare...

– S-a exagerat mult. A fost vorba despre o serie de plăți făcute în port. De către localnici către industriaşi, din cîte țin minte.

– Nu fi aşa modest.

– Nu sînt. A fost un reportaj grozav şi aproape că am luat premiul Pulitzer. Asta mi-a influențat întreaga carieră.

– Foarte bine... În regulă... N-o s-o mai lungesc. Faci cercetări în legătură cu ceva care mă afectează pe mine?

– Nu, din cîte ştiu... Asta-i spuneam lui Bernie; am o echipă de vreo şaptezeci de oameni, implicați direct în strîngerea datelor. Nu le cer rapoarte zilnice.

– Vrei să spui că nu ştii ce fac ei?

– Mă subapreciezi, zise Tanner, cu un rîs scurt. Eu aprob cheltuielile; nimic nu apare fără ştirea mea.

Tremayne se îndepărtă de Triumph.

– În regulă, hai să lămurim treaba asta... Ginny s-a întors în casă acum cincisprezece minute. Trăiesc cu fata asta de şaisprezece ani. O cunosc bine... Plînsese. A ieşit afară, după tine, şi s-a întors plîngînd. Vreau să ştiu de ce.

– Nu pot să-ţi răspund.

– Ar fi bine să-ncerci!... Eşti invidios pe banii mei, nu-i aşa?

– Nu-i adevărat.

– Ba da! Crezi că n-am auzit ce spune Ali în spatele tău! Iar acum laşi să se înţeleagă subtil, cu nonşalanţă, că nimic nu *apare* fără ştirea ta! Asta i-ai spus soţiei mele? Trebuie să aud amănuntele de la *ea?* O soţie nu poate *depune mărturie;* ne *protejezi?* Ce *vrei?*

– Află singur! Te-ai implicat în ceva atît de cumplit încît ai devenit paranoic? Asta e? Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

– Nu. Nu! De ce *plîngea?*

– Întreab-o tu!

Tremayne îşi întoarse capul, iar John Tanner văzu trupul avocatului tremurînd în vreme ce-şi trecea mîinile peste caroseria micului automobil sport.

– Ne cunoaştem de mult, dar tu nu m-ai înţeles niciodată... Nu emite judecăţi de valoare înainte de a-i înţelege pe oamenii respectivi.

Deci asta era, îşi spuse Tanner. Tremayne recunoştea. Făcea parte din Omega.

Apoi Tremayne vorbi din nou şi concluzia aceea se spulberă. Se întoarse spre el cu o privire disperată.

– S-ar putea să nu fiu ireproşabil, ştiu asta, însă mă încadrez în limitele legii. Ăsta-i sistemul. Poate că nu-mi place întotdeauna, dar respect acest *sistem!*

Tanner se întrebă dacă oamenii lui Fassett instalaseră vreun microfon în garaj. Dacă auziseră cuvintele, rostite cu atîta amărăciune, sunînd atît de adevărat. Se uită la omul distrus din faţa lui.

– Să mergem în bucătărie. Nici unuia dintre noi nu i-ar strica un pahar.

19

Alice întoarse comutatorul de sub pervazul ferestrei de la camera de zi, astfel ca muzica să poată fi auzită în difuzoarele din curtea interioară. Erau cu toţii afară, pe marginea piscinei. Chiar şi soţul ei şi Dick Tremayne se sculaseră în cele din urmă de la masa din bucătărie; stătuseră acolo douăzeci de minute şi lui Ali i se păru ciudat faptul că vorbiseră foarte puţin.

– Hei, graţioasă doamnă!

Era vocea lui Joe, şi Alice se încordă ca un arc. El venea dinspre hol, îmbrăcat cu slipul. Corpul lui Joe avea ceva neplăcut – făcea ca obiectele din jur să pară mai mici.

– Nu mai era gheaţă, aşa că am dat un telefon să ne aducă.

– La ora asta?

– E mai simplu decît să meargă cineva după ea.

– Pe cine-ai sunat?

– Pe Rudy, de la magazinul de băuturi.

– Acolo e închis.

Cardone veni spre ea, clătinîndu-se uşor.

– L-am sunat acasă; nu dormea... Îmi face mici servicii. I-am spus să lase două pachete la uşa din faţă şi să le treacă în contul meu.

– Nu era nevoie. Adică plata.

– Fiecare bănuţ contează.

– Scuză-mă.

Ea se îndreptă spre sofa, fie şi pentru a scăpa de damful de gin al lui Cardone. El o urmă.

– Te-ai gîndit la ce ţi-am spus?

– Eşti foarte generos, dar nu avem nevoie de ajutor.

– Aşa a zis John?

– Aşa *ar zice.*

– Deci n-ai vorbit cu el?

– Nu.

Cardone îi luă mîna cu blîndeţe. Ea încercă instinctiv să şi-o tragă, dar el i-o reţinu – ferm, fără ostilitate, doar prietenos; totuşi, i-o reţinea.

– S-ar putea să fiu puţin ameţit, dar vreau să mă iei în serios... Sînt un om norocos; n-a fost greu deloc... Sincer, mă simt chiar puţin vinovat, înţelegi ce vreau să spun? Îl admir pe Johnny. Am o părere foarte bună despre el, fiindcă el *contribuie*... Eu nu prea contribui; eu doar iau. Nu fac rău nimănui, dar iau... M-aş simţi mult mai bine dacă m-aţi lăsa să *ofer*... ca un fel de schimb.

El îi lăsă mîna şi, fiindcă fusese luată prin surprindere, antebraţul i se lovi de mijloc. Se simţi pentru moment stînjenită. Şi uimită.

– De ce eşti atît de hotărît să ne oferi ceva?

Cardone se aşeză cu greutate pe braţul canapelei.

– Se mai află cîte ceva. Zvonuri, bîrfe, poate.

– Despre noi? Despre noi şi banii noştri?

– Oarecum.

– Ei bine, nu-i adevărat. Pur şi simplu nu-i adevărat.

– Atunci hai să pun problema altfel. Acum trei ani, cînd Dick, Ginny, Bernie şi Leila au mers cu noi să schiem la Gstaad, tu şi cu Johnny n-aţi vrut să veniţi. Corect?

Alice clipi, încercînd să urmărească logica lui Joe.

– Da, îmi amintesc. Ne gîndeam că ar fi mai bine să ducem copiii la Nassau.

– Dar acum John e foarte interesat de Elveţia, nu-i aşa?

Corpul lui Joe se legăna uşor.

– Nu, din cîte ştiu eu. Nu mi-a vorbit despre asta.

– Atunci, dacă nu Elveţia, poate Italia. N-ar fi exclus să-l intereseze Sicilia; e un loc foarte pitoresc.

– Pur şi simplu nu te înţeleg.

Cardone se ridică de pe braţul canapelei şi se ţinu pe picioare.

– Noi doi nu ne deosebim prea mult, nu-i aşa? Adică, încrederea de care ne bucurăm n-am moştenit-o... A trebuit să ne-o cîştigăm, fiecare în felul său...

– Cred că asta-i ceva jignitor.

– Îmi cer scuze, n-am vrut să te ofensez... Nu doresc decît să fiu cinstit, iar cinstea începe acolo unde te afli... unde ai fost.

– Eşti beat.

– Cu siguranță. Sînt beat și nervos. O combinație groaznică... Vorbește cu John. Spune-i să nu-și facă griji în legătură cu Elveția sau Italia, în regulă? Spune-i, nu contează cum, că eu sînt curat și că îmi plac oamenii care contribuie, dar nu fac rău altora... Că o să plătesc.

Cardone făcu doi pași spre Ali și-i luă mîna stîngă. Delicat, dar stăruitor, i-o duse la buze, cu ochii închiși, și-i săruta palma. Ali mai văzuse genul ăla de sărut; în copilărie, îi surprinsese pe adepții fanatici ai tatălui ei făcînd la fel. Apoi Joe se întoarse și porni șovăitor spre hol.

De la fereastră, o variație de lumină, o reflectare, o modificare a clarității îi atrase privirea lui Ali. Întoarse capul. Ceea ce văzu o făcu să înghețe. Afară, pe pajiște, la numai doi metri de geam stătea Betty Cardone, într-un costum alb de baie, scăldată în lumina albastru-verzuie a piscinei.

Betty văzuse ce se întîmplase între Alice și soțul ei. Alice îi citea asta în ochi.

Soția lui Joe se uita cu atenție pe fereastră, iar privirea ei era nemiloasă.

Vocea plină a tînărului Sinatra plutea în aerul cald al nopții de vară, în timp ce cuplurile stăteau în jurul piscinei. Pe rînd – lui John Tanner i se păru că nu erau niciodată doi – , unul sau altul dintre ei intra în apă și se bălăcea alene.

Femeile vorbeau despre școli și copii, în vreme ce bărbații, de partea cealaltă a bazinului, discutau mai puțin calm despre bursă, politică și o economie de neînțeles.

Tanner stătea la baza trambulinei, lîngă Joe. Nu-l văzuse niciodată atît de beat şi-l ţinea sub observaţie. Dacă unii sau toţi cei de-acolo făceau parte din Omega, Joe era cea mai slabă verigă. Avea să cedeze primul.

Se iscară mici dispute, repede potolite. La un moment dat, vocea lui Joe se auzi mai tare şi Betty reacţionă rapid, însă calm.

– Eşti beat, bărbate. Fii atent!

– Joe are dreptate, Betty, spuse Bernie, bătîndu-l pe genunchi pe Cardone. A fost o zăpuşeală teribilă la New York azi, îţi aminteşti?

– Şi tu ai fost la New York, Bernie, interveni Ginny Tremayne, întinzîndu-şi picioarele peste marginea bazinului. A fost chiar aşa de cald?

– O zăpuşeală teribilă, iubito.

Vorbise Dick, de pe malul celălalt. Tanner îi surprinse pe Osterman şi Tremayne schimbînd o privire. Comunicarea lor tăcută se referea la Cardone, dar asta nu însemna că el, Tanner, trebuia să înţeleagă sau să observe ceva. Apoi Dick se ridică şi întrebă cine mai voia să bea un pahar. Numai Joe îşi exprimă dorinţa.

– Mă duc eu, zise Tanner.

– Rămîi pe loc, răspunse Dick. Tu ai grijă de jucătorul de base-ball. Oricum, vreau s-o sun pe fată. I-am spus să se întoarcă la unu; e aproape două. În ziua de azi trebuie să verifici.

– Eşti un tată deplorabil, spuse Leila.

– Cîtă vreme nu sînt bunic.

Tremayne traversă peluza spre uşa bucătăriei. Urmară cîteva secunde de tăcere, apoi femeile reluară conversaţia lor relaxată, iar Bernie coborî de pe marginea bazinului în apă. Joe Cardone şi Tanner nu vorbeau.

Cîteva minute mai tîrziu, Dick ieşi pe uşa de la bucătărie, aducînd două pahare.

– Hei, Ginny! Peg era nervoasă că am trezit-o. Ce zici de asta?

– Cred că este plictistă de întîlnirea ei.

Tremayne se apropie de Cardone şi-i întinse paharul.

– Ţine, fundaşule.

– Am fost mijlocaş. Îl încercuiam pe Levi Jackson al tău de la Yale Bowl!

– Sigur. Dar am vorbit cu Levi. Spunea că te fentau întotdeauna. Era de-ajuns să strige „sos tomat“ şi tu o zbugheai pe tuşă!

– Al naibii de amuzant! L-am terminat pe ticălosul ăla negru!

– El vorbeşte frumos despre tine, zise Bernie, zîmbind de la marginea bazinului.

– Iar eu vorbesc frumos despre *tine,* Bernie! Şi despre marele Dick, prezent aici! Cardone se ridică greu în picioare. Vorbesc frumos despre voi *toţi!*

– Hei, Joe...

Tanner se depărtă de trambulină.

– Zău, Joe, stai jos, îi ordonă Betty. O să cazi în apă.

– Da Vinci!

Era doar un nume, dar Cardone îl strigase. Apoi repetă:

– *Da Vinci*... Rosti sunetele lungindu-le, cu un pronunţat accent italian.

– Ce înseamnă *asta?* întrebă Tremayne.

– Tu să-mi spui! răcni Cardone în tăcerea încordată din jurul piscinei.

– E nebun, zise Leila.

– E beat mort, dacă nu deranjează pe nimeni exprimarea mea, adăugă Ginny.

– Fiindcă noi nu puteam – eu, cel puţin, nu – să-ţi spunem ce e un Da Vinci, poate că ne explici tu.

Berni vorbise încet.

– Încetează! *Încetează!*

Cardone îşi strînse pumnii de două ori la rînd. Osterman ieşi din apă şi se apropie de Joe. Mîinile îi atîrnau pe lîngă corp.

– Linişteşte-te, Joe. Te rog... Linişteşte-te.

– *Zürichhhhh!*

Tanner avu impresia că ţipătul lui Joe Cardone fusese auzit de la cîţiva kilometri. Se întîmplase! O spusese!

– Ce vrei să zici, Joe?

Tremayne făcu un pas şovăitor spre Cardone.

– *Zürich!* Asta vreau să spun!

– E un oraş în Elveţia! Şi ce altceva? Osterman stătea în faţa lui Cardone; n-avea de gînd să fie îndurător. Spune ce înţelegi prin asta!

– Nu!

Tremayne îl luă pe Osterman de umăr.

– Să nu vorbeşti cu mine, ţipă Cardone. Tu eşti cel care...

– *Încetaţi! Toţi!*

Betty stătea în picioare pe suprafaţa betonată de la capătul piscinei. Tanner n-ar fi crezut niciodată că soţia lui Cardone putea avea atîta forţă.

Dar aşa era. Cei trei bărbaţi se depărtară unul de altul ca nişte cîini bătuţi. Femeile se uitară la Betty, apoi Ginny şi Leila se îndepărtară, în timp ce Ali rămase nemişcată, fără să priceapă nimic.

Betty continuă, revenind la tonul de gospodină blîndă, de periferie, care părea să fie:

– V-aţi purtat cu toţii ca nişte copii şi ar fi mai bine ca Joe să meargă acasă.

– Eu... cred că putem să bem cu toţii un pahar înainte de culcare, Betty, spuse Tanner. Ce zici?

– Pe-al lui Joe să-l diluezi, răspunse Betty cu un zîmbet.

– Nu se poate altfel, zise Bernie.

– Le aduc eu.

Tanner se întoarse către uşă.

– Vine toată lumea?

– Stai puţin, Johnny! Era Cardone, pe chipul căruia se aşternuse un rînjet larg. Eu sînt băiatul cel rău, aşa că lasă-mă să te ajut. În plus, vreau să merg la baie.

Tanner intră în bucătărie înaintea lui Cardone. Era tulburat, uluit. Se aşteptase ca, atunci cînd Joe strigase cuvîntul „Zürich", totul să se încheie. Zürich reprezenta cheia care ar fi trebuit să declanşeze prăbuşirea. Totuşi, nu se întîmplase aşa.

Dimpotrivă, intervenise o situaţie contrară. Fusese impus

un control; provenind de la cea mai improbabilă sursă pe care şi-o putea imagina – Betty Cardone.

Deodată, în spatele lui se auzi o izbitură. Tremayne stătea în pragul uşii, uitîndu-se la Cardone, care se prăbuşise la pămînt.

– Aşa! O masă de muşchi de la Princeton tocmai a leşinat!... Să-l ducem la maşina mea. Eu sînt şoferul în seara asta.

Leşinat? Tanner nu credea. Cardone era într-adevăr beat. Dar nu părea să fie pe punctul de a se prăbuşi.

20

Cei trei bărbaţi se îmbrăcară repede şi-l aşezară pe Cardone pe scaunul din faţă al maşinii lui Tremayne. Betty şi Ginny stăteau pe bancheta din spate. Tanner continua să observe faţa lui Joe, mai ales ochii, încercînd să descopere vreun semn de prefăcătorie. Nu văzu însă nimic. Totuşi, ceva era fals, îşi zise el; mişcările exagerate ale lui Cardone aveau prea mare precizie. Oare Joe se acoperise cu o platoşă de tăcere ca să-i pună la încercare pe ceilalţi? se întrebă el.

Sau autocontrolul său fusese alterat de tensiunea crescîndă?

– Fir-ar să fie! exclamă Tremayne. Mi-am uitat jacheta în casă.

– Ţi-o aduc eu la Club mîine dimineaţă, spuse John. Noi sîntem programaţi la unsprezece.

– Nu, mai bine o iau acum. Am lăsat nişte note în buzunar; s-ar putea să am nevoie de ele... Stai aici cu Bernie. Mă întorc imediat.

Dick alergă în casă şi îşi luă jacheta de pe un fotoliu din hol. Se uită la Leila Osterman, care lustruia tăblia unei mese din camera de zi.

– Dacă fac treaba asta acum, poate că familiei Tanner o să-i mai rămînă ceva mobilă, zise ea.

– Unde-i Ali?

– În bucătărie.

Leila continuă să frece tăblia mesei. Cînd Tremayne intră în bucătărie, o găsi pe Ali umplînd maşina de spălat vase.

– Ali?

– Ah!... Dick. Joe e în regulă?

– Joe e bine... Ce face John?

– Nu e afară cu voi?

– Eu sînt aici.

– E tîrziu; sînt prea obosită pentru glume.

– Nu prea-mi arde de glume... Noi sîntem buni prieteni, Ali. Tu şi cu Johnny însemnaţi mult pentru noi, pentru mine şi Ginny.

– Şi noi avem aceleaşi sentimente pentru voi; ştii asta.

– Credeam că ştiu. Ascultă-mă...

Tremayne se înroşise la faţă; înghiţea mereu în sec, incapabil să-şi stăpînească zbaterea pronunţată a ochiului stîng.

– Nu judecaţi oamenii. Nu-l lăsa pe John să dea publicităţii... opinii care fac rău oamenilor înainte de a înţelege motivaţia faptelor lor.

– Nu pricep ce...

– E foarte important, o întrerupse Tremayne. El ar trebui

să înțeleagă. E o greșeală pe care eu n-o comit niciodată în instanță. Întotdeauna încerc să înțeleg.

Alice sesiză amenințarea din tonul vocii lui.

– Îți sugerez să-i spui lui ce ai de zis.

– Așa am făcut, dar el nu mi-a răspuns. De aceea mă adresez ție... Nu uita, Ali. Nimeni nu e în totalitate ceea ce pare a fi. Numai cîțiva dintre noi sînt mai inventivi. Ține minte lucrul ăsta!

Tremayne se răsuci pe călcîie și plecă; cîteva clipe mai tîrziu, Ali auzi ușa din față închizîndu-se. Uitîndu-se către ușa deschisă a bucătăriei, își dădu seama că altcineva era prin preajmă. Se auzea sunetul inconfundabil al unor pași înăbușiți. Cineva trecuse prin sufragerie și se oprise în cămara ei, după colț, nevăzut. Ea se duse încet, în tăcere, spre arcadă. Cînd se întoarse spre mica încăpere, o văzu pe Leila stînd nemișcată lîngă perete, privind drept înainte.

Leila ascultase conversația din bucătărie. Rămase cu gura căscată cînd o văzu pe Ali, apoi rîse, fără nici o urmă de veselie. Știa că fusese surprinsă.

– Am venit să mai iau o cîrpă.

Ridică mîna în care avea o cîrpă de praf și se întoarse în sufragerie fără alte comentarii.

Alice stătea în mijlocul cămării, întrebîndu-se ce lucru îngrozitor li se întîmplase tuturor. Era ceva ce tulburase profund viețile celor aflați în acea casă.

Se urcaseră în pat; Ali stătea întinsă pe spate, John pe partea stîngă, la distanță de ea. Cuplul Osterman se afla dincolo

de hol, în camera de oaspeţi. Era prima dată cînd rămăseseră singuri în acea noapte.

Alice ştia că soţul ei era extenuat, însă nu mai putea amîna întrebarea.

– Au apărut nişte probleme între tine, Dick şi Joe, nu-i aşa?

Tanner se răsuci în pat; ridică ochii spre tavan, aproape uşurat. Ştia că urma să vină acea întrebare şi învăţase pe de rost răspunsul. Era încă o minciună; începuse să se obişnuiască cu minciunile. Dar rămăsese foarte puţin timp – Fassett îl asigurase de lucrul ăsta. Îi vorbi cu nonşalanţă:

– Eşti teribil de isteaţă.

– Da?

Se întoarse pe o parte şi îşi privi soţul.

– E ceva neplăcut, dar o să treacă. Ţi-am pomenit de afacerea aia cu acţiuni despre care perora Jim Loomis în tren?

– Da. Nu voiai ca Janet să se ducă la prînz... adică la familia Loomis.

– Aşa e... Ei bine, Joe şi Dick s-au combinat cu Loomis. Eu le-am spus să n-o facă.

– De ce?

– Am verificat.

– Ce?

– Noi aveam cîteva mii puse deoparte, care ne aduc cinci la sută dobîndă. Mi-am zis: de ce nu? Aşa că l-am sunat pe Andy Harrison – el e şeful departamentului juridic de la Standard, l-ai cunoscut anul trecut de Paşte. El a făcut nişte cercetări.

– Şi ce-a aflat?

– Toată afacerea pute. E o operaţiune putredă.

– E ilegală?

– Probabil că va fi săptămîna viitoare... Harrison sugera să facem ceva pe tema asta. Să realizăm o emisiune grozavă. Le-am spus asta lui Joe şi Dick.

– O, Doamne! Că o să faci un program pe tema asta?

– Nu-ţi face griji. Avem material pentru cîteva luni de-acum încolo. Nu e o urgenţă. Şi chiar dacă am realiza emisiunea, i-aş preveni. Ar putea ieşi la timp din afacere.

Ali îşi aminti vorbele lui Cardone şi Tremayne: *Ai vorbit cu el? Ce-a spus? Nu-l lăsa să emită opinii...* Fuseseră alarmaţi, iar acum ea înţelegea de ce.

– Joe şi Dick sînt teribil de îngrijoraţi, ştii asta, nu?

– Da. Am presupus.

– Ai *presupus?* Pentru numele lui Dumnezeu, sînt prietenii tăi!... Sînt speriaţi de moarte!

– Bine. Bine. Mîine, la Club, o să le spun să stea liniştiţi... Vulturul de la San Diego nu mai iese la vînătoare.

– Zău, ai dat dovadă de cruzime! Nu-i de mirare că sînt cu toţii aşa de supăraţi! Ei îşi închipuie că pregăteşti ceva cumplit.

Ali îşi aminti de silueta nemişcată a lui Leila, lipită de zidul cămării, ascultîndu-l pe Tremayne care se ruga şi ameninţa în bucătărie.

– I-au spus şi cuplului Osterman.

– Eşti sigură? Cum?

– Nu contează, nu e important. Îşi închipuie, probabil,

că eşti un monstru... Mîine dimineaţă, te rog să-i linişteşti.

– Ţi-am zis că aşa o să fac.

– Asta explică multe. Ţipătul ăla dement de la piscină, certurile... Zău că sînt supărată pe tine.

Dar Alice Tanner nu era supărată; necunoscutul îi devenise cunoscut. Putea face faţă situaţiei. Se lăsă pe spate, încă preocupată, îngrijorată, dar ceva mai calmă decît fusese cu cîteva ceasuri în urmă.

Tanner închise ochii şi răsuflă adînc. Ali îi dăduse crezare. Mai repede decît şi-ar fi închipuit. Acum deveni mai stăpîn pe sine, putea schimba realitatea mai uşor.

Fasset avusese dreptate, putea să-i dirijeze pe toţi.

Pînă şi pe Ali.

21

Stătea lîngă fereastra dormitorului. Nu se vedea luna, doar norii se deplasau lent pe cerul nopţii. Coborî privirea spre zona laterală a peluzei şi către pădurea de dincolo de ea şi, deodată, se întrebă dacă nu cumva ochii îi jucau feste. Văzuse clar licărul unei ţigări aprinse. Cineva se plimba şi fuma fără să se ferească! Iisuse! Oare nu-şi dădea seama că scotea la iveală faptul că locuinţa era supravegheată?

Apoi se uită mai atent. Omul purta un halat de baie. Era Osterman. Văzuse Bernie ceva? Auzise ceva? Tanner se duse rapid, pe tăcute, spre uşa dormitorului şi ieşi afară.

– Mi-am închipuit eu că eşti treaz şi te plimbi prin casă, zise Bernie, care stătea într-un şezlong şi privea apa din piscină. Seara asta a fost un dezastru.

– Nu sînt aşa de sigur.

– Atunci, probabil că ţi-ai pierdut văzul şi auzul. A fost o noapte fierbinte. Dacă am fi avut cu toţii cuţite, piscina asta ar fi fost plină de sînge pînă acum.

– Exagerezi, cu mentalitatea ta hollywoodiană.

Tanner se aşeză la marginea apei.

– Sînt scriitor. Observ şi extrag esenţialul.

– Cred că greşeşti, zise Tanner. Dick mi-a spus că era stresat din cauza programului său de lucru. Joe s-a îmbătat. Şi ce-i cu asta?

Osterman îşi răsuci piciorul peste şezlong şi se ridică în capul oaselor.

– Poate că te întrebi ce fac aici... A fost o presimţire, ceva instinctiv. Mă gîndeam că o să cobori şi tu. Nu păreai în stare să dormi, ca şi mine.

– Mă intrigi.

– Fără glumă. E timpul să vorbim.

– Despre ce?

Osterman se ridică şi se duse lîngă Tanner. Aprinse ţigară de la ţigară.

– Ce-ţi doreşti cel mai mult? Pentru tine şi familia ta?

Lui Tanner nu-i venea să-şi creadă urechilor. Osterman începuse cu cea mai banală introducere imaginabilă. Totuşi, răspunse ca şi cum ar fi luat întrebarea în serios.

– Linişte, cred. Linişte, hrană, adăpost, bunuri pămînteşti. Astea-s cuvintele-cheie?

– Le ai pe toate astea. În orice caz, pentru nevoile actuale.

– Atunci *chiar* că nu te înţeleg.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că nu mai ai posibilitatea de a opta? Întreaga ta viaţă e programată să îndeplinească o funcţie predeterminată, înţelegi?

– Îmi închipui că e ceva universal. Nu pun în discuţie treaba asta.

– Nici n-ai putea. Sistemul nu ţi-ar permite. Eşti antrenat pentru ceva anume; cîştigi experienţă şi asta faci tot restul vieţii tale. Fără alte discuţii.

– Eu aş fi un fizician atomist sub orice critică; tu n-ai fi deloc potrivit în neurochirurgie, zise Tanner.

– Sigur că totul e relativ; nu vorbesc despre fantezii. Eu spun că sîntem controlaţi de forţe pe care nu le mai putem stăpîni. Am ajuns la vîrsta specializării, iar ăsta e semnul morţii. Trăim şi muncim înăuntrul unor cercuri date; nu ni se permite să le depăşim limitele, nici măcar să ne uităm în jur. Cred că afirmaţia e valabilă mai ales pentru tine. Eu, cel puţin, am o oarecare libertate de a alege rahatul cu care să lucrez. Oricum, tot rahat e... Sîntem sufocaţi.

– Eu rămîn la ce am şi nu mă plîng. În plus, riscurile mele sînt destul de bine calculate.

– Dar n-ai susţinere! Nimic! Nu-ţi poţi permite să te ridici şi să spui: *ăsta-s eu!* Nu în privinţa banilor, nu poţi! Nu avînd *astea* de plătit!

Osterman îşi învîrti braţul, arătînd spre casa şi terenul lui Tanner.

– E posibil să nu pot... în privinţa banilor. Dar cine poate?

Osterman trase şezlongul şi se aşeză. Se uită în ochii lui Tanner şi vorbi încet:

– Există o cale. Şi sînt dispus să te ajut. Se opri o clipă, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele, apoi începu să vorbească din nou. Johnny...

Osterman tăcu iarăşi. Tanner se temea că n-o să continue, că n-o să aibă curaj.

– Te ascult.

– Trebuie să am nişte... asigurări; asta-i foarte important!

Osterman vorbea repede, cuvintele rostogolindu-se unul după altul. Deodată, atenţia celor doi se îndreptă spre casă. Lumina din dormitorul lui Janet Tanner se aprinsese.

– Ce-i asta? întrebă Bernie, fără să-şi ascundă teama.

– E Janet. Aia e camera ei. Am reuşit s-o convingem că trebuie să aprindă lumina atunci cînd se duce la baie. Altfel se loveşte de toate lucrurile din cale şi ne ţine pe toţi treji timp de douăzeci de minute.

Apoi străpunse aerul. Sfîşietor, plin de groază. Ţipătul unui copil.

Tanner ocoli în fugă piscina şi năvăli pe uşa bucătăriei. Ţipetele continuau şi luminile se aprinseră şi în celelalte trei dormitoare. Bernie Osterman şi Tanner alergară spre camera fetei. Fugiseră atît de repede încît Ali şi Leila abia avuseseră timp să iasă din dormitoarele lor.

John se năpusti pe uşă, fără să mai apese pe clanţă. Uşa se dădu de perete şi cei patru pătrunseră înăuntru.

Copila stătea în mijlocul camerei, deasupra corpului Welsh terrierului familiei Tanner. Fata nu se putea opri din ţipat.

Cîinele zăcea într-o baltă de sînge. Capul îi fusese tăiat.

John Tanner îşi luă fiica şi alergă cu ea în hol. Mintea nu-i mai funcţiona. Avea în faţa ochilor doar imaginea teribilă a cadavrului din pădure, alternînd cu cea a căţelului. Iar în

urechi cuvintele oribile ale bărbatului din parcarea motelului Howard Johnson. „Un cap retezat înseamnă un masacru."

Trebuia să preia controlul asupra situaţiei, *trebuia.*

O văzu pe Ali şoptind ceva la urechea lui Janet şi legănînd-o în braţe. Îşi dădea seama că fiul lui plîngea la cîţiva paşi de el şi percepea silueta lui Bernie Osterman, care-l liniştea. Apoi auzi cuvintele Leilei.

– O iau eu pe Janet, Ali. Du-te la Johnny.

Tanner sări în picioare, înfuriat.

– Dacă o atingi, te *omor!* Ai auzit, te *omor!*

– *John!*

Ali ţipa la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Cum *vorbeşti?*

– Ea era vizavi! Nu înţelegi? *Ea era vizavi!*

Osterman alergă spre Tanner, îl împinse şi-l lipi cu umerii de perete. Apoi îl plesni cu putere peste faţă.

– Cîinele ăla e mort de ceasuri întregi! Acum încetează!

De ceasuri întregi. Nu puteau să fie ceasuri întregi. Abia se întîmplase. Se aprinsese lumina şi capul fusese tăiat. Cineva retezase capul căţelului... Iar Leila se afla vizavi de camera fetei. Ea şi cu Bernie. Omega! Un masacru!

Bernie îi luă capul în mîini.

– Trebuia să te lovesc. Îţi ieşiseşi din minţi... Haide, revino-ţi. E teribil, de-a dreptul teribil, ştiu. Şi eu am o fiică.

Tanner încercă să se concentreze. Mai întîi ochii, apoi gîndurile. Toţi se uitau la el, chiar şi Raymond, care suspina lîngă uşa camerei lui.

– Nu e nimeni aici?

Tanner nu se putu stăpîni. Unde erau oamenii lui Fassett' Unde Dumnezeu *erau?*

– Cine, iubitule? Ali îi înconjură talia cu braţul, ajutîndu-să nu cadă.

– Nu e nimeni aici. Afirmaţia fusese rostită încet.

– Noi *sîntem* aici. Şi-o să chemăm poliţia. Chiar acum

Bernie puse mîna lui Tanner pe balustradă şi coborî scăril cu el. Tanner se uita la bărbatul suplu, puternic, ce-l sprijinea *N-a înţeles Bernie? El era Omega. Soţia lui era Omega! Nı putea să telefoneze la poliţie!*

– Poliţia? Vrei să vină poliţia?

– Cu siguranţă. Dacă a fost o glumă, e cu siguranţă ce mai dezgustătoare pe care am văzut-o vreodată. Sigur că vreaı să vină poliţia. Tu, nu?

– Ba da. Bineînţeles.

Ajunseră în camera de zi; Osterman prelua comanda.

– Ali, sună la poliţie! Dacă nu ştii numărul, sună l centrală! Apoi se duse în bucătărie.

Unde erau oamenii lui Fassett?

Alice traversă încăperea spre telefonul bej din spatel canapelei. Imediat, deveni limpede că nu mai era nevoie s sune.

Fasciculul unui reflector trecu prin fereastra din faţă luminînd peretele camerei de zi. În sfîrşit, oamenii lui Fasset sosiseră.

Auzind soneria la uşa din faţă, Tanner se ridică brusc d pe canapea şi intră în hol.

– Am auzit nişte ţipete şi am văzut luminile aprinse. S-a întîmplat ceva?

Era Jenkins, care-şi ascundea cu greu neliniştea.

– Aţi întîrziat puţin! zise Tanner calm. Ar fi bine să intraţi! Omega a fost aici.

– Nu te enerva.

Jenkins pătrunse în hol, urmat de McDermott. Osterman ieşi din bucătărie.

– Iisuse! Da' ştiu că vă mişcaţi repede!

– Schimbul de la douăsprezece la opt, domnule, spuse Jenkins. Am văzut luminile aprinse şi oameni agitîndu-se. E ceva neobişnuit la ora asta.

– Sînteţi foarte ageri, iar noi vă sîntem recunoscători...

– Da, domnule, îl întrerupse Jenkins şi intră în sufragerie. Care-i problema, domnule Tanner? Poţi să ne spui sau preferi să vorbim între patru ochi?

– Nu e vorba de nici un secret, domnule poliţist.

Osterman îl urmase pe ofiţer şi vorbise înainte ca Tanner să poată răspunde.

– În primul dormitor pe dreapta, la etaj, e un cîine. E mort.

– Da?

Jenkins era nedumerit. Se întoarse către Tanner.

– I-a fost tăiat capul. Retezat. Nu ştiu cine a făcut-o.

Jenkins vorbi calm:

– Înţeleg... O să ne ocupăm de asta. Se uită peste umăr la partenerul lui, rămas în hol. Adu-mi prelata pentru victime, Mac.

– Imediat.

McDermott ieşi afară.

– Pot să folosesc telefonul ăsta?

– Sigur.

– Trebuie informat căpitanul MacAuliff. O să-l sun acasă.

Tanner nu înţelegea. Asta nu ţinea de competenţa poliţiei. Era Omega! Ce făcea Jenkins? De ce-l suna pe MacAuliff? Trebuia să ia legătura cu *Fassett!* MacAuliff era un ofiţer al poliţiei locale; acceptabil, poate, însă cu o funcţie cert politică. MacAuliff răspundea în faţa consiliului municipal din Saddle Valley, nu în faţa guvernului Statelor Unite.

– Crezi că e necesar? La ora asta? Adică, e căpitanul...

Jenkins îl întrerupse brusc pe Tanner:

– Căpitanul MacAuliff e şeful poliţiei locale. I s-ar părea foarte ciudat dacă nu i-aş raporta situaţia asta direct lui.

Imediat, Tanner înţelese. Jenkins îi oferise cheia. Orice s-ar fi întîmplat, oriunde şi oricum, nu trebuia să existe nici o abatere de la normă.

Asta era „Spărtura din Piele".

Iar Tanner fu şi mai surprins de faptul că Jenkins dăduse telefon pentru Bernie şi Leila Osterman.

Căpitanul Albert MacAuliff intră în casa familiei Tanner şi imediat îşi făcu simţită autoritatea. Tanner îl urmărea dînd instrucţiuni ofiţerilor de poliţie, cu o voce joasă, poruncitoare. Era un bărbat înalt, obez, cu o ceafă groasă, răsfrîntă peste gulerul cămăşii. Avea mîinile masive, însă ciudat de imobile,

atîrnînd pe lîngă corp în timp ce mergea – semn că omul petrecuse mulți ani patrulînd pe străzi, mutîndu-și bastonul dintr-o mînă în alta.

MacAuliff fusese adus de la poliția din New York și era un exemplu grăitor al omului potrivit la locul potrivit. Cu mulți ani în urmă, consiliul municipal dăduse de știre că dorea un om eficient, care să țină elementele indezirabile la distanță de Saddle Walley. Și cea mai bună apărare în aceste vremuri de toleranță excesivă era atacul.

Saddle Valley dorea un mercenar. Angajase un fanatic.

– În regulă, domnule Tanner. Vă rog să dați o declarație. Ce s-a întîmplat aici azi-noapte?

– Am... am avut o mică petrecere cu prieteni.

– Cîți?

– Patru cupluri. Opt oameni.

– Ai angajat pe cineva la servit?

– Nu... Nu, fără ajutoare.

MacAuliff se uită la Tanner, punîndu-și carnetul deoparte.

– Nici menajeră?

– Nu.

– Doamna Tanner a avut pe cineva în cursul după-amiezei? Ca s-o ajute?

– Nu.

– Ești sigur?

– Întreab-o și dumneata.

Ali era în camera lui de lucru, unde improvizaseră paturi pentru copii.

– Ar putea fi important. În timp ce dumneata erai la lucru, s-ar putea să fi trecut pe-aici nişte coloraţi sau portoricani.

Tanner îl văzu pe Bernie retrăgîndu-se scîrbit.

– Am fost acasă toată ziua.

– În regulă.

– Căpitane. Osterman înaintă spre el, părăsind-o pe Leila. Cineva a pătruns cu forţa în casa asta şi a tăiat beregata cîinelui. Nu e posibil să fi fost un hoţ? Domnul şi doamna Tanner au fost jefuiţi miercurea trecută. Poate că ar trebui să verificăm...

Atît reuşi să mai spună. MacAuliff îl privi pe scriitor de-abia stăpînindu-şi dispreţul.

– O să mă ocup eu de asta, domnule... Şeful poliţiei se uită în carnet: Domnule Osterman. Aş vrea ca domnul Tanner să-mi explice ce s-a întîmplat aici azi-noapte. Ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai lăsa pe *el* să răspundă. O să ajungem şi la dumneata, la momentul potrivit.

Tanner încerca să-i atragă atenţia lui Jenkins, dar poliţistul îi evita privirea. Directorul de ştiri nu ştia ce să spună – sau ce anume să *nu* spună.

– Aşadar, domnule Tanner... MacAuliff se aşeză şi întoarse carnetul, ţinînd pixul în echilibru. Să începem cu începutul. Şi nu uita aspecte cum ar fi livrările de marfă.

Tanner dădu să vorbească, dar se auzi vocea lui McDermott de la etaj.

– Domnule căpitan! Vrei să vii puţin? În camera de oaspeţi.

Fără să scoată un cuvînt, Bernie începu să urce scările în

fața lui MacAuliff, urmat de Leila. Imediat, Jenkins se apropie de fotoliul lui Tanner şi se apleacă.

– Am timp să-ți spun doar atît. Ascultă şi fă cum îți spun! Nu aduce în discuție afacerea Omega. Nimic despre ea. Nimic! Nu puteam să-ți spun mai devreme, fiindcă familia Osterman se învîrtea în jurul dumitale.

– De ce nu? Pentru numele lui Dumnezeu, asta *este* afacerea Omega!... Ce-ar trebui să declar? De ce să nu spun?

– MacAuliff nu e de-al nostru. Nu e verificat... Spune-i adevărul despre petrecerea dumitale. Asta-i *tot!*

– Vrei să spui că el nu ştie?

– Nu. Ți-am zis, nu e verificat.

– Dar oamenii de afară, patrulele din pădure?

– Ăia nu-s oamenii lui... Dacă vorbeşti despre asta, o să creadă că eşti nebun. Iar cuplul Osterman va şti. Dacă te referi la mine, voi nega orice ai spune. Arăți ca un psihopat.

– Voi credeți că MacAuliff...

– Nu. E un polițai bun. E şi un mic Napoleon, aşa că nu-l putem folosi. Nu pe față. Dar e conştiincios, ne poate ajuta. Determină-l să afle unde s-au dus familiile Tremayne şi Cardone.

– Cardone era beat. Tremayne i-a dus pe toți acasă.

– Află dacă *s-au dus* direct acasă. MacAuliff adoră interogatoriile; o să-i prindă dacă mint.

– Cum aş putea... Eşti îngrijorat din cauza lor. E suficient. Şi nu uita, afacerea se apropie de sfîrşit.

MacAuliff se întoarse. McDermott estimase „greşit" că

zăvorul lateral de la fereastra camerei de oaspeți fusese forțat.

– În regulă, domnule Tanner. Să începem cu momentul în care ți-au sosit oaspeții.

Și astfel, John Tanner, funcționînd pe două niveluri, relată evenimentele tulburi ale serii. Bernie și Leila Osterman coborîră la parter și adăugară foarte puține elemente. Ali ieși din camera de lucru și nu contribui cu nimic.

– Foarte bine, doamnelor și domnilor.

MacAuliff se ridică din fotoliu.

– N-o să-i interogați și pe ceilalți?

Tanner se sculase și el în picioare și venise în fața căpitanului.

– Voiam să te întreb dacă puteam folosi telefonul dumitale. Avem de urmat niște proceduri.

– Sigur.

– Jenkins, sună la Cardone. O să mergem la ei mai întîi.

– Da, domnule.

– Dar familia Tremayne?

– Procedura, domnule Tanner. După ce vorbim cu Cardone, o să sunăm la Tremayne și *pe urmă* o să mergem la ei.

– În felul ăsta, nimeni nu ia legătura cu altcineva, corect?

– E corect, domnule Osterman. Ești familiarizat cu munca de poliție?

– Eu vă scriu replicile în fiecare săptămînă.

– Soțul meu e scenarist de televiziune, zise Leila.

– Domnule căpitan. Jenkins vorbea de lîngă telefon. Familia Cardone nu e acasă. Menajera e la aparat.

– Sună la Tremayne.

Întregul grup rămase tăcut în vreme ce Jenkins forma numărul. După o scurtă conversație, acesta puse receptorul în furcă.

– Aceeași poveste, domnule căpitan. Fiica lor spune că încă n-au ajuns acasă.

22

Tanner stătea cu soţia lui în camera de zi. Bernie şi Leila se duseseră sus; poliţia plecase în căutarea cuplurilor dispărute. Nici John, nici Ali nu se simţeau la largul lor. Ali, pentru că bănuia cine ucisese cîinele, John fiindcă nu-şi putea scoate din minte implicaţiile morţii animalului.

– Dick a fost, nu-i aşa?

– Dick?

– M-a ameninţat. A venit la bucătărie şi m-a ameninţat.

– Te-a *ameninţat?* În cazul acesta, de ce nu apăruseră mai devreme oamenii lui Fassett, se gîndi Tanner? Cînd? Cum?

– Cînd se pregătea să plece... Nu m-a ameninţat pe mine personal. În general, pe noi toţi.

– Ce-a spus?

Tanner spera că oamenii lui Fassett îi ascultau. Era un aspect pe care l-ar fi putut discuta mai tîrziu.

– Spunea că n-ar trebui să judeci oamenii. Să dai publicităţii propriile opinii.

– Altceva?

– Că mii... mii de oameni sînt mai inventivi. Asta spunea. Că ar trebui să nu uit că oamenii nu sînt întotdeauna ce par a fi... Că unii sînt mai inventivi decît alții...

– S-ar putea să se fi referit la mai multe lucruri.

– Trebuie să fie vorba de o groază de bani?

– Cum adică, o groază de bani?

– Afacerile pe care el și Joe le fac cu Jim Loomis. Chestia aceea pe care ai verificat-o.

O, Doamne, își zise Tanner. Realul și irealul. Aproape că uitase minciuna pe care i-o spusese.

– E, într-adevăr, vorba despre o grămadă de bani, confirmă el, dîndu-și seama că se afla pe un teren minat.

Lui Ali i-ar fi putut trece prin minte că banii nu reprezentau o motivație suficientă. Încercă să-i anticipeze reacția.

– Și mai mult decît atît, cred că reputațiile lor s-ar putea duce pe apa sîmbetei.

Alice privea țintă singura veioză aprinsă.

– Sus, tu... ai crezut că Leila a făcut-o, nu-i așa?

– M-am înșelat.

– Ea *era* vizavi de camera fetei...

– Asta n-are nici o importanță; am vorbit cu MacAuliff. El a fost de acord. Sîngele era uscat, coagulat. Cățelul fusese omorît cu multe ceasuri în urmă.

– Cred că ai dreptate.

Ali și-o amintea pe Leila, cu spatele lipit de perete, privind drept înainte și ascultînd conversația din bucătărie.

Ceasul de pe poliţa şemineului arăta ora cinci şi douăzeci. Conveniseră să se culce în camera de zi, în faţa biroului, aproape de copii.

La cinci şi treizeci, telefonul sună. MacAuliff nu găsise familiile Tremayne şi Cardone. Îi spuse lui Tanner că hotărîse să le declare persoane dispărute şi să difuzeze un comunicat la toate secţiile de poliţie.

– Poate că au decis să se ducă în oraş, la New York, zise repede Tanner. Un asemenea comunicat ar fi determinat Omega să se dea la fund, ar fi prelungit coşmarul. Există cîrciumi deschise. Mai lasă-le puţin timp. Sînt prieteni, ce Dumnezeu!

– Nu sînt de acord. Nicăieri nu e deschis după ora patru.

– Poate au hotărît să se ducă la un hotel.

– O să ştim curînd. Comunicatul se transmite în primul rînd la hoteluri şi spitale.

– Ai căutat în oraşele din jur? Eu ştiu cîteva cluburi private...

– Şi noi. Am verificat.

Tanner ştia că trebuia să găsească o soluţie. Aceasta i-ar fi lăsat lui Fassett răgazul necesar să controleze situaţia. Oamenii lui Fassett ascultau convorbirea, asta era sigur; ar fi înţeles imediat primejdia.

– Ai căutat în zona din jurul vechii gări? Cea de pe Lassiter Road?

– Cine dracu' s-ar duce acolo? De ce?

– Miercuri, mi-am găsit soţia şi copiii acolo. Era doar o idee.

Sugestia fu reţinută.

– O să revin, zise MacAuliff. Mă duc să verific.

În clipa în care puse receptorul în furcă, Alice întrebă:

– Nici un semn?

– Nu... Iubito, încearcă să te odihneşti puţin. Ştiu cîteva locuri – nişte cluburi – pe care poliţia s-ar putea să nu le cunoască. O să încerc să sun acolo. Ar fi mai bine să vorbesc de la telefonul din bucătărie. N-aş vrea să-i trezesc pe copii.

Fassett răspunse imediat.

– Sînt Tanner. Ştii ce s-a întîmplat?

– Da. Ai procedat foarte înţelept. Eşti angajat.

– Ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l doresc. Ce-ai de gînd să faci? Declanşarea cercetărilor la nivel naţional ar putea compromite întreaga acţiune.

– Ştim. Cole şi Jenkins ţin legătura. O să stopăm acţiunea.

– Şi pe urmă?

– Există mai multe mişcări posibile. N-am timp să-ţi explic. În plus, am nevoie de linia asta! Încă o dată, mulţumesc.

Fassett închise telefonul.

– Am încercat în două locuri, zise Tanner, cînd se întoarse în camera de zi. Degeaba... Hai să dormim puţin. Probabil că au găsit vreo petrecere şi au rămas acolo. De cîte ori n-am făcut şi noi la fel.

– Nu în ultimii ani, spuse Ali.

Amîndoi se prefăceau că dorm. Tic-tacul ceasului era ca un metronom, hipnotic, exasperant. În cele din urmă, Tanner îşi dădu seama că soţia lui adormise. Închise ochii, simţind greutatea pleoapelor, conştient de întunericul din

mintea lui. Dar auzul său nu-şi găsea odihnă. La ora şase şi patruzeci, ascultă zgomotul unei maşini. Venea din faţa casei lui. Tanner se ridică din fotoliu şi se duse repede la fereastră. MacAuliff urca pe alee, singur. Tanner ieşi să-l întîmpine.

– Soţia mea doarme. Nu vreau s-o trezesc.

– Nu contează, spuse MacAuliff amenințător. Eu am treabă cu dumneata.

– Ce?

– Am descoperit familiile Cardone şi Temayne în stare de inconştienţă în urma administrării unei doze masive de eter. Au fost lăsaţi într-o maşină, dincolo de drumul aflat lîngă gara Lassiter. Acum vreau să ştiu de ce ne-ai trimis acolo. De unde-ai ştiut?

Tanner îl privea în tăcere pe MacAuliff.

– Care-i răspunsul?

– Să mă bată Dumnezeu dacă am ştiut ceva! N-am ştiut *nimic*... N-o să uit după-amiaza aia de miercuri cîte zile-oi avea. Şi dumneata ai fi făcut la fel, dacă ai fi fost în locul meu. Pur şi simplu mi-a venit în minte gara, îţi *jur!*

– Teribilă coincidenţă, nu?

– Ascultă, dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi spus de la început! Nu mi-aş fi expus soţia unui asemenea stres. Pentru numele lui Dumnezeu, fii rezonabil!

MacAuliff se uită la el întrebător. Tanner continuă precipitat:

– Cum s-a întîmplat? Ce-au spus? Unde sînt?

– Sînt la spitalul Ridge Park. Nu vor fi externaţi mai devreme de mîine dimineaţă.

– Trebuie să fi vorbit cu ei.

Conform spuselor lui Tremayne, relată MacAuliff, cei patru coborîseră pe Orchard Drive mai puţin de opt sute de metri, cînd văzuseră o lumină roşie pe drum şi un automobil parcat lîngă trotuar. Un bărbat bine îmbrăcat le făcea semne, arătînd ca orice alt locuitor din Saddle Valley. Numai că nu era localnic. Îşi vizitase nişte prieteni şi se întorcea la Westchester. Maşina lui avusese o defecţiune la motor şi rămăsese blocat. Tremayne se oferise să-l conducă înapoi la casa prietenilor. Omul acceptase.

Asta era tot ce-şi aminteau Tremayne şi cele două femei. Cardone fusese inconştient în timpul incidentului. La gara pustie, poliția găsise un spray neinscripționat pe podeaua maşinii lui Tremayne. Urma să fie examinat în acea dimineață, dar MacAuliff bănuia că era vorba despre eter.

– Trebuie să existe vreo legătură cu ziua de miercuri, zise Tanner.

– E o concluzie evidentă. Totuşi, cine cunoaşte acea zonă ştie că gara e pustie. Mai ales cineva care a citit ziarele sau a auzit despre întîmplarea de miercuri după-amiază.

– Aşa cred. Au fost şi ei... jefuiţi?

– Nu de bani, portofele sau bijuterii. Tremayne spunea că-i lipseau nişte hîrtii din haină. Era foarte supărat.

– Hîrtii?

Tanner îşi aminti că avocatul spusese că lăsase nişte note în jachetă. Note de care ar fi putut avea nevoie.

– A spus despre ce hîrtii era vorba?

– Nu direct. A făcut o criză – nu prea mai era coerent. Repeta întruna numele „Zürich“.

John îşi ţinu răsuflarea şi, aşa cum se deprinsese mai demult, îşi încordă muşchii abdomenului, încercînd din răsputeri să-şi ascundă surpriza. Era atît de caracteristic pentru Tremayne să vină cu date scrise, semnificative, privind conturile din Zürich. În eventualitatea unei confruntări, el se înarmase cu elemente concrete.

MacAuliff observă reacţia lui Tanner.

– Zürich are vreo semnificaţie pentru dumneata?

– Nu, de ce ar avea?

– Întotdeauna răspunzi la o întrebare cu altă întrebare?

– Cu riscul de a te deranja din nou, sînt interogat oficial?

– Desigur.

– Răspunsul e negativ. Numele „Zürich“ nu are nici o semnificaţie pentru mine. Nu-mi pot da seama de ce l-a rostit! Sigur, firma lui de avocatură e internaţională.

MacAuliff nu încercă să-şi ascundă furia.

– Nu ştiu ce se întîmplă, dar află de la mine că sînt un ofiţer de poliţie cu experienţă şi am rezolvat cîteva dintre cele mai grele cazuri pe care le poate avea un poliţist. Cînd am acceptat slujba asta, mi-am dat cuvîntul că o să păstrez liniştea în oraşul ăsta. Nu glumeam.

Tanner se săturase de prezenţa poliţistului.

– Sînt sigur că întotdeauna ai vorbit serios, domnule căpitan.

Îi întoarse apoi spatele şi porni spre casă.

Fu rîndul lui MacAuliff să-l privească surprins. Suspectul pleca, iar șeful poliției din Saddle Valley nu putea să facă nimic.

Tanner se opri în pragul ușii din față și se uită după mașina lui MacAuliff care se îndepărta. Cerul era mai luminos, dar fără soare. Norii pluteau jos, prevestind venirea ploii, dar nu imediat.

Nu conta. Nimic nu mai conta. Pentru el, totul se terminase. În ceea ce-l privește, a respectat înțelegerea. Contractul dintre John Tanner și Laurence Fassett era nul și neavenit.

Deoarece garanțiile lui Fassett se dovediseră a fi false. Omega nu se limita la familiile Tremayne, Cardone și Osterman. Depășea cercul participanților la week-end.

Acceptase să joace – *trebuia* să joace – după regulile lui Fassett, atîta vreme cît ceilalți participanți la joc fuseseră femeile și bărbații pe care-i cunoștea.

Dar nu acum.

Acum exista altcineva – cineva care putea să oprească o mașină pe un drum întunecos, în primele ore ale dimineții, și să declanșeze teroarea. Cineva pe care nu-l cunoștea. Nu putea fi de acord cu așa ceva.

Tanner așteptă pînă la prînz să se ducă în pădure. Familia Osterman hotărîse să tragă un pui de somn pînă pe la unsprezece și jumătate, iar acum sosise momentul să-i propună același lucru lui Ali. Erau cu toții epuizați. Copiii stăteau în biroul lui și se uitau la desenele animate de sîmbătă dimineață.

Se plimba agale în jurul piscinei, cu o crosă de golf în mînă, prefăcîndu-se că-și exersează lovitura, dar în realitate

observînd ferestrele din spatele casei: cele de la camerele copiilor şi cea a băii de la etaj.

Se apropie de marginea pădurii şi îşi aprinse o ţigară. Nimeni nu-i remarcă prezenţa. Nu se vedea nici un semn, nimic în afara liniştii din pădurice. Tanner vorbi încet:

– Aş vrea să-l găsesc pe Fassett. Te rog să răspunzi. E o urgenţă.

Lovi aerul cu crosa de golf în timp ce vorbea.

– Repet! Vreau să iau legătura cu Fassett! Să-mi răspundă cineva.

Nici o mişcare. Tanner se întoarse, improviză un gest către nimeni şi intră în pădure. Ajuns printre copacii înalţi, îşi folosi coatele şi braţele ca să înainteze în hăţiş, spre arborele la care se dusese Jenkins să ia staţia radio.

Nimeni! O luă spre nord; lovind, retezînd crengi la întîmplare, căutînd. În cele din urmă, ajunse la drum.

Acolo nu era nimeni! Nimeni nu-i păzea casa! Nimeni nu supraveghea insula!

Nimeni!

Oamenii lui Fassett plecaseră!

Se întoarse, traversă în fugă pajiştea, ocoli piscina şi intră în bucătărie. Acolo, se opri la chiuvetă să-şi tragă sufletul şi dădu drumul la apa rece. Îşi stropi faţa, apoi rămase în picioare şi îşi arcui spatele, încercînd să-şi vină în fire.

Nimeni! Nimeni nu-i păzea casa. Nimeni nu-i păzea soţia şi copiii!

Închise robinetul, pe urmă se hotărî să lase apa să curgă încet pentru a acoperi zgomotul paşilor lui. În timp ce ieşea pe

ușa bucătăriei, auzi rîsetele copiilor din camera de lucru. Se duse sus și apăsă încet clanța de la ușa dormitorului său. Ali zăcea în vîrful patului, cu halatul căzut într-o parte și cămașa de noapte mototolită. Dormea adînc.

Închise ușa și ascultă lîngă camera de oaspeți. Nu se auzea nici un zgomot.

Se întoarse în bucătărie, închise ușa după el și merse către cămară pentru a se asigura că era și aceea închisă. Apoi se duse la telefonul de pe peretele bucătăriei și ridică receptorul. Nu formă nici un număr.

– Fassett! Dacă dumneata sau unul dintre oamenii dumitale vă aflați pe fir, răspundeți! *Acum!*

Se auzea un ton continuu; Tanner încercă să recepționeze un semnal cît de slab pe circuit. Tăcere deplină. Formă numărul de la hotel.

– Camera douăzeci și doi, te rog.

– Îmi pare rău, domnule. Camera douăzeci și doi nu e ocupată.

– Nu-i ocupată? Te înșeli! Am vorbit cu cineva de-acolo la ora cinci dimineața!

– Îmi pare rău, domnule. Au plecat.

Tanner puse receptorul în furcă, uitîndu-se la el și nevenindu-i să creadă. Numărul de la New York! Numărul pentru urgență!

Luă receptorul, încercînd să-și stăpînească tremurul mîinii. Declicul unui magnetofon se auzi înaintea vocii.

– Numărul pe care l-ați format nu e înregistrat. Vă rog să verificați cartea de telefoane pentru a afla numărul corect.

Aceasta e o bandă magnetică. Numărul pe care l-aţi format...

John Tanner închise ochii. Era de neconceput. Fassett nu putea fi contactat! Oamenii lui Fassett dispăruseră!

Era singur!

Încercă să se concentreze. Trebuia să-l găsească pe Fassett! Era vorba despre o imensă eroare. Omul lucid, profesionist, al legii, în nenumăratele lui şiretlicuri şi născociri comisese o greşeală oribilă.

Totuşi, oamenii lui Fassett plecaseră. Poate că nu era nici o greşeală.

Tanner îşi aminti deodată că şi el avea relaţii. Standard Mutual Network stabilise legături inevitabile cu anumite agenţii guvernamentale. Formă numărul serviciului de informaţii din Connecticut şi obţinu numărul din Greenwich al lui Andrew Harrison, şeful departamentului juridic de la Standard.

– Alo, Andy?... Sînt John Tanner.

Se strădui să pară cît mai calm cu putinţă.

– Îmi pare foarte rău că te deranjez acasă, dar tocmai a sunat biroul din Asia. E o poveste din Hong Kong pe care vreau s-o lămuresc... aş prefera să nu-ţi spun acum despre ce e vorba, o să discutăm luni dimineaţă. S-ar putea să nu fie nimic, dar vreau să verific... Cred că la CIA ar fi cel mai bine. Ţine de ei. Au mai colaborat cu noi... Bine, rămîn la aparat.

Directorul de ştiri puse receptorul sub bărbie şi îşi aprinse o ţigară. Harrison îi dădu un număr, iar Tanner îl scrise.

– Asta-i în Virginia, nu?... Mulțumesc foarte mult, Andy. Ne vedem luni dimineață.

Formă din nou un număr.

– Centrala de Investigații. Biroul domnului Andrews.

Era o voce de bărbat.

– Numele meu e Tanner. John Tanner. Sînt director de știri la Standard Mutual din New York.

– Da, domnule Tanner. Îl căutați pe domnul Andrews?

– Da. Da, așa cred.

– Îmi pare rău, azi nu e aici. Pot să te ajut eu?

– De fapt, încerc să-l găsesc pe Laurence Fassett.

– Cine?

– Fassett. Laurence Fassett. Lucrează la Agenție. Trebuie să vorbesc urgent cu el. Cred că e în zona New York-ului.

– Are legătură cu departamentul ăsta?

–Nu știu. Știu doar că lucrează la Agenția Centrală de Investigații. Ți-am spus, e urgent! Mai exact, o situație critică!

Tanner începea să transpire. N-avea timp să vorbească cu un funcționar.

– În regulă, domnule Tanner. O să verific în registru și o să dau de el. Revin imediat.

Trecură două minute pînă cînd omul se întoarse. Vocea era ezitantă, dar foarte clară.

– Ești sigur că numele e corect?

– Bineînțeles.

– Îmi pare rău, dar nu există nici un Laurence Fassett la centrală sau în alte registre.

– E imposibil!... Ascultă, am lucrat cu Fassett!... Vreau să vorbesc cu şeful dumitale.

Tanner îşi aminti că Fassett, chiar şi Jenkins, făceau referiri la anumite persoane care fuseseră „puse la curent“ în legătură cu Omega.

– Cred că nu înţelegi, domnule Tanner. Ăsta e un birou de priorităţi. L-ai cerut pe asociatul meu... subordonatul meu, dacă vrei. Numele meu e Dwight. Domnul Andrews îmi aduce mie spre aprobare deciziile acestui birou.

– Nu-mi pasă cine eşti! Eu îţi spun că e o situaţie critică! Cred că ar fi bine să iei legătura cu un superior al dumitale, domnule Dwight. Nu pot fi mai explicit. Asta-i *tot!* Dar fă-o *acum!* O să aştept!

– Foarte bine. S-ar putea să dureze cîteva minute...

– O să aştept.

Cele şapte minute care se scurseră pînă la întoarcerea lui Dwight i se părură o veşnicie lui Tanner.

– Domnule Tanner, mi-am luat libertatea de a verifica identitatea dumitale, deci presupun că eşti un om responsabil. Totuşi, te asigur că ai fost indus în eroare. Nu există nici un Laurence Fassett la Agenţia Centrală de Investigaţii.

23

Tanner închise telefonul şi se sprijini de marginea chiuvetei. Apoi plecă de acolo şi ieşi pe uşa bucătăriei în curtea din spate. Cerul era întunecat. O briză făcea frunzele să foşnească şi încreţea suprafaţa apei din piscină. O să vină furtuna, îşi zise Tanner, uitîndu-se la nori.

Omega se apropia.

Cu sau fără Fassett, Omega era ceva real, nu mai încăpea nici o îndoială. Era reală fiindcă el îi văzuse şi-i simţise puterea, forţa pe care o genera, capabilă să-l îndepărteze pe Laurence Fassett, să manipuleze deciziile şi personalul celei mai importante agenţii de informaţii din ţară.

Tanner ştia că n-avea rost să ia legătura cu Jenkins. Ce-i spusese acesta în camera de zi, în primele ore ale dimineţii?... „Dacă arăţi spre mine, o să neg totul..." Atîta vreme cît Omega putea să-l reducă la tăcere pe Fassett, anihilarea lui Jenkins semăna cu o joacă de copii.

Trebuia să existe un punct de plecare, o trambulină care

să-l proiecteze înapoi, printre minciuni. Nu-i mai păsa; voia doar ca totul să se termine, iar familia lui să fie în siguranţă. Nu mai era războiul lui: singura lui grijă o constituiau Ali şi copiii.

Tanner văzu silueta lui Osterman prin fereastra bucătăriei. Asta era! Osterman reprezenta punctul lui de plecare, breşa din Omega! Se duse repede înăuntru.

Leila se aşezase la masă, iar Bernie stătea lîngă maşina de gătit, unde fierbea apă pentru cafea.

– Plecăm, zise Bernie. Ne-am făcut bagajele; o să chem un taxi.

– De ce?

– Ceva nu e în regulă, spuse Leila, şi chestia asta nu mă priveşte. Nu sîntem implicaţi şi nici nu vrem să fim.

– Despre asta vreau să vorbesc. Cu amîndoi.

Bernie şi Leila se uitară unul la altul.

– Dă-i drumul, zise Bernie.

– Nu aici. Afară.

– De ce afară?

– Nu vreau să audă Ali.

– Doarme.

– Trebuie să vorbim afară.

Cei trei trecură pe lîngă piscină, îndreptîndu-se către capătul peluzei. Tanner se întoarse, stînd cu faţa spre ei.

– Nu mai trebuie să minţiţi. Nici unul dintre voi. Vreau ca rolul meu să se termine. Nu-mi mai pasă. Făcu o pauză. Ştiu despre Omega.

– Despre ce? întrebă Leila.

– Omega... Omega! Vocea lui Tanner – șoapta lui – era mîhnită. Nu-mi *pasă!* Să mă bată *Dumnezeu, nu-mi pasă!*

– Ce tot spui acolo?

Bernie îl privea cu atenție pe directorul de știri, făcînd un pas către el. Tanner se dădu înapoi.

– Care-i problema?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta!

– Ce să nu fac?

– Ți-am spus! Pentru mine nu mai are nici o importanță! Dar vă rog! *Vă rog!* Lăsați-i în pace pe copii și pe Ali. Faceți ce vreți cu mine!... Dar lăsați-i *pe ei în pace!*

Leila întinse mîna și își puse palma pe brațul lui Tanner.

– Nu ești în toate mințile, Johnny. Nu știu despre ce vorbești.

Tanner se uită la mîna Leilei și își stăpîni lacrimile.

– Cum poți să faci asta? Te rog! Nu mai minți! Nu cred că aș putea suporta.

– Să mint în legătură cu ce?

– N-ai auzit niciodată despre niște conturi bancare în Elveția? La Zürich?

Leila își retrase mîna și soții Osterman rămaseră nemișcați. Într-un tîrziu, Bernie vorbi calm:

– Da, am auzit despre niște conturi bancare la Zürich. Avem și noi vreo două.

Leila se uită la soțul ei.

– De unde ați luat banii?

– Noi cîștigăm mulți bani, răspunse Bernie prudent. Știi

asta. Pentru liniştea ta, n-ai decît să-l suni pe contabilul nostru. L-ai cunoscut pe Ed Marcum. Nu e altul mai bun... sau mai curat... în California.

Tanner era zăpăcit. Simplitatea replicii lui Osterman îl încurca; suna atît de firesc.

– Dar soţii Cardone şi Tremayne? Şi ei au conturi la Zürich?

– Bănuiesc că da. Şi, în afară de ei, ar mai fi vreo cincizeci la sută din oamenii pe care-i cunosc pe Coastă.

– De unde au banii?

– De ce nu-i întrebi pe ei?

Osterman continua să-i răspundă cu un calm imperturbabil.

– *Tu* ştii!

– Eşti stupid, zise Leila. Atît Dick, cît şi Joe sînt oameni de mare succes. Joe, probabil că mai mult decît noi toţi.

– Dar de ce *Zürich? Ce e la Zürich?*

– O anume libertate, răspunse Bernie încet.

– Asta e! Îmi amintesc de reclama pe care o făceai aseară! „Ce-ţi doreşti cel mai mult?“, aşa spuneai.

– Se pot face mulţi bani la Zürich, n-o să neg asta.

– *Cu Omega!* Aşa-i faci tu, *nu-i aşa? Nu-i aşa?*

– Nu ştiu ce înseamnă asta, spuse Bernie neliniştit.

– *Dick* şi *Joe!* Ei sînt cu *Omega!* Ca şi tine! „Spărtura din Piele“! Informaţii pentru Zürich! *Bani pentru informaţii!*

Leila înhăţă mîna lui Bernie.

– Telefoanele, Bernie! Mesajele.

– Leila, te rog... Ascultă, Johnny. Îţi jur că nu ştiu despre ce vorbeşti. Aseară m-am oferit să te ajut şi vorbeam serios. Se pot face investiţii; îţi ofeream bani pentru investiţii. Asta-i tot.

– Nu pentru informaţii? Nu pentru Omega?

Leila apucă mîna soţului ei; Bernie se uită la ea, poruncindu-i din priviri să se calmeze. Se întoarse către Tanner.

– Mă îndoiesc că informaţiile de care dispui mi-ar putea fi de folos. Nu cunosc nici o Omega. Nu ştiu ce-i asta.

– Joe ştie! Dick ştie! Au vorbit amîndoi cu Ali şi cu mine! Ne-au ameninţat.

– În cazul acesta, eu nu sînt partener cu ei. *Noi nu* sîntem partenerii lor.

– O, Doamne, Bernie, s-a întîmplat ceva...

Leila nu se mai putea stăpîni. Bernie se întinse spre ea şi-o îmbrăţişă.

– Orice-ar fi, n-are nici o legătură cu noi... Spune-ne mai bine despre ce e vorba. Poate că stă în puterea noastră să te ajutăm.

Tanner se uită cu atenţie la ei şi realiză cît de tandră era îmbrăţişarea lor. Voia să-i creadă. Avea o nevoie disperată de aliaţi. Iar Fassett îi spusese: nu *toţi* erau Omega.

– *Chiar* nu ştiţi, nu? *Nu* ştiţi ce e Omega. Sau ce înseamnă „Spărtura din Piele".

– Nu, zise Leila cu simplitate.

Tanner îi credea. Trebuia să-i creadă, fiindcă asta însemna că nu mai era singur. Aşa că le spuse.

Totul.

După ce termină, cei doi rămaseră cu privirile ațintite asupra lui, fără să scoată un cuvînt. Începuse o ploaie măruntă, dar nici unul dintre ei n-o simțea. În cele din urmă, Bernie vorbi:

– Şi tu ai crezut că eu mă refeream la... că *noi* aveam vreo legătură cu *asta?* Bernie își îngustă ochii, nevenindu-i să creadă. Doamne! E o nebunie!

– Nu, nu e. E adevărat. Eu am văzut.

– Spui că Ali nu știe? întrebă Leila.

– Mi s-a spus să nu suflu o vorbă, asta mi-au *spus!*

– Cine? O persoană pe care n-o poți găsi la telefon? Un individ de care Washingtonul nu a auzit? Cineva care te-a zăpăcit cu minciuni despre noi?

– Un om a fost *ucis!* Familia mea putea să fie omorîtă miercuri! Soții Cardone și Tremayne au fost atacați cu gaz azi-noapte!

Osterman se uită la soția lui, apoi din nou la Tanner.

– *Dacă* au fost într-adevăr atacați, zise el încet.

– Trebuie să-i spui lui Alice. Leila vorbise apăsat. Nu-i mai poți ascunde adevărul.

– Știu. Așa o să fac.

– Și pe urmă trebuie să plecăm de-aici, spuse Osterman.

– Încotro?

– La Washington. Există unul sau doi senatori. Vreo doi congresmeni, care sînt prieteni cu noi.

– Bernie are dreptate. Noi avem prieteni la Washington.

Ploaia începuse să se întețească.

– Hai să intrăm în casă, zise Leila, atingînd ușor umărul lui Tanner.

– Stai! Nu putem vorbi acolo. Casa e plină de microfoane.

Bernie şi Leila Osterman reacţionară de parcă ar fi fost pălmuiţi.

– Peste tot? întrebă Bernie.

– Nu sînt sigur... Nu mai sînt sigur de nimic.

– Atunci nu mai vorbim în casă; sau dacă vorbim, dăm drumul tare la radio şi discutăm în şoaptă.

Tanner se uită la prietenii lui. Slavă Domnului! Slavă *Domnului!* Era începutul drumului de întoarcere spre normalitate.

24

În mai puţin de o oră, vijelia de iulie se dezlănţuise. Buletinele posturilor de radio prognozau furtuni de proporţii; se transmiteau avertismente pentru ambarcaţiunile de dimensiuni medii, aflate între Hatteras şi Rhode Island. Localitatea Saddle Valley nu era nici atît de izolată, nici protejată pentru a scăpa de inundaţii.

Ali se sculă o dată cu primul tunet, iar John îi spuse – îi şopti –, printre zgomotele aparatelor de radio date tare, că trebuia să se pregătească să plece cu Bernie şi Leila. O strînse în braţe şi o imploră să nu pună întrebări, să aibă încredere în el.

Copiii fură aduşi în camera de zi; Ali pregăti două valize şi le duse lîngă intrarea în garaj. Leila fierse nişte ouă, apoi împachetă ţelină şi morcovi.

Bernie spusese că s-ar putea să nu facă nici un popas timp de o oră sau două. Tanner urmărea pregătirile, iar gîndurile îl duseră cu un sfert de secol în urmă.

Evacuarea!

Telefonul sună la ora două şi jumătate. Era Tremayne, sugrumat de emoţie, isterizat, care – pe un ton fals, îşi zise Tanner – relată întîmplarea de la gara Lassiter şi preciză că el şi cu Ginny erau prea şocaţi ca să mai poată veni la cină. Cina de sîmbătă seara, dintr-un week-end al lui Osterman.

– Trebuie să-mi spui ce se întîmplă!

Alice Tanner vorbea cu soţul ei în cămară. Un aparat portabil de radio era dat la maximum, iar ea încercă să-l închidă. Soţul ei îi prinse mîna, oprind-o şi-o trase spre el.

– Ai încredere. Te rog, *ai încredere* în mine. O să-ţi explic în maşină.

– În maşină? Ali făcu ochii mari de frică şi îşi duse mîna la gură. Vrei să spui că... *nu poţi* vorbi.

– Ai încredere.

Tanner se duse în bucătărie şi i se adresă, mai mult prin gesturi, lui Bernie:

– Hai să încărcăm bagajele.

Se duseră să ia valizele. Cînd se întoarseră din garaj, Tanner şi Osterman o găsiră pe Leila la fereastra bucătăriei, privind spre curtea din spate.

– Afară a început o adevărată furtună.

Telefonul sună şi Tanner se duse să răspundă. Cardone spumega de furie. Jura întruna că avea să-l facă fărîme pe ticălosul care-i gazase. Era şi tulburat, cu totul zăpăcit. Ceasul lui valora opt sute de dolari, dar nu-i fusese luat. Avusese în portofel două hîrtii de o sută, care rămăseseră neatinse.

– Poliţia spunea că lui Dick i s-au furat nişte hîrtii. Ceva în legătură cu Zürich, Elveţia.

Cardone icni scurt, apoi se făcu linişte. Cînd Joe vorbi din nou, vocea de-abia i se auzea:

– N-are nici o legătură cu *mine!*

Apoi, fără multă convingere, îi spuse în grabă lui Tanner că primise un telefon din Philadelphia, prin care era avertizat că tatăl lui se îmbolnăvise grav. El şi cu Betty erau nevoiţi să rămînă acasă. Poate că aveau să se vadă cu toţii duminică. Tanner puse receptorul în furcă.

– Hei!

Leila se uita la ceva de pe peluză.

– Priveşte umbrelele alea. Pur şi simplu au fost smulse.

Tanner se uită pe fereastra de deasupra chiuvetei. Cele două umbrele mari fuseseră aplecate de forţa vîntului. Pînza fiecăreia era întinsă între spiţele metalice. În curînd avea să se rupă sau să se întoarcă pe dos. Tanner ştia că ar fi părut ciudat să nu aibă grijă de ele. N-ar fi fost normal.

– O să le dau jos. Durează două minute.

– Vrei să te ajut?

– N-are rost să ne udăm amîndoi.

– Trenciul tău e în dulapul din hol.

Vîntul era puternic, ploaia cădea în rafale. Îşi protejă faţa cu mîinile şi îşi croi drum spre cea mai îndepărtată masă. Se întinse sub pînza ce flutura şi apucă scoaba metalică. Începu să tragă de ea.

Un zgomot asurzitor se auzi dinspre tăblia mesei din fier forjat. Zburară aşchii metalice, arzîndu-i braţul. Zgomotul

se repetă. Fragmente de ciment de la picioarele lui ricoşară la baza mesei. Urmă apoi altă împuşcătură, de astă dată pe partea cealaltă.

Tanner se aruncă sub masa metalică, ghemuindu-se la capătul îndepărtat, în afara traiectoriei gloanțelor.

Asupra lui se abătu o salvă de împuşcături rapide, care împrăştiară particule de metal şi piatră. Începu să se furişeze în spate, spre pajişte, însă micile explozii din noroi îl blocară. Înhăță un scaun şi-l ținu strîns în fața lui, de parcă ar fi fost ultimele fire ale unei frînghii destrămate, iar el s-ar fi aflat suspendat deasupra unei prăpăstii. Îngheță de spaimă, aşteptîndu-şi moartea.

– Fugi! La naiba! Fugi!

Osterman trăgea de el, plesnindu-l peste față şi smulgîndu-i scaunul din mînă. Porniră în patru labe spre casă; gloanțele se izbeau cu zgomot surd de ziduri.

– Stai deoparte! Nu te duce la uşă! țipă Bernie.

Dar era prea tîrziu, ori soția lui nu luase în seamă ordinul. Leila deschise uşa, iar Bernie Osterman îl aruncă pe Tanner înăuntru, sărind în acelaşi timp peste el. Leila se ghemui sub fereastră şi închise uşa.

Împuşcăturile încetară. Ali alergă spre soțul ei şi-l întoarse cu fața în sus, îi luă capul în poală şi gemu cînd îi văzu sîngele de pe brațele dezgolite.

– Eşti rănit? țipă Bernie.

– Nu... nu, n-am nimic.

– Da' de unde! O, Doamne! Uită-te la brațele lui!

Ali încerca să şteargă sîngele cu mîna.

– Leila! Caută nişte alcool! Iod! Ali, ai iod?

Ali nu putea răspunde – avea obrajii scăldaţi în lacrimi. Leila o prinse de umeri şi vorbi cu asprime:

– Încetează, Ali! *Încetează!* Unde ai pansamente, antiseptice? Johnny are nevoie de ajutor!

– Sînt nişte sprayuri... în cămară. Şi tifon.

Ea nu şi-ar fi lăsat soţul singur. Leila se strecură în cămară. Bernie examină braţele lui Tanner.

– Nu e grav. Doar nişte zgîrieturi. Nu cred că i-a pătruns ceva în carne...

John ridică privirea recunoscătoare spre Bernie, simţind dispreţ faţă de sine.

– Mi-ai salvat viaţa... Nu ştiu ce să spun.

– Să mă săruţi la viitoarea mea zi de naştere... Bravo, Leila. Dă-l încoace.

Osterman luă sprayul şi stropi cu el braţele lui Tanner.

– Ali, sună la poliţie! Stai departe de fereastră, dar găseşte-l pe măcelarul ăla gras căruia-i spuneţi căpitan de poliţie!

Alice se ridică fără tragere de inimă de lîngă soţul ei şi se furişă pe lîngă chiuveta din bucătărie. Întinse mîna spre perete şi luă receptorul.

– E mort.

Leila icni de spaimă. Bernie se repezi la Ali şi-i smulse receptorul din mînă.

– Are dreptate.

John Tanner se întoarse cu faţa în jos şi apăsă cu braţele podeaua bucătăriei. Era bine. Se putea mişca.

– Hai să vedem cum stăm, zise el încet.

– Ce vrei să spui? întrebă Bernie.

– Fetelor, voi staţi la podea... Bernie, întrerupătorul e lîngă telefon. Ridică-te şi aprinde lumina după ce număr eu pînă la trei.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Fă cum ţi-am spus.

Tanner se strecură spre uşa bucătăriei, pe lîngă bar, şi se ridică în picioare lîngă fereastră. Singurele zgomote erau ale ploii, vîntului şi ale cîte unui tunet.

– Eşti gata? Încep să număr.

– Ce vrea să facă?

Ali dădu să se ridice; dar Osterman puse mîna pe umărul ei şi n-o lăsă.

– Tu ai mai trecut prin asta, Bernie, spuse John. Manualul de infanterie. Capitolul: Patrule de noapte. Nu trebuie să-ţi faci griji. Şansele sînt de o mie la unu în favoarea mea.

– Nu potrivit cărţilor pe care le ştiu eu.

– Taci!... Unu, doi, *trei!*

Osterman răsuci întrerupătorul şi lumina din bucătărie se aprinse. Tanner sări către cămară.

A venit. Semnalul. Semnul că duşmanul era acolo.

Se auzi împuşcătura, geamul se sparse, iar glonţul se izbi de perete, făcînd să zboare fragmente de tencuială. Osterman stinse lumina.

Pe podea, John Tanner, închise ochii şi vorbi calm.

– Aşadar, asta-i situaţia. Microfoanele au fost o minciună... Totul – o minciună.

– *Nu! Înapoi! Fugiți înapoi!* țipă Leila, fără ca nimeni să-și dea seama cu cine vorbea.

Traversă în goană bucătăria, urmată de Alice, către ușă.

Copiii lui Tanner nu auziseră împușcăturile de afară; zgomotele ploii, tunetele și televizorul le acoperiseră. Dar auziseră focul de armă din bucătărie. Cele două femei se aruncară peste ei, trîntindu-i la podea, protejîndu-i cu trupurile lor.

– Ali, du-i în sufragerie! Rămîneți la podea! ordonă Tanner. Bernie, nu ai cumva o armă?

– Îmi pare rău, n-am avut niciodată.

– Nici eu. Ciudat! I-am dezaprobat întotdeauna pe cei care-și cumpără arme. Mi se părea un gest atît de primitiv.

– Ce-o să facem?

Leila încerca să rămînă calmă.

– O să ieșim de-aici, răspunse Tanner. Împușcăturile vin din pădure. Cel care trage nu știe dacă avem sau nu arme. N-o să tragă din fața casei... cel puțin eu nu cred. Pe Orchard trec mașini destul de des... O să ne îngrămădim în camionetă și ieșim dracului de-aici.

– Eu o să deschid ușa, zise Osterman.

– Ai fost o dată erou în după-amiaza asta. E rîndul meu... dacă ne sincronizăm mișcările, nu-i nici o problemă. Ușa de la garaj se ridică repede.

Se strecurară în garaj. Copiii se întinseră în spatele camionetei, între valize, înghesuiți, dar protejați. Leila și Ali se ghemuiră pe podea, în spatele scaunului din față. Osterman se instală la volan, iar Tanner, postat lîngă ușa garajului, era pregătit s-o ridice.

– Dă-i drumul. Porneşte!

El urma să aştepte pînă cînd motorul se ambala la maximum, apoi ar fi deschis uşa şi-ar fi sărit în camionetă. Nu era nici o problemă. Maşina ar fi trecut pe lîngă micul Triumph şi-ar fi luat uşor curba, pentru a ţîşni în jos pe alee.

– Dă-i drumul, Bernie! Ce naiba, porneşte!

Însă Osterman deschise uşa şi coborî. Se uită lung la Tanner.

– Motorul e mort.

Tanner învîrti cheia în contactul Triumph-ului. Motorul nu reacţionă. Osterman împinse capota camionetei şi-i făcu semn lui John. Cei doi se uitară la motor la flacăra unui chibrit aprins de Tanner. Toate firele fuseseră tăiate.

– Uşa garajului se deschide de afară? întrebă Bernie.

– Da. Dacă nu-i încuiată.

– Era?

– Nu.

– N-am fi auzit dacă era deschisă?

– Cu ploaia asta, probabil că nu.

– Atunci, s-ar putea să fie cineva aici.

Cei doi se uitară spre uşa băii. Era închisă. Era singura ascunzătoare posibilă din garaj.

– Hai să-i scoatem de-acolo, şopti Tanner.

Ali, Leila şi copiii se întoarseră în casă. Bernie şi John se uitară prin garaj, căutînd obiecte ce-ar fi putut servi drept arme. Tanner luă un topor ruginit; Osterman, o furcă. Se apropiară de uşa închisă.

Tanner îi făcu semn lui Bernie s-o deschidă. Apoi se repezi înăuntru, cu lama toporului în fața lui.

Încăperea era pustie. Dar pe perete, mîzgălită cu vopsea neagră, se vedea litera grecească Ω.

25

Tanner le ceru tuturor să coboare în pivniță. Ali și Leila o luară pe scări în jos, cu copiii în brațe, încercînd fără succes să le dea impresia că se jucau. Tanner îl opri pe Osterman la ușa din capul scării.

– Hai să instalăm niște obstacole!

– Crezi c-o să se ajungă pînă acolo?

– Nu vreau să-mi asum riscuri.

Cei doi se furișară pe sub pervazurile ferestrelor și împinseră trei fotolii grele, două suprapuse, iar al treilea într-o parte, lîngă ușă. Apoi se strecurară către fiecare fereastră, fără să fie văzuți, ca să verifice încuietorile de la geamuri.

În bucătărie, Tanner luă o lanternă și o puse în buzunar. Mutară împreună masa din plastic lîngă ușa ce dădea afară. Tanner împinse scaunele din aluminiu, fixînd stinghia unuia dintre ele sub clanța ușii.

– Nu e bine, spuse Bernie. În felul ăsta, ne blochezi în casă. Trebuia să ne gîndim cum să plecăm de-aici!

– *Tu* te-ai gîndit?

În lumina slabă, Osterman vedea numai silueta lui Tanner. Dar îi simţea disperarea din voce.

– Nu. Nu, nu m-am gîndit. Dar trebuie să *încercăm!*

– Ştiu. Pînă atunci, trebuie să ne luăm toate măsurile de precauţie... Nu ştim ce-i afară. Cîţi sînt sau unde sînt.

– Atunci, să terminăm treaba.

Cei doi se furişară spre capătul îndepărtat al bucătăriei, dincolo de cămară, către intrarea în garaj. Uşa dinspre exterior a acestuia fusese încuiată, dar, ca o măsură suplimentară de siguranţă, proptiră ultimul scaun de bucătărie sub clanţă, apoi se strecurară înapoi în hol. Îşi luară armele improvizate – toporul şi furca – şi coborîră în pivniţă.

Se auzea zgomotul ploii torenţiale căzînd pe ferestrele mici, dreptunghiulare, aflate la nivelul solului de deasupra pivniţei. Fulgere sporadice luminau pereţii din beton de zgură. Tanner vorbi:

– Aici e uscat. Sîntem în siguranţă. Oricine s-ar afla afară, e ud pînă la piele şi nu poate sta acolo toată noaptea... E sîmbătă. Ştiţi cum patrulează maşinile poliţiei în week-end. Or să vadă că nu e lumină în casă şi-or să vină să verifice.

– De ce-ar face-o? întrebă Ali. Şi-ar putea închipui că am ieşit să cinăm în oraş...

– Nu după ce s-a întîmplat noaptea trecută. MacAuliff a spus clar că o să supravegheze casa. Patrulele lui nu pot vedea în curtea din spate, dar vor observa faţada casei. Sînt obligaţi... Uite.

Tanner o luă de cot pe soţia sa şi-o conduse către singura

fereastră din faţă, aflată deasupra solului, lîngă treptele de piatră de la intrare. Ploaia şiroia pe geam; era greu să se vadă ceva. Nici măcar stîlpul de iluminat de pe Orchard Drive nu era tot timpul vizibil. Tanner scoase lanterna din buzunar şi-i făcu semn lui Osterman.

– După cum îi spuneam lui Ali, MacAuliff mi-a promis azi-dimineaţă că-şi va pune oamenii să supravegheze casa. Şi el are de gînd s-o facă. Nu mai are nevoie de necazuri... O să stăm pe rînd la fereastra asta. În felul ăsta, nimeni n-o să-şi obosească ochii şi n-o să aibă vedenii. De îndată ce unul dintre noi zăreşte maşina poliţiei, îi facem semne cu lanterna. Or să le vadă şi-or să oprească.

– E bine, zise Bernie. E foarte bine! Trebuia să-mi fi spus asta sus.

– Nu eram sigur. E ciudat, însă nu-mi aminteam dacă se vede în stradă de la fereastra asta. Am curăţat pivniţa asta de-o sută de ori, dar nu eram sigur.

Le zîmbi.

– Deja mă simt mai bine, spuse Leila, încercînd să le insufle şi celorlalţi încrederea lui John.

– Ali, tu faci primul schimb. Cîte cincisprezece minute fiecare. Bernie, tu şi cum mine o să ne deplasăm între celelalte ferestre. Leila, vrei să stai tu cu Janet?

– Eu ce să fac, tati? întrebă Raymond.

Tanner îşi privi fiul, mîndru de el.

– Stai la fereastra din faţă cu mama. Tu o să fii permanent acolo. Uită-te după maşina poliţiei.

Tanner şi Osterman începură să patruleze între cele două

ferestre care dădeau în spatele casei şi cea laterală. După cincisprezece minute, Leila o înlocui pe Ali la fereastra din faţă. Ali găsi şi o pătură veche, din care făcu o mică saltea pentru Janet. Băiatul rămase cu Leila la geam, ştergîndu-l din cînd în cînd cu mîna, de parcă ar fi putut îndepărta apa ce curgea pe partea cealaltă.

Nimeni nu vorbea; răpăiala ploii şi rafalele de vînt păreau să se înteţească. Veni rîndul lui Bernie să se posteze la fereastra din faţă. În timp ce lua lanterna de la soţia lui, o strînse cîteva clipe în braţe.

Îşi făcu şi Tanner schimbul, iar Ali veni în locul lui. Nimeni nu spunea lucrul ăsta, dar începeau să-şi piardă speranţa. Dacă MacAuliff patrula prin zonă, concentrat asupra proprietăţii lui Tanner, părea absurd ca o maşină a poliţiei să nu fi trecut pe-acolo de mai bine de o oră.

– Uite-o! Uite-o, tati! Vezi lumina roşie?

Tanner, Bernie şi Leila alergară la fereastră, lîngă Alice şi băiat. Ali aprinsese lanterna şi o agita în toate părţile. Maşina poliţiei încetinise. De-abia se mişca, dar nu se oprea.

– Dă-mi lanterna!

Tanner ţinu fasciculul nemişcat, pînă cînd reuşi să vadă, slab, dar sigur, silueta înceţoşată a maşinii albe prin perdeaua de apă. Apoi mişcă lanterna vertical, cu repeziciune.

Oricine ar fi fost la volan nu putea să nu fi observat lumina. Fasciculul trebuia să fi trecut prin geamul maşinii atrăgînd atenţia şoferului.

Dar maşina poliţiei nu se opri. Ajunse în dreptul aleii, apoi se îndepărtă încet.

Tanner stinse lanterna, nedorind să se întoarcă şi să vadă feţele celorlalţi. Bernie vorbi încet:

– Nu-mi place asta.

– Trebuia s-o fi văzut. *Trebuia!*

Ali îşi ţinu fiul, care continua să se uite pe fereastră.

– Nu-i obligatoriu, minţi John Tanner. Afară e o vreme cumplită. Poate că geamurile de la maşina lui sînt la fel de aburite ca şi ale noastre. Poate chiar mai mult. Geamurile maşinilor se înceţoşează uşor. O să se întoarcă. Data viitoare o să fim pregătiţi. Data viitoare, o să fug afară.

– Cum? întrebă Bernie. N-ai ajunge la timp. Am îngrămădit mobilă în faţa uşii.

– O să ies pe fereastra asta.

Tanner măsură spaţiul în minte. Era mult prea mic. Ce uşor rostea minciunile!

– Eu mă pot strecura pe-acolo, tati!

Băiatul avea dreptate. Poate că vor fi nevoiţi să-l trimită pe el. Dar ştia că n-ar fi făcut-o. N-ar fi putut. Oricine s-ar fi aflat în maşina poliţiei văzuse lumina lanternei şi nu se oprise.

– Să ne întoarcem la ferestre. Leila, tu stai aici. Ali, vezi ce face Janet. Mi se pare că a adormit.

Tanner ştia că trebuia să-i menţină activi, chiar dacă agitaţia lor era fără rost. Fiecare avea gîndurile sale, propria teamă.

Se auzi zgomotul asurzitor al unui tunet. Un fulger lumină pivniţa.

– Johnny! Osterman se afla lîngă fereastra din stînga care dădea în spate. Vino încoace!

Tanner alergă spre Osterman şi se uită afară. Printre rafalele de ploaie, văzu un scurt fascicul vertical de lumină, ridicîndu-se din pămînt. Se mişca dinspre capătul îndepărtat al peluzei, dincolo de piscină, lîngă pădure. Lumina se legăna încet, intermitent. Apoi, un fulger lumină silueta care ţinea lanterna. Cineva venea spre casă.

– Cineva se teme să nu cadă în piscină, şopti Bernie.

– Ce este?

Vocea încordată a lui Ali se auzea dinspre salteaua improvizată, unde stătea cu fiica sa.

– E cineva afară, răspunse Tanner. Toată lumea să stea absolut nemişcată... Ar putea fi... foarte bine. Ar putea fi poliţia.

– Sau cel care a tras în noi! O, Doamne!

– Şşt. Taci!

Leila plecă de lîngă fereastra din faţă şi se duse lîngă Alice.

– Nu sta la geam, Bernie!

– Se apropie. Înconjură piscina.

Cei doi bărbaţi se retraseră spre părţile laterale ale ferestrei. Omul de afară purta un poncho larg, iar pe cap avea o glugă. În timp ce se apropia de casă, stinse lanterna.

Deasupra lor, prizonierii auziră zgomotul uşii de la bucătărie, apoi cel al unui corp izbindu-se de lemnărie. Bubuiturile încetară curînd şi nu se mai auzi decît ploaia. Silueta se îndepărtă de la uşa bucătăriei, iar Tanner, văzu, din locul în care stătea, lumina lanternei mişcîndu-se în sus şi-n jos. Apoi dispăru la capătul îndepărtat al casei, lîngă garaj.

– Bernie! Leila se ridică în picioare, lîngă Alice şi fată. Uite! Acolo!

Prin fereastra din dreptul ei se vedeau razele intermitente ale altei lanterne. Deşi era departe, lumina era puternică; se apropia într-un balans rapid. Cel care ținea în mînă lanterna venea în fugă spre casă.

Deodată, lumina dispăru şi din nou rămaseră doar ploaia şi fulgerele din jur. Tanner şi Osterman se duseră la fereastra laterală, fiecare pe cîte-o parte, şi priviră cu prudență afară. Nu vedeau pe nimeni, nici o siluetă, nimic în afara ploii ce cădea în rafale împrăştiate de vînt.

Se auzi un trosnet puternic dinspre capul scărilor. Apoi altul, mai ascuțit – lemn izbindu-se de lemn. Tanner se duse către scară. Încuiase uşa pivniței, dar lemnul era subțire; o lovitură zdravănă ar fi smuls-o din balamale. Ridică toporul, pregătit să atace pe oricine ar fi coborît pe scară.

Tăcere.

Din casă nu se mai auziră zgomote. Deodată, Alice Tanner țipă. O mînă masivă ştergea geamul ferestrei din față. Fasciculul unei lanterne puternice străpunse întunericul. Cineva se lăsase pe vine în spatele luminii, cu fața ascunsă de o glugă...

Tanner alergă spre soția şi fiica sa, ridicînd copilul de pe pătură.

– Înapoi! Lipiți-vă de perete!

Cizma străinului sparse geamul, şi cioburile zburară în toate direcțiile. Loviturile continuară. Noroi, cioburi şi aşchii de lemn aterizară în pivniță. Ploaia pătrundea prin fereastra

spartă. Cei şase prizonieri se îngrămădiră lîngă peretele din faţă, în timp ce lumina lanternei mătura podeaua, peretele şi scările.

Ceea ce urmă îi încremeni de groază.

Ţeava unei puşti apăru la marginea ferestrei şi o rafală asurzitoare de gloanţe lovi podeaua şi peretele din spate. Praful de beton începu să se rotească în aerul pivniţei; în lumina puternică a lanternei, păreau nişte nori învolburaţi de ceaţă. Rafalele începură din nou, cumplite, trase la întîmplare. Fostul infanterist Tanner pricepu ce se întîmplase. Al doilea încărcător fusese fixat la o puşcă automată.

Apoi patul altei puşti sparse geamul ferestrei din spate, în stînga, aflată exact în faţa lor. Un fascicul lat lumină grupul de fiinţe umane lipite de perete. Tanner îşi văzu soţia strîngînd-o în braţe pe fiica lor, protejînd-o cu trupul ei, şi se simţi copleşit de furie.

Alergă la fereastră, răsucind toporul către geamul spart şi silueta ghemuită din dreptul lui. Individul sări înapoi; gloanţele se loviră de tavan, deasupra ţestei lui Tanner. Acum era luminat de fasciculul ce pătrundea prin fereastra din faţă. S-a terminat, îşi zise John. Totul avea să se încheie pentru el. Însă Bernie răsucise cu furca ţeava puştii, deviind gloanţele din direcţia lui Tanner. Directorul de ştiri se strecură înapoi lîngă soţie şi copii.

– Treceţi aici! strigă el, împingîndu-i spre zidul din fund, dinspre garaj.

Janet ţipa tot timpul.

Bernie înşfăcă încheietura soţiei lui şi o trase către un colţ

al pivniţei. Fasciculele luminoase se încrucişară. Urmară alte împuşcături; aerul era plin de praf; devenise imposibil de respirat.

Brusc, lumina de la fereastra din spate dispăru; cea din faţă îşi continua căutarea la întîmplare. A doua puşcă îşi schimbă poziţia. Apoi, de la fereastra laterală se auzi altă izbitură şi zgomotul de geam spart. Fasciculul lat de lumină străluci din nou, orbindu-i. Tanner îşi trase soţia şi fiul lîngă colţul îndepărtat de lîngă scări. Urmară nenumărate împuşcături; Tanner simţea vibraţiile gloanţelor înfigîndu-se în zid, deasupra şi în jurul lui.

Foc încrucişat!

Apucă strîns coada toporului, apoi se năpusti înainte, printre împuşcături, înţelegînd perfect că orice glonţ l-ar fi putut răpune. Dar nu înainte de a-şi atinge ţinta. Nimic nu-l mai putea împiedica!

Ajunse la fereastra laterală şi repezi toporul în diagonală prin ea. Se auzi un ţipăt ascuţit şi sîngele ţîşni prin deschizătură împroşcînd faţa şi braţele lui Tanner.

Puşca de la fereastra din faţă încercă să ţintească în direcţia lui John, dar era imposibil. Gloanţele loveau podeaua. Osterman alergă spre trăgătorul rămas pe poziţie, ţinînd furca la nivelul umărului. În ultimul moment, o aruncă prin geamul spart al ferestrei, de parcă ar fi fost o suliţă. Un strigăt de durere; rafalele încetară.

Tanner se sprijini de peretele de sub fereastră. În lumina fulgerelor, văzu sîngele curgînd pe podea.

Trăia, iar asta era extraordinar.

Se întoarse la soţie şi copii. Ali o ţinea în braţe pe Janet, care continua să ţipe. Băiatul îşi întorsese faţa la perete şi nu se putea opri din plîns.

– Leila! Iisuse, Doamne Sfinte! *Leila!*

Răcnetul isteric al lui Bernie prevestea ce era mai rău.

– Sînt aici, zise calm Leila. N-am păţit nimic, iubitule.

Tanner o găsi pe Leila lîngă zidul din faţă. Nu-i ascultase ordinul de-a se mişca de-acolo.

Apoi Tanner văzu ceva ce-i biciui nervii întinşi la maximum. Leila purta o broşă mare, verzuie, pe care n-o observase pînă atunci. Acum o vedea limpede, fiindcă strălucea în întuneric. Avea irizaţii – una din acele bijuterii ce se vînd în magazinele de modă. Era imposibil să n-o remarci în întuneric.

Licărul vag al unui fulger lumină peretele în jurul ei. Tanner nu era sigur, ci aproape sigur: nu se vedeau urme de gloanţe lîngă ea.

Tanner îşi cuprinse soţia şi fata cu un braţ, iar cu celălalt acoperi capul fiului său. Bernie alergă spre Leila şi o îmbrăţişă. Vaietul unei sirene se auzi printre zgomotele furtunii, adus de rafalele de vînt prin ferestrele sparte.

Rămaseră nemişcaţi, cu forţele secătuite. Cîteva minute mai tîrziu, auziră voci şi bătăi la uşa din faţă.

– Tanner! Tanner! Deschide uşa!

El îşi lăsă fiul şi soţia şi se duse la fereastra spartă din faţă.

– Sîntem aici. Sîntem aici, jigodii împuţite!

26

Tanner îi văzuse de multe ori pe cei doi poliţişti în oraş, dirijînd traficul şi patrulînd în maşini prevăzute cu staţii radio, dar nu le cunoştea numele. Fuseseră angajaţi cu mai puţin de un an în urmă şi erau mai tineri decît Jenkins şi McDermott.

Acum, el ataca. Îl împinse cu violenţă pe primul poliţist în peretele holului. Sîngele de pe mîinile lui murdări haina de ploaie a ofiţerului. Colegul lui alergase la pivniţă, după ceilalţi.

– Ce naiba, dă-mi drumul!

– *Ticălos* împuţit! *Jigodie ordinară!* Puteam să... *era* cît pe ce să fim ucişi acolo jos! Toţi! Soţia mea! Copiii mei! *De ce-ai făcut asta?* Să-mi răspunzi, dar repede!

– Ce dracu', dă-mi drumul! *Ce* răspuns vrei, pentru numele lui Dumnezeu?

– Ai trecut pe lîngă casa asta acum o jumătate de oră! Ai văzut lanterna şi ai plecat! Ai fugit de-aici!

– Eşti nebun! Eu şi Ronnie eram în capătul de nord! Am

primit un mesaj, să venim încoace acum vreo cinci minute. Un tip pe nume Scanlan a auzit împuşcături...

– Cine-i în cealaltă maşină? Vreau să ştiu cine-i în cealaltă *maşină!*

– Dacă-ţi iei mîinile de pe mine, o să vă aduc programarea traseelor. Am uitat cine e – dar ştiu *unde* sînt. Sînt pe Apple Drive. A fost un jaf acolo.

– Familia Cardone stă pe Apple Drive!

– Nu la casa lor. O ştiu pe aia. La Needham. Un cuplu de bătrîni.

Ali apăru în hol dinspre scări, ţinînd-o pe Janet în braţe. Fata vomita şi respira greu. Ali plîngea încet, legănîndu-şi fata în braţe.

Băiatul lor le urma îndeaproape, cu faţa murdară de praf şi mînjită de lacrimi. Soţii Osterman veneau ultimii. Bernie o ţinea pe Leila de mijloc, ajutînd-o să urce scările. O strîngea atît de tare, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

Al doilea poliţist ajunse încet în pragul uşii. Expresia de pe chipul lui îl surprinse pe celălalt ofiţer.

– Sfîntă Fecioară, zise el încet. În pivniţă parcă a fost măcel... Pe crucea mea dacă pricep cum au scăpat cu viaţă.

– Sună-l pe MacAuliff. Cheamă-l încoace.

– Telefonul e mort, spuse Tanner, conducînd-o pe Ali cu blîndeţe spre canapeaua din camera de zi.

– O să-l chem prin staţie.

Poliţistul numit Ronnie se duse spre uşa din faţă.

– N-o să-i vină să creadă, zise el calm.

Colegul lui luă un fotoliu pentru Leila. Ea se prăbuşi în el şi începu să plîngă pentru prima dată. Din spatele ei, Bernie se aplecă şi-i mîngîie părul. Raymond se ghemui lîngă tatăl lui, în faţa mamei şi a surorii sale. Era atît de terorizat încît nu putea decît să se uite la chipul lui John.

Poliţistul se duse spre scara pivniţei. Fără îndoială voia să coboare, nu atît din curiozitate, cît mai ales pentru a nu tulbura scena de familie din camera de zi.

Uşa se deschise şi al doilea poliţist pătrunse în casă.

– I-am spus lui Mac. A prins mesajul pe frecvenţa staţiei din maşina lui. Iisuse, să-l fi auzit. E pe drum.

– Cît durează? întrebă Tanner de pe canapea.

– Nu mult, domnule. Locuieşte la vreo doisprezece kilometri de aici şi drumurile sînt mizerabile. Dar după felul cum vorbea, o să fie aici cît ai clipi din ochi.

– Am postat o duzină de oameni în jurul proprietăţii, iar doi oameni vor sta în casă. Unul, la parter, celălalt la etaj. Nu ştiu ce-aş mai putea face.

MacAuliff se afla cu Tanner în pivniţă. John voia să discute între patru ochi cu căpitanul de poliţie.

– Ascultă-mă! Cineva, unul dintre oamenii *dumitale,* a trecut pe lîngă casa asta şi a refuzat să se oprească! Sînt convins că a văzut lumina lanternei! A văzut-o şi a plecat mai departe!

– Nu cred asta. Am verificat. Nimeni din maşinile de patrulare n-a remarcat ceva deosebit în zona asta. Ai văzut

programarea traseelor. Locul ăsta e marcat pentru a fi supravegheat cu maximă atenţie.

– Eu *am văzut* maşina poliţiei *plecînd!*... Unde-i Jenkins? McDermott?

– E ziua lor liberă. Am de gînd să-i chem înapoi la treabă.

– E ciudat că sînt liberi în week-end, nu?

– Oamenii mei sînt liberi în week-end prin rotaţie. Sfîrşitul de săptămînă e foarte bine acoperit. Exact cum a stabilit Consiliul municipal.

Tanner observă tonul de autojustificare din vocea lui MacAuliff.

– Mai trebuie să faci ceva.

MacAuliff nu-l asculta. Inspecta zidurile curţii de beton. Îşi aplecă trupul imens şi culese cîteva gloanţe de plumb de pe podea.

– Vreau să se ridice toate probele de aici şi să fie trimise la analiză. O să apelez la FBI dacă la Newark nu se poate... Ce ziceai?

– Ar mai fi ceva. Un lucru foarte important pe care numai noi doi îl putem face.

– Ce anume?

– O să mergem să căutăm un telefon, iar dumneata o să suni în două locuri.

– La cine?

MacAuliff pusese întrebarea, deoarece Tanner făcuse cîţiva paşi spre scara pivniţei, să se asigure că nu-i asculta nimeni.

– La familiile Cardone şi Tremayne. Vreau să ştiu unde sînt. Unde *au fost*.

– Ce dracu'...!

– Fă cum ți-am spus!

– Crezi că...

– Nu cred *nimic!* Vreau doar să știu unde sînt... Să zicem că sînt încă îngrijorat de soarta lor.

Tanner porni spre scări, dar MacAuliff rămase nemișcat în mijlocul încăperii.

– Stai puțin! Vrei să dau telefoanele alea și pe urmă să fac verificări. În regulă, o s-o fac... Acum e rîndul meu. Dumneata mă calci pe nervi. Îmi agravezi ulcerul. Ce dracu' se întîmplă? Afacerea asta pute prea tare și nu-mi convine deloc! Dacă dumneata și prietenii dumitale aveți necazuri, veniți și spuneți-mi clar! Nu pot să fac nimic dacă nu știu încotro s-o iau. Și-ți mai spun ceva – MacAuliff coborî vocea și își îndreptă arătătorul spre directorul de știri, ținîndu-se cu cealaltă mînă de burtă –, n-am de gînd să-mi pătez dosarul din cauza figurilor dumitale. N-o să admit un măcel pe teritoriul meu, pentru că dumneata nu-mi dezvălui ce-ar trebui să știu, ca să preîntîmpin așa ceva!

Tanner rămase unde se afla, cu un picior pe treapta de jos. Privea și stătea în cumpănă. Putea să-i spună imediat, își zise.

– În regulă... Omega... Ai auzit de Omega?

Tanner se uita atent la ochii lui MacAuliff, încercînd să sesizeze și cea mai slabă reacție.

– Scuză-mă, am uitat. Dumneata nu ești verificat pentru Omega, nu-i așa?

– Ce dracu' tot spui acolo?

– Întreabă-l pe Jenkins. Poate că o să afli mai multe de la el... Hai, să mergem.

MacAuliff dădu trei telefoane din maşina de poliţie. Informaţiile primite erau clare, exacte. Familiile Tremayne şi Cardone nu se aflau nici acasă, nici în împrejurimi.

Soţii Cardone se găseau în Rockland County, lîngă New York. Ieşiseră să cineze, spunea menajera; iar dacă poliţistul i-ar fi găsit, era atît de amabil să le spună să sune acasă? Primiseră un mesaj urgent din Philadelphia.

Deoarece Virginia era bolnavă, cuplul Tremayne se dusese la doctorul din Ridge Park. Acesta confirmase vizita lor la cabinet. Era sigur că plecaseră la New York. De fapt, el le recomandase o cină în doi şi un spectacol. Recidiva bolii doamnei Tremayne era în primul rînd de natură psihică. Trebuia să-şi scoată cu totul din minte întîmplarea de la gara Lassiter.

Totul era atît de exact, îşi zise Tanner. Atît de bine pus la punct prin intermediari sau terţe părţi.

Totuşi, nici unul din cupluri nu avea o motivaţie întemeiată.

Şi, în vreme ce Tanner trecea în revistă evenimentele din pivniţă, îşi dădu seama că una din persoanele ce încercaseră să-i ucidă ar fi putut fi o femeie.

Fassett îi spusese că Omega era constituită din ucigaşi şi fanatici. Bărbaţi şi femei.

– Ăsta-i răspunsul pentru dumneata.

Cuvintele lui MacAuliff întrerupseră şirul gîndurilor lui Tanner.

– O să-i verificăm după ce se întorc. E uşor de controlat ce ne vor spune... după cum ştii.

– Da... Da, sigur. Să mă suni după ce vorbeşti cu ei.

– Nu-ţi promit. O s-o fac dacă o să consider că trebuie să afli.

Sosi mecanicul, să repare automobilele. Tanner îl conduse prin bucătărie în garaj şi-i urmări expresia de pe chip în vreme ce inspecta firele tăiate.

– Ai avut dreptate, domnule Tanner. Toate contactele sînt întrerupte. O să fac nişte legături provizorii şi mai tîrziu le vom definitiva la atelier. Cineva ţi-a jucat o festă urîtă.

Întors în bucătărie, Tanner îi găsi acolo pe soţii Osterman şi pe soţia lui. Copiii erau sus, în camera lui Raymond, unde unul dintre poliţiştii lui MacAuliff acceptase să stea şi să le ţină companie şi să se joace cu ei, avînd grijă să fie cuminţi cît timp cei mari stăteau de vorbă.

Osterman era ferm pe poziţie. *Trebuia* să plece din Saddle Valley, să ajungă la Washington. După ce camioneta avea să fie reparată, ei urmau să plece, dar nu cu maşina, ci pînă la Aeroportul Kennedy, ca să ia un avion. N-aveau încredere în taxiuri sau limuzine închiriate. Nu i-ar fi dat nici o explicaţie lui MacAuliff; pur şi simplu s-ar fi suit în maşină şi-ar fi plecat. MacAuliff n-avea nici un drept legal să-i reţină.

Tanner stătea lîngă Ali, vizavi de soţii Osterman, şi o ţinea

de mînă. De două ori, Bernie şi Leila aproape că-l somaseră să-i explice totul soţiei sale şi de fiecare dată Tanner spusese că avea s-o facă între patru ochi.

Soţii Osterman păreau să fi înţeles acest lucru.

Nu însă şi Ali, motiv pentru care John o ţinea de mînă. Şi ori de cîte ori vorbea Leila, Tanner îşi amintea de broşa ei strălucind în întunericul din pivniţă şi de zidul neatins de gloanţe din spatele ei.

Se auzi soneria de la uşa din faţă, iar John se duse să răspundă. Se întoarse zîmbind.

– Veşti din lumea reală. Au venit depanatorii de la telefoane.

Tanner nu se întoarse la locul lui. Conturul vag al unui plan începu să i se schiţeze încet în minte. Avea nevoie de Ali. Soţia lui se întoarse şi-l privi, citindu-i gîndurile.

–Mă duc sus să văd ce fac copiii.

Plecă, iar Tanner se duse la masă. Îşi luă pachetul de ţigări şi-l puse în buzunarul de la cămaşă.

– Te duci să-i spui? întrebă Leila.

– Da.

– Spune-i totul. Poate că ea o să găsească vreo logică în această... Omega.

Bernie privea neîncrezător.

– Eu nu sînt în stare. Dumnezeu mi-e martor.

– Ai văzut semnul de pe perete.

Bernie se uită ciudat la Tanner.

– Am văzut un semn pe perete.

– Scuză-mă, domnule Tanner. Poliţistul ce făcea de pază

la parter stătea în uşa bucătăriei. Oamenii de la telefoane vor să te vadă. Sînt în biroul dumitale.

– Bine. Vin acum.

Se întoarse către Bernie Osterman.

– O să încerc să-ţi împrospătez memoria. Semnul pe care l-ai văzut era litera grecească Omega.

Ieşi în grabă pe uşa bucătăriei şi se duse în camera de lucru. Afară, norii negri pluteau amenințători, iar ploaia, deşi se mai domolise, continua să cadă în rafale. În cameră era aproape întuneric; doar veioza de pe birou împrăştia puţină lumină.

– Domnule Tanner. Vocea venea din spate şi el se întoarse. Era omul pe care-l chema Cole, îmbrăcat cu bluza albastră a companiei telefonice, privindu-l cu atenţie. Alt bărbat stătea lîngă el. Te rog să nu ridici vocea.

Tanner era atît de şocat încît îşi pierdu controlul. Se repezi la agent.

– Ticălosule!...

Fu oprit de cei doi. Aceştia îi răsuciră braţele la spate, lipite de talie. Cole îl înşfăcă de umeri şi vorbi precipitat:

– Te rog! Ştiu prin ce-ai trecut! Nu mai putem face nimic, dar te asigurăm că s-a terminat! S-a *terminat* totul, domnule Tanner! Omega a fost demascată!

– Nu-mi spuneţi nimic! Ticăloşilor! Ticăloşi ordinari! Voi nu existaţi! Nimeni n-a auzit de Fassett! Telefoanele voastre sînt deconectate! Voi...

– A trebuit să plecăm repede! îl întrerupse agentul. Am fost nevoiţi să abandonăm ambele posturi. N-aveam de ales. Ţi se va explica totul.

– Nu cred o iotă din ce-mi spui!

– Ascultă-mă! Iei mai tîrziu o hotărîre, dar acum *ascultă.* Fassett e la mai puţin de trei kilometri de aici, punînd cap la cap ultimele elemente. El şi cei de la Washington se apropie tot mai mult. Pînă mîine dimineaţă o să capturăm Omega.

– Ce Omega? Ce Fassett? Am sunat la Washington! Am vorbit la McLean, Virginia!

– Ai vorbit cu un tip numit Dwight. Formal, e superiorul lui Andrews, da' nu şi în realitate. Dwight n-a fost autorizat să se ocupe de Omega. A verificat la serviciile sub acoperire, iar mesajul a ajuns la director. Nu exista altă soluţie decît negarea, domnule Tanner. În astfel de cazuri, negăm întotdeauna. *Trebuie* s-o facem.

– Unde sînt paznicii de-afară? Ce s-a întîmplat cu faimoasa voastră supraveghere electronică? Cu trupele voastre de şoc, care n-ar fi permis să fim atacaţi?

– Ţi se poate explica totul... Eu n-o să te mint. Se fac greşeli. O imensă eroare, dacă vrei. Nu le putem niciodată compensa, ştim asta. Dar nici n-am mai avut de-a face pînă acum cu o organizaţie ca Omega. Esenţial e că obiectivul se află acum în faţa noastră. Sîntem cu ochii pe ţintă!

– Astea-s prostii! Esenţial e că soţia şi copiii mei au fost la un pas de moarte!

– Uite. Uită-te la asta.

Cole scoase un mic disc metalic din buzunar. Colegul lui eliberă braţele lui Tanner.

– Haide, ia-l. Priveşte-l cu atenţie.

Tanner luă obiectul în mînă şi-l întoarse spre lumină. Văzu că era corodat, cu suprafaţa găurită.

– Ei şi?

– Ăsta-i unul dintre discurile miniaturizate. Agentul de coroziune e un acid. S-a picurat acid pe el, ca să-l distrugă. Discurile din toate camerele au fost stricate în felul ăsta. N-am reuşit să auzim nimic.

– Cum puteau fi găsite?

– Cu aparatură adecvată, e destul de uşor. Nu există nici o urmă pe ele, nici o amprentă. Asta e Omega, domnule Tanner.

– Cine e?

– Nici măcar nu ştiu. Doar Fassett ştie. El ţine totul sub control. El e cel mai bun, de pe trei continente. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe secretarul de stat. Pe preşedinte, dacă vrei. Nu se va mai întîmpla nimic rău în casa asta.

John Tanner respiră adînc de cîteva ori şi se uită la agent.

– Îţi dai seama că nu mi-ai explicat tot.

– Ţi-am spus. Mai tîrziu.

– Nu-i de-ajuns!

Cole îl privi întrebător pe Tanner.

– Ai altă soluţie?

– Să-l chem pe poliţistul ăla aici şi să încep să ţip.

– La ce ţi-ar folosi? Ai cîştiga cîteva ceasuri de linişte. Cît crezi că ar dura?

Tanner trebuia să-i mai pună o întrebare. Oricare ar fi fost răspunsul, nu mai conta. Planul din mintea lui John

Tanner începea să se cristalizeze. Dar Cole n-avea să știe asta.

– Ce mi-a rămas de făcut?

– Nimic. Absolut nimic.

– De cîte ori spuneți voi asta, mortierele încep să lovească plaja.

– Nu mai sînt mortiere. S-a terminat.

– Înțeleg. S-a terminat... În regulă. Eu... nu fac... nimic. Pot să mă întorc acum la soția mea?

– Sigur.

– Apropo, telefonul s-a reparat?

– Da.

Directorul de știri porni încet spre hol, simțind împunsătura durerii din brațe.

Nu mai putea avea încredere în nimeni.

Trebuia să forțeze singur mîna lui Omega.

27

Ali stătea pe marginea patului şi asculta relatarea soţului ei. Erau momente cînd se întreba dacă nu-şi pierduse minţile. Ştia că oameni ca soţul ei, care lucrau mult timp în condiţii de stres, puteau să clacheze psihic. Îi putea înţelege pe maniacii nocturni, avocaţi şi agenţi de bursă în pragul dezastrului iminent, chiar şi tendinţa irezistibilă a lui John de a îmbunătăţi ceea ce nu se putea îmbunătăţi. Totuşi, ce-i spunea el acum depăşea puterea ei de înţelegere.

– De ce-ai fost de acord? îl întrebă ea.

– Pare ciudat, însă am fost prins în capcană. N-aveam de ales. Trebuia să merg pînă la capăt.

– Tu te-ai oferit! zise ea.

– Nu chiar. De îndată ce am acceptat ca Fassett să-mi dezvăluie numele, am semnat o depoziţie sub jurămînt prin care deveneam pasibil de pedeapsă, în temeiul Actului de Securitate Naţională. După ce am aflat cine erau ei, am fost ca şi agăţat. Fassett ştia că aşa o să fie. Era imposibil să am în

continuare relaţii normale cu ei. Şi dacă n-aş fi făcut-o, aş fi încălcat înţelegerea şi aş fi fost pus sub acuzare.

– Ce cumplit, spuse Ali încet.

– „Imoral“ e mai aproape de adevăr.

Îi vorbi despre episoadele succesive cu Ginny şi Leila, de lîngă piscină. Şi cum îl urmase Dick Tremayne în garaj. În sfîrşit, cum Bernie începuse să-i spună ceva, chiar înainte ca ţipetele lui Janet să scoale toată casa.

– Nu ţi-a mai spus despre ce era vorba?

– A zis că nu voia decît să-mi oferte bani pentru investiţii. Îi acuzasem pe amîndoi că făceau parte din Omega... Apoi, el mi-a salvat viaţa.

– Nu. Stai puţin. Ali se apleacă în faţă. Cînd tu ai ieşit să iei umbrelele şi noi ne uitam la tine cum stăteai în ploaie... pe urmă s-au auzit împuşcăturile şi ne-am speriat cu toţii... eu am încercat să ies afară, dar Leila şi Bernie m-au oprit. Aşa că am ţipat şi am încercat să fug. Leila – nu Bernie – mă ţinea lîngă perete. Deodată s-a uitat la Bernie şi-a zis: „Poţi să te duci, Bernie! E în regulă, Bernie!“... Din cîte am înţeles, i-a dat un ordin.

– O femeie nu-şi trimite soţul în faţa plutonului de execuţie.

– La asta mă gîndeam şi eu. Mă întrebam dacă eu aş avea curajul să te trimit... să-l ajuţi pe Bernie.

Pe urmă, Tanner îi spuse soţiei sale despre broşă şi despre zidul fără urme de gloanţe.

– Dar ei erau *în* pivniţă, dragul meu. Nu erau *afară*. Nu ei trăgeau în noi.

Ali tăcu. Amintirea acelei scene o copleșea. Nu mai putea vorbi despre ea. În schimb, îi relată istericalele lui Joe din camera de zi și despre faptul că Betty Cardone îi urmărise prin fereastră.

– Deci aici am ajuns, zise el după ce Ali își încheie relatarea. Cu toate că nu prea știu unde.

– Dar bărbatul de la parter zicea că totul o să se termine.

– Mi-au spus o grămadă de lucruri... Dar care dintre ei o fi? Sau sînt toți trei?

– Cine? întrebă ea.

– Omega. Trebuie să fie vorba despre cupluri. Ei operează în cupluri... Dar soții Tremayne și Cardone au fost gazați în mașină și părăsiți la Lassiter... Sau poate că nu-i adevărat?

Tanner își vîrî mîinile în buzunare și începu să se plimbe prin cameră. Se duse la fereastră și se aplecă peste pervaz, privind spre peluza din fața casei.

– Sînt mulți polițiști afară. Se plictisesc de moarte. Sînt sigur că n-au văzut pivnița. Mă întreb...

Geamul se sparse. Tanner se răsuci, cu sîngele țîșnindu-i pe cămașă. Ali țipă și alergă spre soțul ei, care căzu pe podea.

Se auziră mai multe împușcături, dar nici una nu mai lovi fereastra. Se trăgea afară.

Polițistul de pe hol se năpusti pe ușă și alergă spre Tanner; în cîteva secunde, colegul lui de la parter intră în fugă, cu pistolul în mînă. Afară se auzeau voci strigînd. Veni și Leila, icni de spaimă și alergă spre Ali și soțul ei prăbușit la podea.

– Bernie! Fir-ar să fie, *Bernie!*

Dar Osterman nu apăru.

– Puneţi-l pe pat! răcni poliţistul de la etaj. Vă rog, doamnă, daţi-i drumul! Lăsaţi-mă să-l pun pe pat!

Îl auziră pe Osterman ţipînd pe scări.

– Ce dracu' s-a întîmplat? Intră în cameră. O, *Doamne!* O, Iisuse *Hristoase!*

Tanner îşi recăpătă cunoştinţa şi privi în jur. MacAuliff stătea în picioare, lîngă doctor; Ali şedea pe pat. Bernie şi Leila se aflau la capul patului, încercînd să-i zîmbească încurajator.

– O să te faci bine. Rana e foarte superficială, zise doctorul. Dureroasă, dar nimic serios. Cartilajul de la umăr, despre asta-i vorba.

– Am fost împuşcat?

– Ai fost împuşcat, admise MacAuliff.

– Cine m-a împuşcat?

– Nu ştim asta.

MacAuliff încerca să-şi ascundă mînia, dar pînă la urmă izbucni. Căpitanul nutrea convingerea fermă că era ignorat; că i se ascundeau nişte informaţii esenţiale.

– Dar uite ce-ţi spun: am de gînd să-l interoghez pe fiecare dintre voi, chiar dacă o să dureze toată noaptea pînă cînd o să aflu ce se petrece aici. V-aţi purtat cu toţii prosteşte, iar eu n-o să admit asta!

– Rana e pansată, zise doctorul, punîndu-şi haina. Ai voie să te scoli şi să te plimbi de îndată ce simţi că poţi, numai s-o laşi mai moale, domnule Tanner. Nu e mai grav decît o tăietură adîncă. Ai pierdut foarte mult sînge.

Doctorul zîmbi şi dispăru rapid. N-avea de ce să mai stea. De îndată ce se închise uşa, MacAuliff interveni brusc:

– Vă rog să aşteptaţi cu toţii la parter, vă rog! Vreau să rămîn singur cu domnu' Tanner.

– Domnule căpitan, tocmai a fost împuşcat, zise hotărît Bernie. Nu-l poţi interoga acum; n-o să-ți permit.

– Sînt ofiţer de poliţie, într-o anchetă oficială; n-am nevoie de permisiunea dumitale. L-ai auzit pe doctor. Nu e rănit grav.

– Îi ajunge prin cîte-a trecut!

Ali îl privea ţintă pe MacAuliff.

– Îmi pare rău, doamnă Tanner. E necesar. Acum, dacă vreţi, vă rog...

– Nu, *nu* vrem!

Osterman plecă de lîngă soţia sa şi se apropie de şeful poliţiei.

– Nu el trebuie interogat, ci *dumneata.* Toată afurisita dumitale de forţă poliţienească ar trebui luată la întrebări... Aş vrea să ştiu de ce n-a oprit maşina aia de patrulare, domnule căpitan! Ţi-am auzit explicaţia şi n-o accept!

– Continuă în acelaşi fel, domnule Osterman, şi-o să cer unui poliţist să te aresteze!

– Eu n-aş face asta...

– Nu mă pune la încercare! Am mai avut de-a face cu de-al de dumneata! Eu *am lucrat* la New York, ovreiule!

Osterman rămase nemişcat.

– Ce-ai spus?

– Nu mă provoca. Dumneata mă provoci!

– Las-o baltă! zise Tanner din pat. Nu mă deranjează, serios.

Rămas doar cu MacAuliff, Tanner se ridică în capul oaselor. Umărul îl durea, dar se putea mişca liber. MacAuliff se duse la capătul patului şi prinse tăblia cu ambele mîini. Vorbi calm:

– Acum vorbeşte. Îmi spui tot ce ştii sau te acuz de tăinuire de informaţii într-o tentativă de omor.

– Au încercat să *mă* ucidă.

– Tot omor e. O-m-o-r. Nu contează dacă victima eşti dumneata sau ticălosul ăla de evreu!

– De ce eşti atît de pornit? întrebă Tanner. Spune-mi! Ar trebui să mă rogi în genunchi. Eu sînt un contribuabil, iar dumneata nu mi-ai asigurat protecţia.

MacAuliff încercă de cîteva ori să vorbească, dar se sufoca de furie. În cele din urmă, reuşi să se stăpînească:

– În regulă. Ştiu că multora dintre voi nu le place cum îmi fac treaba. Voi, ticăloşilor, vreţi să mă daţi afară şi să aduceţi vreun nenorocit de hippy de la cine ştie ce stupidă facultate de drept! Ei bine, nu puteţi face asta decît dacă eu încurc lucrurile. Şi eu *n-am de gînd* să fac una ca asta! Dosarul meu rămîne curat! Oraşul ăsta rămîne curat! Aşa că o să-mi spui ce se întîmplă, iar dacă o să am nevoie de ajutor, o să-l cer! Dar nu pot face asta fără un punct de plecare!

Tanner se ridică din pat, la început şovăielnic, apoi, spre surprinderea lui, sigur pe picioare.

– Ai dreptate. Mulţi dintre noi *nu* te plac. Dar asta poate fi ceva umoral, aşa că hai s-o lăsăm baltă... Totuşi, n-o să-ţi

răspund la întrebări. În schimb, îți dau un ordin. O să supraveghezi casa asta zi și noapte, pînă cînd o să-ți spun eu că nu mai e nevoie! Ai priceput?

– Eu nu *primesc* ordine!

– O să le primești de la mine. În caz contrar, o să transmit imaginea dumitale pe șaizeci de milioane de ecrane de televizor, descriindu-te drept un exemplu tipic de polițist depășit, needucat, confuz, o adevărată amenințare la adresa serviciilor însărcinate cu respectarea legii! Ești scos din circulație. Îți iei pensia și dispari.

– N-o să faci asta...

– Crezi? Întreabă-i pe alții.

MacAuliff stătea în fața lui Tanner. Vinele de la gît îi erau atît de umflate încît directorul de știri crezu că aveau să plesnească.

– Vă urăsc, ticăloșilor! zise el cu răceală. Detest tupeul vostru.

– Și eu pe-al dumitale... Te-am văzut acționînd... Dar acum nu contează asta. Stai jos.

Zece minute mai tîrziu, MacAuliff ieși în grabă din casă, în ploaia potolită de iulie. Trînti ușa din față în urma lui și dădu ordine rapide cîtorva polițiști de pe peluză. Oamenii schițară saluturi, iar MacAuliff se sui în mașină.

Tanner luă o cămașă din sertarul biroului și o puse pe el cu greutate. Ieși din dormitor și o luă pe scări în jos.

Ali stătea de vorbă cu un polițist în hol și-l văzu. Alergă în întîmpinarea lui pe palier.

– Polițiștii mișună peste tot. Mi-aș fi dorit să fie o armată... O, Doamne! Încerc să fiu calmă, zău că da! Însă nu pot! Îl îmbrățișă, știind că avea un bandaj pe sub cămașă. Ce-o să facem? La cine o să *apelăm?*

– Totul o să fie în regulă... Trebuie doar să așteptăm puțin mai mult.

– Pentru ce?

– MacAuliff mi-a dat niște informații.

– Ce informații?

Tanner o trase pe Ali lîngă perete. Vorbi încet asigurîndu-se mai întîi că polițistul nu-l asculta:

– Cei care au fost la ferestrele de la pivniță sînt răniți. Despre unul știu sigur că e lovit rău – în picior. De celălalt nu sîntem siguri, dar Bernie crede că l-a lovit în umăr sau în piept. MacAuliff s-a dus la familiile Cardone și Tremayne. O să mă sune atunci. S-ar putea să dureze mai mult, dar o să se întoarcă aici.

– I-ai spus ce să caute?

– Nu. Nimic. I-am cerut doar să le verifice alibiurile. Asta-i tot. Nu vreau ca MacAuliff să ia decizii. Asta-i treaba lui Fassett.

Dar nu era treaba lui Fassett, își zise Tanner. De-acum nu-l mai privea decît pe el. Avea să-i spună și lui Ali la momentul oportun. În ultima clipă. Așa că-i zîmbi, își petrecu brațul în jurul taliei ei și își dori să poată fi liber s-o iubească din nou.

Telefonul sună la ora zece patruzeci și șapte.

– John? Sînt Dick. MacAuliff a venit să mă vadă.

Tremayne respira greu în receptor, dar vocea era destul de calmă. Totuşi, se controla cu dificultate.... N-am idee în ce eşti implicat – tentativă de omor, Doamne Sfinte! – şi nici nu *vreau* să ştiu, dar eu nu mai rezist! Îmi pare rău, John, însă o să-mi iau familia de-aici. Am rezervat locuri la Pan Am, la ora zece dimineața.

– Unde te duci?

Tremayne nu răspunse. Tanner vorbi din nou:

– Te-am întrebat unde te duci.

– Îmi pare rău, John... s-ar putea să sune aiurea, dar nu vreau să-ți spun.

– Cred că înțeleg... Totuşi, fă-ne o favoare. Treci pe-aici în drum spre aeroport.

– Nu-ți promit. La revedere.

Tanner ținu degetul apăsat pe furca telefonului, apoi îi dădu drumul. Formă numărul secției de poliție din Saddle Valley.

– Poliția. Sînt sergentul Dale.

– Cu căpitanul MacAuliff, te rog. Îl caută John Tanner.

– Nu e aici, domnule Tanner.

– Poți să dai de el? E ceva urgent.

– O să încerc la stația radio din maşină; vreți să rămîneți pe fir?

– Nu, spune-i doar să mă sune cît mai repede.

Tanner îi dădu numărul de telefon şi închise. MacAuliff era probabil în drum spre Cardone. Trebuia să fi ajuns pînă acum. Avea să sune curînd. Se întoarse în camera de zi. Voia să-i demoralizeze pe soții Osterman. Făcea parte din planul lui.

– Cine-a sunat? întrebă Bernie.

– Dick. A auzit ce s-a întîmplat... Își ia familia și pleacă.

Soții Osterman se uitară unul la altul.

– Unde?

– N-a spus. Or să plece cu un avion de dimineață.

– N-a precizat unde anume?

Bernie se ridică în picioare ca din întîmplare, însă nu-și putea ascunde neliniștea.

– Ți-am zis. N-a vrut să-mi spună.

– Nu asta ai zis. Osterman se uită la Tanner. Ai zis „n-a spus". Nu-i același lucru cu faptul că n-a vrut să-ți spună.

– Probabil... Tot mai crezi că ar trebui să mergem la Washington?

– Ce? Osterman o privea pe soția lui. Nu auzise întrebarea lui Tanner.

– Tot mai crezi că ar trebui să mergem la Washington?

– Da. Bernie se uită la Tanner. Acum mai mult ca niciodată. Ai nevoie de protecție. Adevărată... Ei încearcă să te ucidă, John.

– Mă întreb dacă pe mine vor să mă lichideze.

– Ce vrei să spui?

Leila se ridică în picioare, înfruntîndu-l pe Tanner. Telefonul sună. John se întoarse repede în birou și ridică receptorul. Era MacAuliff.

– Ascultă, zise Tanner calm. Vreau să-mi spui exact – *exact* – unde era Tremayne în timp ce-l interogai.

– În camera lui de lucru.

– *Unde* anume?

– În biroul lui. De ce?

– S-a ridicat în picioare? S-a plimbat? A venit să-ţi strîngă mîna, de exemplu?

– Nu... Nu, nu cred. Nu, nu s-a plimbat.

– Dar soţia lui? Ea ţi-a deschis uşa?

– Nu. Menajera. Soţia lui Tremayne era sus. Bolnavă. Am verificat asta; am sunat doctorul, îţi aminteşti?

– În regulă. Acum spune-mi despre soţii Cardone. Unde i-ai găsit?

– Am vorbit întîi cu soţia. Unul din copii mi-a deschis. Ea zăcea pe sofa, iar soţul ei era în garaj.

– Unde ai vorbit cu el?

– Ţi-am zis. În garaj. Nici acolo n-am ajuns prea repede. E în drum spre Philadelphia. Tatăl lui e bolnav. Se duc să-l pregătească de înmormîntare.

– În Philadelphia?... Mai exact, unde era el?

– În *garaj,* am spus! Împachetase bagajele. El era în maşină: mi-a spus să fiu scurt. Se grăbea să plece.

– El era *în* maşină?

– Corect.

– Nu ţi s-a părut ciudat?

– De ce să mi se pară? Ce naiba, taică-su e pe moarte! Voia să ajungă la Philadelphia. O să verific.

Tanner închise telefonul. Nici unul din cupluri nu-l întîmpinase pe MacAuliff în condiţii fireşti. Nici unul nu stătuse în picioare, nici unul nu se deplasase. Ambele familii invocaseră motive să nu vină la el acasă duminică.

Tremayne stătuse în spatele unui birou, înspăimîntat, nemişcat. Cardone se aflase într-un automobil, nerăbdător să plece.

Unul sau amîndoi – *răniți.*

Unul sau amîndoi, poate, fiind Omega.

Venise momentul. Afară, ploaia se oprise; drumul avea să fie mai uşor, deşi pădurea era încă umedă.

În bucătărie, se îmbrăcă cu hainele pe care le adusese din dormitor: pantaloni negri, o jachetă neagră cu mîneci lungi şi pantofi de tenis. Puse banii în buzunar, verificînd dacă avea măcar şase fise printre monede. La urmă, agăţă o lanternă-stilou în buzunarul jachetei.

Apoi se duse spre uşa dinspre hol şi o chemă pe Ali în bucătărie. Se temea de acest moment mai mult decît orice lăsase în urmă. Totuşi, n-avea altă soluţie. Ştia că trebuie să-i spună.

– Ce faci? De ce...

Tanner îşi duse degetele la buze şi o trase spre el. Se îndreptă spre capătul bucătăriei, aflat lîngă uşa de la garaj, în locul cel mai îndepărtat de hol. Îi vorbi calm, în şoaptă:

– Îţi aminteşti că ţi-am cerut să ai încredere în mine?

Ali dădu încet din cap.

– O să ies puţin afară. Mă întîlnesc cu doi oameni care ne pot ajuta. MacAuliff mi-a făcut legătura cu ei.

– De ce nu vin ei aici? Nu vreau să te duci afară. Nu poţi să te duci afară!

– Nu există altă soluţie. Totul e aranjat, minţi el, ştiind că ea bănuia minciuna. O să te sun cît pot de repede. Atunci ai să te convingi că totul e în regulă. Între timp, te-aş ruga să le spui soţilor Osterman că am ieşit să mă plimb... Că sînt supărat, sau ce crezi tu de cuviinţă. E important să le inoculezi propria

convingere că eu am ieşit să mă plimb. Că o să mă întorc dintr-un moment în altul.

– Cu cine o să te *întîlneşti?* Trebuie să-mi spui.

– Cu oamenii lui Fassett.

Ea îi susţinu privirea. Minciuna se instalase între ei, iar Ali nu mai ştia ce să creadă.

– E neapărat necesar să faci asta? întrebă ea încet.

– Da.

O îmbrăţişă strîns, nerăbdător să plece, şi ieşi în grabă pe uşa bucătăriei.

Afară, începu să se plimbe agale pe proprietatea lui, sub ochii poliţiştilor din faţa şi din spatele casei, pînă cînd bănui că nu mai era observat cu atenţie. Iar atunci, cînd simţi că nimeni nu se mai uita la el, dispăru în pădure.

Făcu un ocol larg spre vest, folosind mica lanternă pentru a evita obstacolele. Umezeala şi moliciunea pămîntului făceau înaintarea dificilă, dar pînă la urmă văzu luminile de la curtea din spate a vecinilor lui, familia Scanlan, cam la o sută de metri de hotarul proprietăţii lui. Era ud leoarcă atunci cînd ajunse la poarta din spate a casei lui Scanlan şi sună.

Cincisprezece minute mai tîrziu – din nou mai mult decît prevăzuse iniţial –, Tanner se suia în Mercedesul coupé al lui Scanlan şi pornea motorul. Pusese pistolul Smith & Wesson la centură şi trei încărcătoare în buzunar.

Tanner coti la stînga de pe Orchard Drive, către centru. Trecuse de miezul nopţii; întîrziase simţitor în raport cu programul pe care-l stabilise.

Făcu o succintă evaluare a propriilor sale calităţi şi

defecte. Nu se considerase niciodată un om extrem de curajos. Bravura pe care o manifestase uneori apăruse în situaţii conjuncturale. Iar acum nu se simţea curajos.

Era ciudat. Teama lui – teroarea profundă în care trăise în ultimele zile – îşi crease propriul echilibru, cedînd locul furiei. Mînia de a fi manipulat. Nu mai putea accepta aşa ceva.

În oraş domnea liniştea; strada principală era blînd luminată de imitaţii ale lămpilor cu gaz, iar vitrinele magazinelor reflectau prosperitatea tihnită a locuitorilor. Nu existau lămpi cu neon, şi nici reflectoare.

Tanner trecu de Village Pub, depăşi taxiul din faţă, făcu o întoarcere şi parcă. Telefonul public se afla vizavi de Mercedes. Maşina staţiona suficient de departe astfel încît putea supraveghea întreaga zonă. Traversă strada şi dădu primul telefon.

– Sînt, Tanner, Tremayne. Taci şi ascultă-mă... Omega e terminată. A fost dizolvată. Am anulat-o. Zürich a anulat-o. Te-am supus testului final şi ai eşuat. Cu toţii au dat dovadă de o stupiditate incredibilă! Voi da ordinele de retragere în noaptea asta. Să vii la gara Lassiter la ora două treizeci. Şi nu încerca să mă suni acasă. Telefonez din oraş. O să iau un taxi pînă acolo. Casa mea e supravegheată, din cauza *voastră!* Să veniţi amîndoi la gară la două şi jumătate. Omega s-a prăbuşit! Dacă vrei să scapi cu viaţă, să fii acolo... La două treizeci!

Tanner apăsă furca telefonului. Urmau soţii Cardone.

– Betty? Sînt Tanner. Ascultă-mă cu atenţie. Găseşte-l pe Joe şi spune-i că Omega e terminată. Nu-mi pasă cum, dar fă-l să înţeleagă asta. E un ordin de la Zürich. Spune-i asta!... Omega

s-a prăbuşit. A fost o tîmpenie să-mi stricați maşinile. Voi da ordinele de retragere în noaptea asta, la gara Lassiter, la ora două treizeci. Tu şi cu Joe să fiți acolo! Zürich vă aşteaptă. Şi *nu* încerca să mă suni acasă. Vorbesc din oraş. Casa mea e supravegheată. O să iau un taxi. Nu uita – gara Lassiter. Spune-i lui Joe.

Tanner puse receptorul în furcă. Al treilea telefon îl dădu acasă.

– Ali? Totul e în regulă, iubito. N-ai de ce să-ți faci griji. Acum, să nu vorbeşti! Dă-mi-l imediat pe Bernie la telefon... Ali, *acum!* Dă-mi-l pe Bernie la *telefon!*... Bernie, sînt John. Scuză-mă că am plecat pe nepusă masă, dar trebuia s-o fac. Am aflat cine e Omega. Mai tîrziu o să am nevoie de o maşină... nu acum; mai tîrziu. Nu vreau ca maşina mea să fie văzută în oraş. O să iau un taxi. Ne întîlnim la gara Lassiter la ora două treizeci. O iei la dreapta de pe alee şi mergi spre est pe Orchard – face o curbă către nord – cam vreo doi kilometri. O să vezi un iaz mare, înconjurat de un gard alb. Pe partea cealaltă e Lassiter Road. Mergi pe Lassiter vreo trei kilometri şi-o să dai de gara... S-a terminat, Bernie. O să demasc Omega la gară, la două şi jumătate. Pentru numele lui Dumnezeu, *n-o da în bară!* Ai încredere în mine! Nu suna pe nimeni şi nu face nimic! Doar vino acolo!

Tanner închise telefonul, deschise uşa cabinei şi alergă spre Mercedesul coupé.

28

Stătea într-un loc întunecat, în faţa uşii unui magazin de jucării. Îi trecuse prin minte că Mercedesul lui Scanlan era o maşină cunoscută în oraş, iar soţii Tremayne, Cardone şi poate chiar şi Osterman ştiau că Scanlan era cel mai apropiat vecin al lui. Asta putea fi în avantajul lui, îşi zicea Tanner. Dacă cineva presupunea că împrumutase automobilul, ar fi putut să-şi închipuie şi că posesorul lui se afla în zonă. Atunci, căutarea ar fi fost minuţioasă. N-avea altceva de făcut decît să aştepte. Pînă după ora două, cînd urma să se îndrepte spre gara Lassiter.

Va rămîne în centrul oraşului, ca să vadă cine o să vină după el; cine îl va împiedica să ajungă la întîlnire. Care cuplu? Sau toate trei? Fiindcă Omega trebuia să fi fost de-acum înspăimîntată. Misterul fusese scos la lumină.

Acum, Omega va încerca să-l oprească. Dacă spusele lui Fassett conţineau măcar un sîmbure de adevăr, asta era singura lor direcţie de acţiune. Să-l intercepteze înainte de a ajunge la gară.

Miza pe asta. Nu l-ar fi putut opri – își luase măsuri de siguranță –, dar voia să știe dinainte cine era dușmanul.

Se uită în susul și-n josul străzii. Nu se vedeau decît patru persoane. Un cuplu care plimba un dalmațian, un bărbat ce ieșea din restaurant și șoferul unui taxi, care dormea pe scaunul din față.

Dinspre capătul de est al orașului, Tanner văzu farurile unei mașini ce se apropia încet. Își dădu seama imediat că era camioneta lui. Se lipi cu spatele de ușa întunecată a magazinului.

Șoferul era Leila Osterman. Singură.

Pulsul lui Tanner se înteți. Ce făcuse? Nu-i trecuse prin minte că vreunul din cupluri s-ar fi separat într-o situație de criză! Și Leila era singură! Nimic nu-l va împiedica pe Osterman să-i ia ostatici pe Alice și pe copii! Osterman era unul dintre cei protejați, nu urmărit. Putea să acționeze în voie, să plece de-acolo, dacă voia. Să-i oblige pe Ali și pe copii să meargă cu el, dacă așa considera necesar!

Leila parcă mașina în fața restaurantului, coborî și se duse în grabă la șoferul taxiului, trăgînd de el ca să-l trezească. Discutară în șoaptă cîteva clipe; Tanner nu le auzea vocile. Pe urmă, Leila se întoarse spre restaurant și intră acolo. Tanner rămase în pragul ușii, așteptînd-o să iasă. Timpul trecea chinuitor de greu. Trebuia să ajungă la telefon și să vorbească cu poliția ca să se convingă că familia lui era în siguranță!

În cele din urmă, ea apăru, se sui în mașină și plecă. După cinci sau șase clădiri, coti la dreapta și mașina nu se mai văzu.

Tanner traversă în fugă strada, spre cabina telefonică. Vîrî o fisă şi formă numărul.

– Alo.

Slavă Domnului! Era Ali!

– Eu sînt.

– Unde eşti...

– Nu contează acum. Totul e-n regulă... Tu n-ai păţit nimic?

Ascultă cu atenţie, încercînd să sesizeze vreo notă falsă în vocea ei.

– Sigur că nu. Sîntem foarte îngrijoraţi din cauza ta. Ce faci?

Vorbea pe un ton firesc. Totul era bine.

– N-am timp. Vreau...

Ea îl întrerupse.

– Leila a ieşit să te caute. Ai făcut o greşeală teribilă... Am stat mult de vorbă. Noi doi ne-am înşelat, iubitule. Foarte *tare*. Bernie a fost atît de îngrijorat încît se gîndea...

El îi tăie vorba. N-avea timp de pierdut; nu vorbind despre Osterman, nu acum.

– Stai cu poliţiştii. Fă cum îţi spun. Nu-i scăpa din ochi!

Închise înainte ca ea să-i răspundă. Trebuia să ia legătura cu poliţia. Fiecare clipă conta acum.

– Poliţia. Jenkins la telefon.

Aşadar, singurul poliţist din Saddle Valley care ştia despre Omega se întorsese. Îl chemase MacAuliff.

– Poliţia, repetă morocănos ofiţerul.

– Sînt John Tanner...

– Iisuse, unde-ai fost? Te-am căutat peste tot!

– N-o să mă găseşti. Pînă cînd n-o să vreau eu... Acum, ascultă-mă! Cei doi poliţişti din casa mea – vreau să stea cu soţia mea. Nu trebuie lăsată singură! Nici copiii! Nici o clipă! Nu trebuie lăsaţi singuri cu Osterman!

– Sigur! Ştiu asta! Unde eşti? Nu fi stupid!

– Te sun mai tîrziu. Nu încerca să afli de unde vorbesc. O să plec de-aici.

Trînti receptorul şi deschise uşa cabinei, căutînd din priviri un punct de observaţie mai bun decît uşa magazinului. Nu putea alerga neobservat de-acolo. Traversă iarăşi strada. Taximetristul adormise la loc.

Pe neaşteptate, Tanner auzi zgomotul unui motor. Silueta neclară a unei maşini cu farurile stinse ţîşni spre el. Venea din neant cu o viteză enormă, iar el era ţinta. Alergă spre trotuarul opus, la cîţiva paşi de maşina ce gonea. Se aruncă pe bordură, răsucindu-se pentru a evita automobilul.

În aceaşi clipă, simţi o lovitură puternică în piciorul stîng. Se auzi un zgomot ascuţit de roţi scrîşnind pe asfalt. Tanner căzu, rostogolindu-se, şi văzu maşina neagră trecînd la cîţiva centimetri de Mercedes, apoi îndepărtîndu-se spre Valley Road.

Durerea din picior era chinuitoare; în umăr îl săgeta o durere violentă. Spera din tot sufletul să poată merge!

Şoferul de taxi alerga spre el.

– Doamne! Ce s-a întîmplat?

– Ajută-mă să mă ridic, te rog.

– Sigur! Sigur! Ai păţit ceva?... Tipu' ăla tre' să fi fost beat mort! Iisuse! Putea să te omoare! Vrei să chem un doctor?

– Nu. Nu. Nu cred că e nevoie.

– E un telefon chiar acolo. Sun la poliție! Or să aducă imediat un doctor!

– Nu! Nu suna! N-am nimic... Ajută-mă doar să fac cîțiva pași.

Deşi greu, Tanner constată că se putea mişca. Asta era important. Durerea nu mai conta. Nimic nu mai conta, în afară de Omega. Iar Omega ieşise la lumină!

– Mai bine sun la poliție, zise şoferul, ținîndu-l pe Tanner de braț. Papagalu' ăla ar trebui scos cu forța de pe şosea.

– Nu... Adică, nu i-am luat numărul. Nici n-am văzut ce maşină era. N-ar ajuta la nimic.

– Nici eu nu cred. Totuşi, ar merita să nimerească într-un copac.

– Da. Aşa e.

Tanner mergea acum singur. Avea să se facă bine. Sună telefonul din stația de taxiuri.

– Ăsta-i pentru mine... Te simți bine?

– Sigur. Mulțumesc.

– E sîmbătă noaptea. Probabil că-i singura comandă din tot schimbul. Sîmbătă noaptea lucrează doar un taxi. Şi nu-i prea mult. Şoferul se îndepărtă. Noroc, amice. Sigur nu vrei un doctor?

– Nu, serios. Mulțumesc.

Îl urmări pe şofer cum nota o adresă, apoi îl auzi repetînd-o:

– Tremayne. Peachtree, şaisprezece. Ajung în cinci minute, doamnă.

Închise şi-l văzu pe Tanner privindu-l.

– Ce zici de asta? Vrea s-o duc la un motel de lîngă Aeroportul Kennedy. Cu cine s-o regula ea acolo?

Tanner era stupefiat. Soţii Tremayne aveau două maşini... Intenţiona oare Tremayne să nesocotească ordinul de a se întîlni la gara Lassiter? Sau, asigurîndu-se că singurul taxi de noapte era ocupat, spera să-l izoleze în oraş?

Oricare variantă era posibilă.

Tanner merse şchiopătînd spre o alee de lîngă restaurant, folosită mai ales pentru aprovizionare. De acolo, fiindcă drumul dădea într-o parcare municipală, putea scăpa neobservat la nevoie. Se opri pe alee şi îşi masă piciorul. Peste o oră, avea să i se umfle cît o butie. Se uită la ceas. Era douăsprezece şi patruzeci şi nouă. Încă o oră pînă la plecarea spre gară. Poate că se întorcea maşina neagră. Poate că alte maşini aveau să apară.

Simţea nevoia să fumeze, dar nu voia să aprindă un chibrit lîngă stradă. Putea ascunde în palmă licărul unei ţigări, nu şi flacăra unui chibrit. Merse vreo zece metri pe alee şi îşi aprinse ţigara. Auzi ceva. Erau paşi?

Se întoarse încet spre intrarea în Valley Road. Oraşul era pustiu. Singurele zgomote, înăbuşite, veneau de la restaurant. Apoi, uşa acestuia se deschise şi trei oameni ieşiră în stradă. Jim şi Nancy Loomis, însoţiţi de un bărbat pe care nu-l recunoscu. Rîse trist, doar pentru sine.

John Tanner, respectatul director de ştiri de la Standard Mutual, ajunsese să se ascundă pe o alee întunecată – murdar, ud, cu o rană de glonţ în umăr şi o vînătaie la picior, făcută de

un şofer decis să ucidă –, urmărindu-i în tăcere pe Jim şi Nancy care ieşeau din restaurant. Jim Loomis. Fusese contactat de Omega şi el n-avea să ştie niciodată.

Dinspre capătul de vest al lui Valley Road – în direcţia Autostrăzii Cinci – venea încet un automobil, cu o viteză de vreo cincisprezece kilometri pe oră. Şoferul părea să caute pe cineva sau ceva pe Valley Road.

Era Joe.

Nu se dusese la Philadelphia. Nu exista nici un tată muribund la Philadelphia. Soţii Cardone minţiseră.

Tanner nu fu surprins să constate acest lucru.

Se lipi cu spatele de zidul aleii, încercînd să se facă neobservat, însă era un bărbat masiv. Doar pentru siguranţa lui, Tanner scoase pistolul de la centură. La nevoie l-ar fi ucis pe Cardone.

Cînd maşina ajunse la vreo zece metri de el, două explozii scurte din alt automobil, ce venea din direcţia opusă, îl făcură pe Cardone să se oprească.

A doua maşină se apropia în viteză. Era Tremayne. Cînd trecu prin dreptul aleii, Tanner îi văzu spaima întipărită pe chip.

Avocatul opri lîngă Cardone şi cei doi vorbiră repede, în şoaptă. Tanner nu auzea cuvintele, dar remarcă neliniştea cu care erau rostite. Tremayne întoarse şi cele două auto-mobile porniră în aceeaşi direcţie.

Tanner se relaxă şi îşi întinse corpul plin de răni. Acum era lămurit în privinţa tuturor acelora pe care îi cunoştea şi a omului necunoscut. Omega plus unu, socoti el. Cine fusese în automobilul negru? Cine încercase să-l lichideze?

N-avea nici un rost să mai zăbovească acolo. Văzuse ceea ce trebuia să vadă. Acum o să se ducă cu maşina pînă la cîteva sute de metri de gara Lassiter şi o să aştepte ca Omega să-şi dea arama pe faţă.

Ieşi de pe alee şi porni către maşină. Apoi se opri. Ceva nu era în regulă cu maşina. În lumina slabă a lămpilor cu gaz văzu că partea din spate a automobilului se lăsase pe suprafaţa şoselei. Bara de protecție se afla la cîțiva centimetri de pavaj.

Alergă spre maşină şi scoase lanterna-stilou. Amîndouă roţile din spate erau turtite, jantele metalice susţinînd greutatea automobilului. Se lăsă pe vine şi văzu două cuţite ieşind din cauciucurile dezumflate.

Cum? Cînd? Fusese tot timpul la mai puţin de douăzeci de metri distanţă! Strada era pustie! Nimeni nu putea să se fi strecurat în spatele Mercedesului fără să fie văzut!

În afară, poate, de acele cîteva clipe cît stătuse pe alee. Cînd îşi aprinsese țigara şi se lipise de perete, urmărindu-i pe Tremayne şi Cardone. Acele momente cînd i se păruse că auzea paşi.

Cauciucurile fuseseră tăiate cu mai puțin de cinci minute în urmă!

O, Doamne! îşi zise Tanner. Manipularea nu înceta nici o clipă. Omega era pe urmele lui. Ştiind. Cunoscînd fiecare mişcare pe care-o făcea. În fiecare moment!

Ce începuse Ali să spună la telefon? Bernie... ce? Porni spre cabina telefonică, scoțînd ultima fisă din buzunar. Scoase pistolul de la centură şi privi în jur în timp ce traversa strada. Cel care găurise roţile putea să-l urmărească.

– Ali?

– Iubitule, pentru numele lui Dumnezeu, vino acasă!

– Curînd, iubito. Zău, nu-i nici o problemă. Nici una... Vreau doar să-ți pun o întrebare. E important.

– La fel de important e să vii *acasă!*

– Spuneai mai devreme că Bernie hotărîse ceva. Despre ce era vorba?

– A... cînd ai sunat prima dată. Leila s-a dus după tine; Bernie nu voia să ne lase singuri. Dar s-a gîndit că poate tu n-o s-o asculți pe ea, așa că, profitînd de faptul că poliția e aici, s-a hotărît să plece el să te caute.

– A luat Triumph-ul?

– Nu. A împrumutat o mașină de la un polițist.

– O, Doamne!

Tanner nu voise să strige în cabină, dar nu se putuse stăpîni. Automobilul negru apărut din neant! Acel *plus unu* făcea parte dintre cei trei!

– S-a întors?

– Nu. Doar Leila. Ea credea că Bernie s-ar putea să se fi rătăcit.

– Te mai sun eu.

Tanner închise. Sigur că Bernie se „rătăcise". Nu mai avusese timp să se întoarcă. Deoarece Tanner se aflase pe alee, iar roțile fuseseră dezumflate.

Acum înțelese că trebuia să ajungă cumva la gara Lassiter. Să ajungă și să se posteze undeva, înainte ca vreun membru din Omega să-l poată opri sau să descopere unde se afla.

Lassiter Road se găsea în partea de nord-vest a orașului,

în diagonală, la vreo cinci kilometri de centru. Pînă la gară mai erau doi sau trei kilometri. Avea s-o ia pe jos. Nu exista altă soluție.

Porni cît putea de repede, șchiopătînd tot mai puțin pe măsură ce înainta, apoi se opri în dreptul unei uși, uitîndu-se în urmă. Nu-l urmărea nimeni.

Își continuă drumul mergînd în zigzag spre nord-vest, pînă cînd ajunse la periferia orașului – unde nu erau trotuare, ci doar pășuni întinse. Nu mai rămăsese mult de mers pînă la Lassiter. De două ori se întinse la pămînt, în timp ce niște automobile trecură în viteză pe lîngă el, șoferii stînd cu ochii ațintiți asupra drumului din fața lor.

În sfîrșit, trecînd printr-un pîlc de copaci din spatele unei peluze îngrijite, la fel ca a lui, ajunse la Lassiter Road.

O luă la stînga pe suprafața aspră a șoselei, parcurgînd ultima parte a călătoriei sale. După socotelile lui, nu era o distanță mai mare de un kilometru și jumătate sau doi. Putea ajunge la gara pustie în cincisprezece minute, dacă-i rezista piciorul. Dacă nu, avea să meargă mai încet, dar tot ar fi ajuns acolo. Ceasul lui arăta ora unu patruzeci și unu. Avea timp.

Omega n-o să vină mai devreme. Nu-și putea permite. Membrii ei nu știau ce-i aștepta.

Șchiopătînd pe drum, Tanner constată că se simțea mai bine – mai în siguranță – cu pistolul lui Scanlan în mînă. Văzu un licăr luminos în spatele lui. Faruri, la trei sau patru sute de metri distanță. Se retrase în pădurea de la marginea drumului și se întinse pe pămîntul noroios.

Maşina trecu pe lîngă el mergînd încet. Era acelaşi vehicul care-l doborîse pe Valley Road. Nu-l vedea pe şofer; absenţa stîlpilor de iluminat făcea imposibilă identificarea lui.

După ce automobilul dispăru din vedere, Tanner se întoarse pe şosea. Se gîndise s-o ia prin pădure, dar înainta mai repede pe suprafaţa netedă. Îşi continuă drumul, tot şchiopătînd, întrebîndu-se dacă maşina neagră aparţinea vreunui poliţist postat la el acasă. Şi dacă şoferul era un scriitor pe nume Osterman.

Străbătuse aproape opt sute de metri, cînd farurile apărură din nou, de astă dată în faţa lui. Intră în tufişuri, sperînd că nu fusese observat, şi trase piedica pistolului în vreme ce zăcea culcat la pămînt.

Automobilul se apropie cu o viteză excesivă. Cel care conducea se întorcea să caute pe cineva.

Îl căuta pe el?

Sau pe Leila Osterman?

Sau voia să ajungă la Cardone, care *n-avea* nici un tată muribund în Philadelphia. Sau La Tremayne, care *nu era* în drum spre motelul de lîngă Aeroportul Kennedy.

Tanner se ridică şi porni anevoie la drum, cu pistolul strîns în mînă.

Înconjură o curbă a drumului şi ajunse. Un singur felinar înclinat lumina clădirea năruită a gării. Vechea clădire din stuc era astupată cu scînduri bătute în cuie, buruieni gigantice atîrnînd ameninţător din crăpăturile lemnului putred. Bălării cu aspect hidos se înălţau din temelia clădirii.

Nu bătea vîntul, nu ploua, nu se auzea nici un zgomot în afara picuratului ritmic al apei de pe mii de crengi şi frunze – singurul indiciu al furtunii care trecuse.

Se opri la marginea parcării năpădite de ierburi, încercînd să hotărască unde să se instaleze. Era aproape ora două şi trebuia să găsească un loc ferit. Chiar clădirea gării! Poate că reuşea să pătrundă înăuntru. O luă într-acolo, printre pietre şi buruieni.

O lumină orbitoare îi intră în ochi; cu un gest reflex se aruncă înainte. Se rostogoli pe umărul rănit, fără să simtă durerea. Un reflector puternic străpunsese întunericul din preajma gării, apoi răsunară împuşcături în acea zonă pustie. În jurul lui se înfipseră gloanţe în pămînt şi şuierară deasupra capului. Continua să se rostogolească, iar şi iar, dîndu-şi seama că un cartuş îi lovise braţul stîng.

Ajunse la marginea pantei cu pietriş, unde înălţă pistolul spre lumina orbitoare. Trase rapid în direcţia duşmanului. Reflectorul explodă; urmă un ţipăt. Tanner ţinu degetul pe trăgaci pînă cînd goli tot încărcătorul. Încercă să ia alt încărcător din buzunar cu mîna stîngă, însă constată că nu-şi putea mişca braţul.

Se aşternu din nou tăcerea. John puse jos pistolul şi scoase cu greu alt încărcător, folosindu-se de mîna dreaptă. Întoarse pistolul şi, ţinînd ţeava fierbinte cu dinţii, împinse un încărcător nou în magazie.

Aşteptă să se mişte duşmanul. Să facă vreun zgomot. Totul era neclintit.

Se ridică încet, cu braţul stîng absolut nemişcat. Ţinea pistolul în faţa lui, pregătit să apese pe trăgaci la cea mai mică mişcare în iarbă.

Nu se văzu nimic.

Tanner se întoarse către uşa gării, ţinînd arma ridicată, pipăind atent terenul cu picioarele, pentru a evita vreun obstacol care l-ar fi făcut să cadă. Ajunse la uşa blocată cu scînduri, ştiind că n-ar fi putut s-o spargă dacă fusese bătută în cuie. Aproape tot corpul îi era plin de răni. Se simţi sleit de puteri.

Totuşi, împinse cu spatele în uşă, iar lemnul gros cedă puţin, trosnind puternic. Tanner întoarse capul, doar cît să vadă că deschizătura nu depăşea opt sau zece centimetri. Balamalele vechi erau pline de rugină. Izbi cu umărul drept marginea uşii şi aceasta cedă, făcîndu-l pe Tanner să plonjeze în întuneric şi să cadă pe podeaua putrezită a gării.

Rămase acolo cîteva clipe. Uşa gării era pe trei sferturi deschisă, cu partea de sus sărită din balamale. Felinarul aflat la cincizeci de metri distanţă lumina slab încăperea. Tablourile electrice stricate din tavan reprezentau a doua sursă inutilă de lumină.

Deodată, Tanner auzi un scîrţîit în spatele lui. Sunetul inconfundabil al unui pas pe podeaua veche. Încercă să se întoarcă, încercă să se ridice. Prea tîrziu. Ceva îl izbi la baza craniului. Ameţeala îl năucea, dar văzu piciorul. Un picior acoperit de bandaje.

Înainte de a se prăbuşi pe podea, învăluit de întuneric, ridică privirea spre un chip.

Tanner ştia că găsise Omega.

Era Laurence Fassett.

29

Nu ştia cît timp îşi pierduse cunoştinţa. Cinci minute? O oră? Greu de spus. Nu-şi vedea ceasul, nu-şi putea mişca braţul stîng. Stătea cu faţa lipită de podeaua aspră a clădirii dărăpănate a gării. Sîngele îi curgea încet din braţul rănit; îl durea capul.

Fassettt!

Manipulatorul.

Omega.

În vreme ce zăcea acolo, îi veneau în minte fragmente izolate din conversaţii trecute.

„... ar trebui să ne întîlnim... soţiilor noastre le-ar face plăcere să se cunoască..."

Dar soţia lui Laurence Fassett fusese ucisă în Berlinul de est. Aceea reprezentase cea mai emoţionantă rugăminte a lui.

Şi mai era ceva. Ceva legat de emisiunea lui Woodward... Emisiunea despre CIA, cu un an în urmă.

„... Eram în State atunci. Am văzut-o."

Dar nu fusese în State în acea perioadă. La Washington, Fassett îi spusese că în urmă cu un an se aflase la granița albaneză. „... patruzeci și cinci de zile de tîrguială." Pe teren. De aceea îl contactase pe John Tanner, seriosul, nepătatul director de știri de la Standard Mutual, locuitor al zonei obiectivului, „Spărtura din Piele".

Mai erau și alte contradicții – nici una la fel de evidentă, dar existau. Acum nu-l mai ajutau cu nimic. Avea să-și sfîrșească viața între ruinele gării Lassiter.

Mișcă din cap și-l văzu pe Fassett stînd în picioare deasupra lui.

– Trebuie să-ți mulțumim pentru multe lucruri. Dacă ești un tip atît de important pe cît cred eu că ai fi, ai creat martirul perfect. Un erou mort. Chiar dacă e doar rănit, va muri în curînd... A, el este cealaltă parte a noastră, cu toate acestea ar înțelege excelenta contribuție a sacrificiului său... Vezi, nu te-am mințit. Sîntem fanatici. Trebuie să fim.

– Și acum ce urmează?

– Îi așteptăm pe ceilalți. Unul sau doi sînt obligați să se arate. Apoi totul se va sfîrși. Viețile lor, ca și a dumitale, mă tem. Iar Washingtonul va avea Omega sa. Apoi, cine știe, un agent de teren pe nume Fassett va fi acoperit de laude. Dacă nu sînt atenți, mă vor face într-o bună zi director de operațiuni.

– Ești un trădător.

În întuneric, Tanner găsi ceva lîngă mîna dreaptă. Era o bucată de traversă de vreo șaizeci de centimetri lungime și trei

centimetri lăţime. Se ridică cu mare greutate în capul oaselor, trăgînd scîndura lîngă el.

– Nu şi în opinia mea. Un dezertor, poate. Nu însă un trădător. Să nu intrăm în amănunte. N-ai înţelege, şi nici n-ai aprecia punctul meu de vedere. Să zicem doar că, după părerea mea, dumneata eşti trădătorul. Voi *toţi*. Uită-te în jur...

Tanner ridică bucata de lemn şi lovi cu toată puterea piciorul bandajat din faţa lui. Sîngele ţîşni imediat, împrăştiindu-se pe pansament. Tanner se aruncă asupra lui Fassett, încercînd cu disperare să ajungă la mîna care ţinea arma. Fassett ţipă de durere. Tanner găsi încheietura mîinii agentului cu mîna dreaptă, folosindu-şi braţul stîng, imobil, doar ca pe un tentacul fără vlagă. Îl împinse pe Fassett la perete şi îşi repezi călcîiul în piciorul rănit al agentului, izbindu-l în neştire.

Tanner îi smulse pistolul, şi acesta căzu pe podea, alunecînd către uşa deschisă şi pe unde pătrundea fîşia palidă de lumină. Cu un ţipăt sfîşietor, Fasset se prăbuşi lîngă perete.

John se aruncă după pistol, îl luă şi-l ţinu strîns în mînă. Se ridică, săgetat de durere în tot corpul şi cu sîngele şiroindu-i din braţ.

Fassett era vag conştient, gemînd de durere. Tanner voia ca Omega să rămînă în viaţă. Dar îşi aminti de pivniţă, de Ali şi de copii, aşa că ţinti cu grijă şi trase de două ori, o dată în masa de carne şi sînge care era rana lui Fassett, a doua oară în rotula genunchiului.

Se retrase spre uşă, sprijinindu-se de cadrul ei. Făcu un

efort să se uite la ceas: două şi treizeci şi şapte. Şapte minute după ora de întîlnire cu Omega.

N-avea să mai vină nimeni. Jumătate din Omega zăcea în chinuri în clădirea gării; restul, în iarba înaltă şi umedă de dincolo de parcare. Se întrebă cine era.

Tremayne?

Cardone?

Osterman?

Tanner sfîşie o bucată de mînecă şi încercă s-o lege în jurul rănii de la braţ. Măcar de-ar fi reuşit să oprească sîngerarea, fie şi puţin. În cazul acesta, ar fi putut traversa vechea parcare spre locul unde fusese reflectorul.

Dar nu izbuti şi, dezechilibrîndu-se, căzu pe spate la podea. Nu se simţea mai bine decît Fassett. Vieţile lor aveau să se stingă încet, chiar acolo. În vechea gară.

Se auzi o sirenă; Tanner nu ştia dacă imaginaţia îi juca feste sau era un zgomot real. Nu, nu se înşela! Se auzea tot mai tare.

Sirena, apoi huruitul motoarelor. Pe urmă, scrîşnet de frîne, pe pietriş şi noroi. Tanner se ridică într-un cot. Încercă din răsputeri să se ridice – fie şi în genunchi, ar fi fost de-ajuns. Ar fi fost de-ajuns ca să se tîrască. Pînă la uşă.

Razele reflectoarelor pătrunseră printre scînduri şi crăpăturile din ziduri, un fascicul fiind aţintit spre intrare. Apoi se auzi un glas, amplificat de portavoce:

– Aici e poliţia! Sîntem împreună cu autorităţile federale! Dacă aveţi arme, aruncaţi-le şi ieşiţi cu mîinile sus!... Dacă îl ţineţi ostatic pe Tanner, eliberaţi-l! Sînteţi înconjuraţi. Nu aveţi unde fugi!

Tanner încercă să vorbească în timp ce se tîra spre uşă. Vocea se auzi din nou.

– Repetăm. Aruncaţi armele...

Tanner auzi altă voce ţipînd, dar nu în megafon.

– Aici! Luminaţi aici! Lîngă maşina asta! Aici, în iarbă!

Cineva găsise cealaltă parte din Omega.

– Tanner! John Tanner! Eşti înăuntru?

Tanner ajunse la intrare şi se sprijini de marginea uşii, ridicîndu-se în lumină.

– Acolo e! Doamne, *uită-te* la el!

Tanner căzu în faţă. Jenkins alergă spre el.

– Aşa, domnule Tanner. Te-am bandajat cît am putut de bine. O să ţină pînă vine ambulanţa. Vezi dacă poţi să mergi.

Jenkins îl luă pe Tanner de talie şi-l ridică în picioare. Alţi doi poliţişti îl cărau pe Fassett.

– El e... El e Omega.

– Ştim. Eşti un tip formidabil. Ai reuşit ceea ce nimeni n-a fost în stare să facă în cinci ani de căutări. Ai găsit Omega în locul nostru.

– Mai e cineva. Acolo... Fassett spunea că era cealaltă parte a lor.

– L-am găsit. E mort. E tot acolo. Vrei să vezi cine e? Să le povesteşti nepoţilor într-o bună zi.

Tanner se uită la Jenkins şi răspunse şovăitor:

– Da. Da, aş vrea. Cred că ar fi bine să ştiu.

Cei doi bărbaţi porniră prin iarbă. Tanner era fascinat şi

dezgustat în egală măsură de momentul care se apropia, cel în care avea să vadă cu ochii lui a doua faţă a lui Omega. Intuia că Jenkins îşi dădea seama de importanţa momentului. Descoperirea trebuia s-o facă el, nu să afle din alte surse. Avea să depună mărturie despre cea mai teribilă parte din Omega.

Trădarea dragostei.

Dick. Joe. Bernie.

Cîţiva oameni examinau automobilul negru cu reflectorul avariat. Cadavrul zăcea cu faţa în jos, lîngă uşa maşinii. În întuneric, Tanner observă că era un bărbat masiv.

Jenkins aprinse lanterna şi întoarse corpul cu o lovitură de picior. Fasciculul luminos se opri pe faţa lui.

Tanner încremeni.

Trupul ciuruit de gloanţe, ce zăcea în iarbă, aparţinea căpitanului Albert MacAuliff.

Un ofiţer de poliţie se apropie şi vorbi cu Jenkins la marginea parcării.

– Vor să vină încoace.

– De ce nu? Face parte din obligaţii. Plaja e asigurată.

Jenkins vorbise cu un dispreţ accentuat.

– Veniţi! strigă McDermott spre nişte bărbaţi aflaţi în întuneric, de partea cealaltă a parcării.

Tanner văzu trei siluete înalte traversînd prundişul, cu paşi şovăielnici.

Bernie Osterman, Joe Cardone, Dick Tremayne.

John merse şchiopătînd prin iarbă, cu ajutorul lui

Jenkins, îndepărtîndu-se de Omega. Cei patru prieteni se aflau faţă în faţă; nici unul nu ştia ce să spună.

– Să mergem, îi zise Tanner lui Jenkins.

– Scuzaţi-ne, domnilor.

PARTEA A PATRA

Duminică după-amiază

30

Duminică după-amiaza în localitatea Saddle Valley, New Jersey. Cele două maşini de patrulare cutreierau străzile ca de obicei, însă mergeau cu viteză redusă, întorcînd alene pe drumurile umbrite. Şoferii le zîmbeau copiilor şi făceau semne cu mîna localnicilor ocupaţi cu treburile casnice de duminică. În maşini decapotabile străine şi în camionete lucitoare se vedeau saci de golf şi rachete de tenis. Soarele strălucea; arborii şi pajiştile scînteiau, împrospătate de ploaia de iulie.

Locuitorii din Saddle Valley se treziseră şi se pregăteau pentru o minunată după-amiază de duminică. Se dădeau telefoane, se făceau planuri, uneori se cereau scuze pentru purtarea din seara precedentă. Acestea din urmă nu erau luate în serios – ce naiba, seara precedentă fusese sîmbătă seara. În Saddle Valley, New Jersey, oamenii dădeau repede uitării serile de sîmbătă.

O berlină de ultimul tip, bleumarin, cu pneuri albe, intră pe aleea casei lui Tanner. Înăuntru, John Tanner se ridică de pe canapea şi se duse cu greutate la fereastră. Pieptul şi tot braţul stîng îi erau strînse în bandaje. La fel şi piciorul stîng, de la coapsă pînă la gleznă.

Tanner se uită pe fereastră la cei doi bărbaţi care urcau aleea. Pe unul din ei îl recunoscu, doar după ce-l privi mai atent – era Jenkins, care nu purta uniforma de poliţist. Acum arăta ca un localnic din Saddle Valley – un bancher sau directorul unei firme de publicitate. În schimb, Tanner nu-l cunoaştea pe al doilea bărbat. Nu-l mai văzuse niciodată.

– Am venit, strigă el spre bucătărie.

Ali veni şi se opri în hol. Era îmbrăcată neglijent, cu pantaloni largi şi o cămaşă, dar privirea ei nu exprima cîtuşi de puţin nepăsare.

– Cred că trebuie să isprăvim repede. Dădaca a ieşit cu Janet. Ray e la club... Presupun că Bernie şi Leila sînt deja la aeroport.

– Dacă au terminat la timp. Au avut de dat declaraţii, de semnat acte. Dick e avocatul tuturor.

Se auzi soneria, iar Ali se duse la uşă.

– Stai jos, iubitule. În reprize scurte, aşa a zis doctorul.

– Bine.

Jenkins şi colegul lui necunoscut intrară în casă. Alice aduse cafele şi toţi patru se aşezară – soţii Tanner pe canapea, iar Jenkins şi bărbatul pe care-l prezentă drept Grover în fotolii.

– Dumneata ești cel cu care am vorbit la New York, nu-i așa? întrebă John.

– Da, eu sînt. Lucrez la Agenție. Întîmplător, și Jenkins. A fost detașat aici de un an și jumătate.

– Ai jucat foarte convingător rolul de polițist, domnule Jenkins, zise Ali.

– N-a fost greu. E un loc plăcut, oamenii sînt drăguți.

– Credeam că aici e „Spărtura în Piele“.

Ostilitatea lui Tanner era evidentă. Sosise momentul să primească explicații. El le ceruse.

– Și asta, desigur, adăugă încet Jenkins.

– Atunci ar fi bine să discutăm despre acest aspect.

– Foarte bine, spuse Grover. O să rezum în cîteva cuvinte. „Dezbină și ucide.“ Asta a fost deviza lui Fassett. Deviza Omegăi.

– Deci a existat un Fassett. Adică, ăsta era numele lui?

– Cu siguranță. De zece ani, Laurence Fassett era unul dintre cei mai buni oameni din Agenție. Un dosar excelent, un tip devotat. Pe urmă, i s-a întîmplat ceva.

– S-a vîndut.

– Niciodată nu e așa de simplu, zise Jenkins. Să zicem că angajamentele lui s-au modificat. S-au alterat în mod drastic. A devenit dușmanul.

– Și voi nu știați?

Grover ezită înainte de a răspunde. Părea să caute cuvinte mai puțin dure. Dădu imperceptibil din cap.

– Știam... Am aflat treptat, după cîțiva de ani. Dezertori de calibrul lui Fassett nu sînt niciodată demascați peste noapte.

E un proces lent; o serie de însărcinări cu obiective conflictuale. Mai devreme sau mai tîrziu, se desprinde un model. Iar atunci îl exploatezi la maximum... Exact asta am făcut noi.

– Metoda asta mi se pare teribil de periculoasă şi complicată.

– Există un anume pericol, poate; dar nu e ceva complicat, serios. Fassett era manevrat, după cum el vă manipula pe dumneata şi pe prietenii dumitale. Fusese cooptat în Operaţiunea Omega deoarece prestigiul lui îi garanta succesul. Era un tip strălucit, iar aceasta reprezenta o situaţie explozivă... În spionaj, anumite legi sînt fundamentale. Am presupus corect că duşmanul avea să-i dea lui Fassett responsabilitatea de a păstra Omega *intactă,* fără să-i *permită* distrugerea ei. El era în acelaşi timp generalul din apărare şi forţa de atac. Strategia era bine gîndită, crede-mă pe cuvînt. Începi să înţelegi?

– Da, spuse Tanner abia auzit.

– „Dezbină şi ucide." Omega a existat. „Spărtura din piele" *era* Saddle Valley. În urma verificării localnicilor *au ieşit* la iveală conturile elveţiene ale familiilor Cardone şi Tremayne. Cînd a apărut Osterman, şi despre el s-a aflat că avea un cont la Zürich. Împrejurările erau ideale pentru Fassett. Găsise trei cupluri, asociate la nişte speculaţii financiare ilegale sau, cel puţin dubioase, în Elveţia.

– Zürich. De aceea la auzul numelui Zürich deveneau cu

toții nervoşi. Cardone se îngrozea de fiecare dată.

– Avea toate motivele. El şi Tremayne. Primul, fiindcă era asociatul unei agenții de brokeraj extrem de riscante, care folosea mulți bani ai Mafiei; al doilea, deoarece își oferise serviciile de avocat unei firme implicate în fuziuni imorale – Tremayne, specialistul. Puteau să fie ruinați. Osterman avea cel mai puțin de pierdut, însă făcea parte din mass-media, astfel încît o punere sub acuzare ar fi putut avea efecte dezastruoase. După cum ştii – mai bine decît noi –, companiile de televiziune sînt foarte sensibile.

– Da, spuse Tanner, din nou fără convingere.

– Dacă, în timpul week-end-ului, Fassett ar fi putut amplifica neîncrederea dintre cele trei cupluri în asemenea măsură încît acestea să înceapă să se acuze reciproc, următorul pas ar fi fost violența. Imediat după crearea *acestei posibilități*, adevărata Omega intenționa să ucidă cel puțin două dintre cupluri, iar Fassett ne-ar fi putut prezenta o falsă Omega. Cine l-ar fi contrazis? Subiecții ar fi fost morți. O... idee strălucită.

Tanner se ridică cu efort de pe canapea şi merse şchiopătînd spre şemineu. Se sprijini de poliță, clocotind de furie.

– Mă bucur că puteți sta acolo, făcînd evaluări profesionale. Se întoarse către oamenii legii. Nu aveți dreptul, *nici un* drept! *Soția* mea, *copiii* mei erau gata să fie *uciși!* Unde se aflau oamenii voştri de afară? Ce s-a întîmplat cu echipamentul ăla de protecție, furnizat de cea mai mare corporație din lume? Cine-a ascultat la

acele... chestii electronice instalate în toată casa? *Unde erau toți? Am fost părăsiți în pivnița aia ca să murim!*

Grover și Jenkins așteptară să se calmeze lucrurile. Acceptară cu calm și înțelegere izbucnirea lui Tanner. Mai trecuseră prin astfel de momente. Grover vorbi liniștit, încercînd să contracareze mînia lui Tanner:

– În operațuni de acest gen, noi anticipăm că niște erori – să fiu sincer în general o mare eroare – pot apărea. E inevitabil, dacă te gîndești la mijloacele de care dispunem.

– *Ce eroare?*

Jenkins vorbi:

– Aș vrea să răspund eu... Eroarea îmi aparține. Eu am fost ofițerul superior în operațiunea asta și singurul care știa despre trădarea lui Fassett. Sîmbătă după-amiază, McDermott mi-a spus că ofițerul Cole descoperise niște informații. N-am verificat la Washington, n-am confirmat nimic. M-am dus în oraș cît am putut de repede... Am crezut că fie Cole, fie cineva de aici descoperise cine era în realitate Fassett. Dacă așa stăteau lucrurile, un nou set de instrucțiuni trebuia să vină de la Washington.

– Eram pregătiți, îl întrerupse Grover. Urmau să fie aplicate imediat planuri alternative.

– M-am dus la New York, am urcat în apartamentul de hotel... dar Cole nu era acolo. Știu că pare greu de crezut, dar ieșise să cineze. Pur și simplu plecase *la masă.* A lăsat numele restaurantului, așa că m-am dus acolo. Toate astea mi-au luat timp. Taxiuri, trafic. Nu puteam folosi telefonul; toate conversațiile erau înregistrate.

Fassett ar fi prins de ştire. Pînă la urmă, l-am găsit pe Cole. Nu ştia despre ce era vorba. El nu trimisese nici un mesaj.

Jenkins se opri; relatarea episodului îl înfuriase şi-l zăpăcise.

– Asta era eroarea? întrebă Ali.

– Da. I-am dat lui Fassett răgazul de care avea nevoie. *Eu* i l-am dat.

– Fassett nu risca prea mult? Să cadă singur în capcană? Cole a negat existenţa oricărui mesaj.

– A calculat riscul. L-a programat. Deoarece Cole se afla permanent în legătură cu operaţiunea, un singur mesaj, mai ales prin intermediar, putea fi deformat. Şi faptul că am înghiţit găluşca i-a spus ceva. Mai pe şleau, urma să fiu ucis.

– Asta nu explică absenţa gardienilor de afară. Plecarea dumitale la New York nu ne lămureşte de ce nu erau acolo.

– Spuneam că Fassett a acţionat strălucit, continuă Grover. Cînd o să-ţi dezvăluim motivul pentru care nu se aflau acolo, la aceasta adăugîndu-se absenţa oricărui poliţist pe o rază de cîţiva kilometri, o să înţelegi cît de inteligent a fost... A retras pe rînd toţi oamenii de pe proprietatea dumitale, susţinînd că *dumneata erai Omega.* Omul pe care-l apărau cu preţul vieţii lor reprezenta, în realitate, duşmanul.

– *Cum?*

– Gîndeşte-te. Dacă ai fi murit, cine ar mai fi putut dovedi contrariul?

– Şi oamenii lui de ce-ar fi crezut asta?

– Din cauza dispozitivelor electronice de supraveghere. Încetaseră să funcţioneze în toată casa. Unul cîte unul, nu mai transmiteau. Dumneata erai singurul de aici care ştia de existenţa lor. Prin urmare, *dumneata* le anihilaseşi.

– Dar nu ştiam unde sînt plasate! Nici acum nu ştiu!

– N-avea nici o importanţă dacă ştiai sau nu. Acum vorbea Jenkins. Acele emiţătoare pot transmite de oriunde, însă funcţionează doar între treizeci şi şase şi patruzeci şi opt de ore. Nu mai mult. Ţi-am arătat unul aseară. Fusese tratat cu acid. De fapt, toate. Acidul a corodat plăcile miniaturizate şi a dus la întreruperea transmisiilor... Dar oamenii de pe teren nu ştiau decît că ele nu funcţionau. Fassett le-a mărturisit atunci că el comisese o eroare. *Dumneata* erai Omega, iar el nu-şi dăduse seama. Mi s-a spus că a fost foarte convingător. E ceva teribil ca un om de talia lui Fassett să recunoască o eroare majoră. A retras patrulele, apoi el şi cu MacAuliff au venit pentru a ucide. Puteau s-o facă, deoarece eu nu eram acolo ca să-i împiedic. Mă îndepărtase de la 'ocul faptei.

– Ştiai de implicarea lui MacAuliff?

– Nu, răspunse Jenkins. Nici măcar nu era suspect. Avea o acoperire genială. Un poliţist fanatic dintr-un oraş mic, veteran al poliţiei newyorkeze şi pe deasupra, de extremă dreaptă. Sincer vorbind, l-au bănuit pentru prima dată că este implicat în afacere atunci cînd ne-ai spus că maşina poliţiei n-a oprit atunci cînd ai semnalizat din pivniţă. Nici o maşină de

patrulare nu era prin preajmă la acea oră; avusese grijă MacAuliff. Totuşi, ţine în portbagaj o lampă roşie de semnalizare, prevăzută cu o clemă care se poate prinde de capotă. El dădea roată casei dumitale, încercînd să te scoată afară...Cînd a ajuns în cele din urmă aici, două lucruri ne-au luat prin surprindere. În primul rînd, fusese contactat prin staţia radio din maşină. Nu acasă. În al doilea rînd, cei care erau de serviciu mi l-au descris pe MacAuliff ţinîndu-se de stomac, din cauza unei pretinse crize de ulcer. Era posibil să fi fost rănit. S-a dovedit a fi o presupunere corectă. „Ulcerul“ lui se datora unei tăieturi adînci în abdomen. Mulţumită domnului Osterman.

Tanner luă o ţigară. Ali i-o aprinse.

– Cine l-a ucis pe bărbatul din pădure?

– MacAuliff. N-ai nici un motiv să te consideri vinovat. L-ar fi ucis chiar dacă nu te sculai şi nu aprindeai lumina. Tot el a încercat să-ţi gazeze familia miercurea trecută. A luat sprayul din stocurile poliţiei.

– Dar cîinele nostru? Cel din dormitorul fetei.

– Fassett l-a omorît, zise Grover. Ţi s-au livrat nişte cuburi de gheaţă la ora unu patruzeci şi cinci; au fost lăsate la uşa din faţă. Fassett a profitat de ocazie ca să creeze mai multă panică, aşa că le-a dus în casă. Eraţi cu toţii la piscină. O dată intrat, s-a descurcat fără probleme; e un profesionist. Se putea da drept omul care a adus cuburile de gheaţă. Chiar dacă l-ai fi văzut dumneata, ţi-ar fi spus că lua măsuri suplimentare de precauţie. Cu siguranţă

n-ai fi protestat. Şi, în mod evident, tot Fassett a fost omul de pe drum care i-a agresat pe soţii Cardone şi Tremayne.

– Totul a fost calculat cu precizie pentru a ne menţine pe *toţi* într-o permanentă stare de panică. L-au manipulat pe soţul meu astfel încît să creadă că oricare dintre ei putea fi făptaşul. Ali se uită la soţul ei şi vorbi calm. Ce-am făcut noi? Ce le-am spus?

– În anumite momente eram convins că fiecare dintre ei... sau ele... se dăduse de gol. Puteam să jur.

– Căutai asta cu disperare. Relaţiile din casa asta, în timpul week-end-ului, au fost foarte tensionate. Fassett ştia asta.

Grover se uită la Jenkins.

– Sigur, dumneata trebuie să înţelegi că erau cu toţii înspăimîntaţi. Aveau şi de ce. În afară de considerentele de ordin personal exista un motiv major valabil pentru toţi.

– Zürich?

– Exact. Asta a explicat ultimele lor acţiuni. Aseară, Cardone nu se ducea la un tată muribund din Philadelphia. Îl sunase pe partenerul său Bennett, pentru a-i solicita o întrevedere. Nu voia să vorbească la telefon şi se temea ca nu cumva locuinţa să-i fie supravegheată. Totuşi, n-avea de gînd să se îndepărteze prea mult de familia lui. Au cinat la un restaurant de pe Autostrada Cinci... Cardone i-a vorbit lui Bennett despre manipulările de la Zürich şi şi-a oferit demisia în schimbul unei înţelegeri. Avea de gînd să depună mărturie împotriva foştilor complici în schimbul imunităţii.

– Tremayne spunea că vrea să plece în dimineaţa asta...

– Cu Compania Lufthansa. Direct la Zürich. E un avocat bun, foarte priceput în genul ăsta de negocieri. Se ducea să vadă ce se mai putea salva.

– Deci amîndoi – fiecare separat – îl lăsau pe Bernie cu ochii în soare.

– Domnul şi doamna Osterman aveau şi ei planurile lor. Un sindicat patronal din Paris era pregătit să ia în primire investiţiile lor. Nu le rămînea altceva de făcut decît să trimită o telegramă avocaţilor francezi.

Tanner se ridică de pe canapea şi se duse şchiopătînd spre ferestrele ce dădeau către curtea din spate. Nu era sigur că mai voia să audă ceva. Corupţia domnea pretutindeni. Părea că nimeni nu rămăsese neatins de acest morb. Fassett îi spusese de la bun început.

E ca o spirală, domnule Tanner. Nimeni nu mai trăieşte fără să se agite.

Se întoarse încet spre oamenii legii.

– Totuşi, mai există întrebări.

– Niciodată n-o să-ţi putem da toate răspunsurile, zise Jenkins. Indiferent de dezvăluirile pe care ţi le facem acum, întrebările vor stărui multă vreme. Vei descoperi nepotriviri, contradicţii aparente care se vor transforma în îndoieli. Întrebările vor apărea din nou... Asta-i partea cea mai dificilă. Chestiunea a devenit prea personală pentru dumneata. Ai trăit timp de cinci zile într-o stare de epuizare, dormind puţin sau deloc. Fassett a mizat şi pe asta.

– Nu la asta mă refer. E vorba despre aspecte concrete... Leila purta o broşă care putea fi văzută în întuneric. Pe perete, în jurul ei, nu se vedeau urme de gloanţe... Soţul ei n-a fost aici aseară, cînd m-am dus eu în oraş. În centru, cineva mi-a tăiat cauciucurile şi-a încercat să mă calce cu maşina... Întîlnirea de la gara Lassiter a fost ideea *mea*. Cum putea afla Fassett dacă nu i-ar fi spus unul dintre ei?... De ce eşti atît de sigur? Nu ştiai nimic despre MacAuliff. De unde ştii că ei nu sînt...

John Tanner se opri, dîndu-şi seama ce era gata să spună. Se uită la Jenkins, care îl privea cu atenţie.

Jenkins spusese adevărul. Întrebările apăreau din nou, iar amăgirile erau prea personale. Grover se aplecă în fotoliu.

– Cu timpul, toate vor căpăta răspuns. Întrebările alea nu sînt grele. Fassett şi MacAuliff lucrau în echipă. După ce a părăsit motelul, Fassett a transferat legăturile telefonice la noul său sediu. Putea să-i transmită lui MacAuliff să te ucidă, apoi să se ducă la gară în cazul în care căpitanul i-ar fi spus că eşuase. Obţinerea altor automobile nu-i o problemă, tăierea cauciucurilor nu cere multă îndemînare... Broşa doamnei Osterman? Un detaliu de vestimentaţie. Peretele fără urme de gloanţe? Din cîte înţeleg eu, poziţionarea lui face aproape imposibil tirul direct.

– „Aproape“, „s-ar fi putut“... o, Doamne.

Tanner se întoarse la sofa şi se aşeză cu greutate. O luă pe Ali de mînă.

– Stai puțin. Vorbea pe un ton șovăielnic. Ieri după-amiază, s-a întîmplat ceva în bucătărie...

– Știm, îl întrerupse cu blîndețe Jenkins. Soția dumitale ne-a spus.

Ali se uită la John și încuviință. Avea ochii triști.

– Prietenii dumneavoastră, soții Osterman, sînt niște oameni deosebiți, continuă Jenkins. Doamna Osterman a înțeles că soțul ei *trebuia* să-ți sară în ajutor. Nu putea să stea și să se uite cum ești omorît... Ei sînt foarte apropiați unul de altul. Ea i-a dat voie să-și riște viața pentru dumneata.

John Tanner închise ochii.

– Nu insist asupra acestui lucru.

Tanner îl privi pe Jenkins și înțelese. Grover se ridică din fotoliu. Era un semnal pentru Jenkins, care făcu la fel.

– Acum o să plecăm. Nu vrem să te obosim. Avem destul timp mai tîrziu. Îți sîntem datori... A, apropo. Ăsta îți aparține.

Grover vîrî mîna în buzunar și scoase un plic.

– Ce-i asta?

– Depoziția sub jurămînt pe care ai semnat-o pentru Fassett. Înțelegerea dumitale în legătură cu Omega. Trebuie să mă crezi pe cuvînt că banda magnetică e adînc îngropată în arhive. E pierdută pentru o mie de ani. În beneficiul ambelor țări.

– Înțeleg... Încă ceva.

Tanner se opri, temîndu-se să pună întrebarea.

– Ce este?

– Cine dintre ei te-a sunat? Cine ți-a vorbit despre gara Lassiter?

– Au făcut-o împreună. S-au întîlnit cu toţii şi-au hotărît să sune la poliţie.

– Pur şi simplu?

– E o ironie a sorţii, domnule Tanner, spuse Jenkins. Dacă ar fi făcut ce trebuia mai devreme, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Dar s-au întîlnit cu toţii abia aseară şi şi-au mărturisit unul altuia adevărul.

În Saddle Valley începuseră să circule zvonurile. La Village Pub, luminat discret, bărbaţii se adunau în grupuri mici şi vorbeau în şoaptă. La club, cuplurile stăteau în jurul piscinei şi discutau cu voce joasă despre ciudatele bîrfe care circulau în orăşel – soţii Cardone au plecat într-o lungă vacanţă, nimeni nu ştia unde; unii spuneau că Joe avea probleme la firmă. Richard Tremayne bea mai mult decît de obicei, şi nici înainte nu fusese prea cumpătat. Mai existau şi alte poveşti despre soţii Tremayne. Menajera îi părăsise, iar casa nu mai arăta ca înainte. Grădina Virginiei începuse să fie năpădită de buruieni.

Însă, curînd, zvonurile încetară. Viaţa locuitorilor din Saddle Valley revenea la normal. După o vreme, oamenii uitară să mai întrebe de soţii Cardone şi Tremayne. De fapt, niciodată nu-şi găsiseră locul în comunitate. Prietenii lor nu prea erau genul de oameni agreaţi la club. În plus, nu mai aveau timp pentru asemenea preocupări. Existau atîtea lucruri de făcut. Vara, Saddle Valley era o splendoare. De ce n-ar fi fost?

Izolată, singură, intangibilă.

Iar John Tanner ştia că n-avea să mai petreacă niciodată un week-end cu Osterman.

Dezbină şi ucide.

Pînă la urmă, Omega învinsese.

Sfîrşit